COLECȚIA

Jubiri de poveste

„O aventură antrenantă, spirituală și pasională.“

STEPHANIE LAURENS

LORETTA CHASE

Nu mă ispiti

SERIA „FEMEI SCANDALOASE"

„Îndrăzneața englezoaică face imposibilul și îi păcălește pe păgânii cei răi."

Astfel de titluri apar în ziare când Zoe Lexham reușește să evadeze dintr-un harem din Cairo și se întoarce în Anglia. Însă după doisprezece ani petrecuți în exoticul Orient, se dovedește că nu este doar o tânără curajoasă, ci și, în mod cu totul revoltător, inițiată în arta seducției. Știe tot ce nu ar trebui să știe o tânără lady și nimic din ce ar trebui. Este o permanentă sursă de scandal, fără speranța de a avea un viitor în înalta societate, dacă cineva nu reușește să o „civilizeze" și s-o învețe bunele maniere.

Lucien de Grey, ducele de Marchmont, nu este un cavaler în armură strălucitoare. Este sarcastic, cinic, ușor plictisit și periculos pentru femei. Le vrăjește, le seduce și le părăsește – oferindu-le la despărțire daruri scumpe în semn de consolare. Dar aspectul fizic plăcut și farmecul, la care se adaugă bogăția și rangul, îl fac să fie o prezență dorită în toate saloanele și la toate evenimentele lumii bune. Cel mai popular celibatar din înalta societate poate cu ușurință să salveze reputația periclitată a lui Zoe, dacă frumoasa și îndărătnica tânără nu-l va ispiti și nu va trezi în el o pasiune care le-ar putea aduce amândurora distrugerea.

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2854-1
9 786063 328541
Alma
eBook disponibil

LORETTA CHASE

Nu mă ispiti

Don't Tempt Me
Loretta Chase
Copyright © 2009 Loretta Chekani
Toate drepturile rezervate
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane, în viață sau decedate este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Nu mă ispiti
Loretta Chase

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA
Nu mă ispiti / Loretta Chase.
trad.: Cristina Radu – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2854-1
I. Radu, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Nu mă ispiti

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA®
2018

Prolog

Northamptonshire, Anglia
Primăvara anului 1799

Ieri, când îşi îngropaseră părinţii, soarele strălucise.

Şi azi, vremea era nefiresc de frumoasă, o strălucire nemiloasă, veselă şi optimistă, păsările ciripeau şi primele flori ale primăverii înfloriseră.

Lord Lucien de Grey, în vârstă de zece ani, se ascunse de soare şi de groaznica bucurie a lumii.

Fratele lui mai mare, Gerard, îl găsi făcut ghem, nefericit, pe unul dintre micile coridoare ale vechii case pe care părinţii lor o iubiseră. Încă de când fusese construită, cu secole în urmă, fusese una dintre reşedinţele preferate ale ducilor de Marchmont.

Gerard, cu trei ani mai mare decât Lucien, devenise al zecelea duce de Marchmont.

– Nu te gândi la ei, spuse el. Asta nu face decât să înrăutăţească situaţia.

– Nu mă gândeam! strigă Lucien. Nu ştii nimic! Te urăsc!

Disputa degeneră curând de la cuvinte la lovituri. Se bătură în acea zi şi în zilele care urmară, pentru totul şi nimic. Interveniră membri ai familiei şi tutorii, dar nimănui nu-i plăcea să pedepsească doi băieţi îndureraţi, indiferent cât de îngrozitoare le era comportarea.

Spărseseră mobilă şi veselă. Spărseseră o fereastră şi retezară capul unei statui pe care bunicul lor o adusese din Grecia. Şi aşa continuaseră săptămâni la rând.

Apoi, într-una din zile sosi bunul prieten al tatălui lor, Lord Lexham.

Cele două familii îşi petrecuseră verile împreună. O bună bucată de vreme păruse că în fiecare vară mai venea pe lume câte un copil Lexham. În momentul în care frigurile fatale îi loviseră pe părinţii

lui Lucien, se părea că progeniturile Lexham se opriseră la opt: trei băieți și cinci fete, cu ultima pe nume Zoe Octavia.

Lord Lexham era unul din cei trei tutori pe care ducele de Marchmont îi numise în testamentul său să aibă grijă de fiii săi.

Lexham era singurul care luă problema în mână.

Și mâna îi era activă, fără discuție.

Îl mână mai întâi pe Gerard, apoi pe Lucien în biroul tatălui lor și le dădu amândurora câte o bătaie cu nuiaua, și nu una ușoară.

– De obicei, nu sunt adeptul pedepselor corporale, spuse el după aceea, dar voi amândoi sunteți cazuri dificile. Mai întâi trebuie să vi se capteze atenția.

Nimeni – *nimeni* – nu-i mai bătuse vreodată.

Și cu toate astea, ciudat, era o ușurare.

Cu siguranță că le captase atenția.

– Mai bine v-am găsi ceva de făcut, spuse el.

Le găsi destule de făcut. Îi băgă într-un ciclu necruțător de lecții și antrenament. Se dovedi a fi un antidot puternic pentru nefericire furioasă și mâhnire.

Și apoi, când primăvara strălucitoare lăsă loc verii, în viața lui Lucien apăru un alt antidot pentru suferință. Se duseră din nou la casa de la țară a familiei Lexham. De data asta, Lucien făcu în fine personal cunoștință cu catastrofa în perspectivă care era Zoe Octavia. Avea cinci ani.

Zoe Octavia Lexham ura regulile chiar și mai mult decât Lucien și le încălca mai des decât el. Asta nu era de ici de colo, având în vedere cât de greu era pentru fete să încalce regulile.

Fugea. În mod constant.

O făcuse pentru prima dată, aflase el, când avea patru ani. O făcuse de câteva ori în timpul acelei prime veri după ce o cunoscuse și nu se oprise în anii care urmaseră. Era un copil problemă. Tendința ei de a o șterge de câte ori avea ocazia era doar una din probleme.

Călărea cai pe care nu trebuia să-i călărească. Se juca cu copii de care nu trebuia să se apropie. Era deseori găsită în locuri unde fiica unui nobil n-avea ce să caute. Părea să se distreze, făcând exact ceea ce nu trebuia să facă.

Lucien era sigur că noaptea stătea trează, născocind feluri în care să-i necăjească și să-i facă de râs în special pe frații ei.

Când avea șapte ani, îl provocase pe fratele ei Samuel să se urce pe acoperiș. El, cu șase ani mai mare decât ea, o informase că nu era o maimuță dresată și că nu era treaba lui s-o distreze. Ea îl făcuse mâță fricoasă și fără creier. Apoi se urcă pe cea mai înclinată parte a acoperișului.

Lucien fusese singurul destul de sprinten ca s-o dea jos.

El devenise și cel care o pescuia din iazurile cu pești și îi dădea de urmă la cabana de vânătoare sau la potcovar când nu era de găsit. Nici unul dintre frații ei n-avea habar unde s-o găsească sau ce să se facă cu ea.

Întâmplarea de la crichet era reprezentativă.

Avea opt ani. Băieții organizaseră un joc de crichet. Ea veni valvârtej la el.

– Lucien, vreau să joc și eu. Spune-le să mă lase.

– Fetele nu joacă crichet, spuse el. Du-te înapoi la păpușile și la doicile tale, puștoaico.

Ea înșfăcă o crosă și o roti spre el – sau încercă. Se învârti și se învârti ca o sfârlează până ameți și căzu în fund.

Și acolo rămase, cu părul auriu zburlit, cu ochii albaștri și vioi larg deschiși și cu gura larg deschisă de uimire.

Lucien râse atât de tare, încât căzu și el.

Zoe era enervantă, câteodată exasperantă, în general imposibilă. Și mai era un punct luminos, foarte luminos în viața lui.

Capitolul 1

Londra
Miercuri, 1 aprilie 1818

Lucien Charles Vincent de Grey, al unsprezecelea duce de Marchmont, stătea în pragul salonului de dimineață de la clubul White urmărindu-i pe cei prezenți cu ochii pe jumătate închiși.

Femeile aveau tendința de a citi înțelesuri adânci în acei ochi verzi indolenți, când, de fapt, în mintea lui nu exista nici un fel de gând profund în afară de „mă întreb cum arăți goală".

Femeile își făceau adesea idei greșite despre el. Felul în care părul blond-deschis îi lucea în anumite lumini îi atribuia trăsăturilor lui un caracter angelic. Tendința unei bucle îndărătnice de a-i cădea pe frunte era categorisită a fi poetică.

Cei care îl cunoșteau nu erau păcăliți de asta.

Ducele în vârstă de douăzeci și nouă de ani nu era nici angelic, nici poetic.

Evita gândurile profunde și nu permitea vreunui sentiment puternic să-i tulbure sufletul. Nu lua nimic în serios. Aici intrau haine, femei, politică, prietenii lui și chiar – sau poate în mod special – el însuși.

În momentul de față, nici o femeie nu se afla în pericol de a fi amăgită, pentru că nu era nici una prin preajmă. Aici era White, la urma urmei, domeniul exclusiv al celor cinci sute de bărbați privilegiați.

Câțiva dintre ei se adunaseră în faimoasa nișă cu fereastră arcuită unde Beau Brummell[1] prezidase odinioară. Chiar și acum, când Beau lenevea în Franța, ascunzându-se de creditori, locurile în acel spațiu sfânt erau rezervate pentru puțini aleși.

---

[1] George Bryan „Beau" Brummell, arbitru al eleganței masculine în perioada Regenței (n.red.)

Acum, acolo se aflau bunul prieten al lui Brummell, al doilea baron Alvanley, ca și pe moștenitorul ducelui de Beaufort, marchizul de Worcester. Discutând cu aceștia, erau lordul Yarmouth, lordul Adderwood și Grantley Berkeley. Din acest grup doar Adderwood – subțire, brunet și poate cel mai echilibrat dintre toți – nu fusese unul din tovarășii de petrecere ai lui Brummell. El era al lui Marchmont. Erau prieteni încă de pe vremea școlii.

Deși încălca zilnic vreo șase din regulile lui Beau și mai rău, credea că asta n-avea importanță. Ducele de Marchmont era unul din cei aleși.

Nu știa și nici nu-i păsa de ce îl aleseseră pe el. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, îl considera pe Brummell un ticălos plicticos și prefera să stea la bovindou când ceilalți din grup nu erau pe acolo să-și folosească inteligența – atâta cât era – asupra trecătorilor din St. James's Street.

Cui dracu' îi pasă dacă ferestrele unei calești erau prea întunecate sau dacă redingota unui tip era cu câțiva centimetri prea scurtă sau dacă boneta unei doamne nu mai era la modă încă de săptămâna trecută?

Nu ducelui de Marchmont.

Lui îi păsa de foarte puține lucruri din lumea asta.

Privirea lui verde și somnoroasă aluneca de la adunătura de tipi isteți și dandy de la bovindou spre o zonă liniștită din cealaltă parte a încăperii unde un individ moțăia într-un fotoliu capitonat. Ca și cum ar fi simțit privirea ducelui, gentlemanul deschise ochii. Marchmont făcu un gest insesizabil cu mâna, un gest universal recunoscut ca fiind „Pleacă". Bărbatul se ridică repede și părăsi camera.

Excelența Sa abia își înghesuise silueta înaltă de un metru și optzeci în fotoliu când observă starea de agitație a grupului de la bovindou. Atenția lor nu era îndreptată asupra oamenilor care treceau pe St. James's Street, ci asupra registrului de pariuri legat în piele.

După o clipă, Lord Adderwood își lăsă privirea ageră și întunecată să străbată camera până când dădu peste fostul său coleg de școală.

– Iată-te, Marchmont, spuse el.

– Ce atent mai ești, Adderwood, spuse Marchmont. Nimic nu-ți scapă.

– Tocmai voiam să te caut prin club, zise Adderwood. E clar că nu putem închide pariurile fără tine. Ce spui? Eu zic că ea e.

– Atunci eu spun că nu e ea.

– În cazul ăsta, cât?

– Trece-mă cu o mie de lire, rosti ducele. Și după aia, spune-mi, te rog, în primul rând, cine e ea? Și în al doilea rând, este sau nu este ce?

Toate capetele se ridicară și fiecare pereche de ochi se îndreptă în direcția lui.

– Doamne, Dumnezeule, Marchmont, unde ai fost? spuse Alvanley. În Patagonia?

– Am avut o noapte plină, explică Excelența Sa. Nu-mi amintesc pe unde am fost. Unde e Patagonia? Pe undeva pe lângă Lisson Grove?

– Nu citește ziarele decât la culcare, le explică Adderwood celorlalți.

– Găsesc că nu mă ajută deloc să am un somn adânc și fără vise, replică Excelența Sa.

– Dar n-ai nevoie să citești nimic, spuse Worcester. Au lipit desene în vitrinele magazinului de gravuri.

– Eu am venit din cealaltă direcție, spuse Marchmont. N-am văzut nici un desen. Ce s-a întâmplat? Un alt duce regal care curtează o prințesă germană? Nu-i nimic de mirare aici. Am așteptat multă vreme ca cineva din familia regală să facă ceva cu adevărat șocant, cum ar fi să se căsătorească cu o englezoaică.

În noiembrie anul trecut, după un travaliu lung și chinuitor, prințesa Charlotte cea iubită de întreaga țară născuse un prunc mort și murise și ea. Acest sfârșit trist pentru speranțele Angliei – fusese singurul copil și moștenitor al prințului regent – îi făcuse pe unchii ei, ducii regali, să-și abandoneze amantele și numeroșii copii din flori pentru a începe negocieri de căsătorie cu diverse verișoare nemțoaice.

– N-are nici o legătură cu ele, spuse Adderwood. Are legătură cu Lexham. Suntem împărțiți în egală măsură între cei care spun că, în fine, lordul și-a pierdut complet mințile și cei care spun că a avut dreptate de la bun început.

Atunci, ochii lui Marchmont se deschiseră ceva mai mult și mintea lui leneșă ajunse aproape de ceea ce s-ar numi atenție.

– Zoe Octavia, spuse el.

Dacă făceau pariuri despre Lexham, acestea trebuie să fi avut legătură cu fiica lui de mult pierdută.

Cu doisprezece ani în urmă, Lexham își luase soția și copilul cel mai mic într-un tur al estului Mediteranei. Lui Marchmont nu i se păruse cel mai înțelept lucru în vreme de război.

Adevărat, francezii predaseră Egiptul englezilor în 1801 și victoria lordului Nelson la Trafalgar dovedise superioritatea navală a Angliei. Dar mările rămâneau departe de a fi sigure. În plus, luptele pentru putere din Europa nu însemnau nimic pentru numeroșii pași și bei și alți cârmuitori ce domneau peste bucățelele lor din Imperiul Otoman. Grecia, Egiptul și Țara Sfântă făceau parte din acest imperiu, iar conducătorii și supușii în egală măsură își vedeau de treaba lor, așa cum făcuseră mereu. Comerțul cu sclavi era profitabil și sclavele albe erau mereu dorite pentru haremuri – așa cum piratii care mișunau prin Marea Mediterană știau prea bine.

Pe scurt, regiunea nu era cel mai sigur loc unde să duci o puștoaică englezoaică de doisprezece ani, blondă cu ochi albaștri, darămite pe Zoe. Abia ajunseseră în Egipt când prostuța de fată fugise, evident, așa cum făcuse de atâtea ori acasă.

Dar de data aceea, Marchmont nu se aflase acolo ca să-i dea de urmă, iar cei care o căutaseră nu putuseră da de ea. Se credea că fusese răpită. Lexham așteptase o cerere de răscumpărare. N-o primise niciodată.

Nu renunțase să o caute. Deși în cele din urmă trebuise să se întoarcă în Anglia, angajase agenți care să continue munca. Călătoriseră în sus și în jos pe Nil și merseseră de la Alger la Constantinopol și înapoi. Auziseră că era ba aici, ba acolo. Culeseseră zvonuri și nimic altceva.

Marchmont renunțase să mai spere cu zece ani în urmă și o închisese pe Zoe în dulapul din mintea lui, împreună cu ceilalți pe care îi pierduse și cu sentimentele pe care nu-și mai permitea să le aibă.

– A câta e asta? spuse el. A ținut cineva socoteala câte femei au apărut la ușa lui Lexham pretinzând că sunt fiica pierdută?

– Am ajuns la patruzeci, răspunse Alvanley. Cel mai mare număr în anii de început. În ultima vreme a scăzut considerabil. Aproape că am și uitat de ea.

Deși toată lumea îl considera nebun pentru că nu renunțase să o caute, Lexham se dovedise suficient de zdravăn la minte ca să le respingă pe fiecare dintre pretinsele Zoe.

– În cazul ăsta, bănuiesc că putem stabili numărul total la patruzeci și unu, spuse Marchmont.

Alvanley scutură din cap.

– De data asta a acceptat-o, spuse Adderwood.

Ducele de Marchmont își părăsi fotoliul și se îndreptă spre fereastră.

Berkeley luă un ziar de pe masă și i-l dădu.

„Lord Lexham îi urează bun venit fetei din harem", anunța titlul.

Inima de obicei nepăsătoare – unii spuneau chiar inexistentă – a lui Marchmont începu să bată într-un fel foarte ciudat. Nu că cineva și-ar fi dat seama. Expresia lui moleșită nu se schimbă o iotă în timp ce parcurse lungul articol din *Morning Post*.

– „Tânăra misterioasă", citi el cu glas tare, „a sosit în Londra luni noaptea împreună cu Lord Winterton... Familia prevenită s-a adunat la Lexham House, pregătită să înfrunte și să deconspire încă o impostoare..." și așa mai departe. Scutură din cap. „Cititorul își va imagina lacrimile vărsate în momentul fericitei descoperiri"... Își ridică privirea. Cred că-mi vine să vomit. Cine scrie aiureala asta? Continuă să citească teatral: „Dar era ea, înapoiată în sânul familiei, după doisprezece ani lungi de captivitate în palatul lui Yusri Pașa". Sări peste câteva paragrafe. „Nelegiuire șocantă... Lexham... o veche baronie... fiica cea mai mică răpită și vândută pe piața de sclavi din Cairo..."

Cu un râset, lăsă ziarul să cadă pe masă.

– Extrem de amuzant. Din întâmplare, n-ai observat data?

– N-am avut nevoie s-o văd, spuse Adderwood. Venind încoace, o grămadă de derbedei mi-au spus că îmi atârnă batista afară din buzunar. Există o glumă de 1 Aprilie mai veche decât asta? Jur, băieții probabil că au încercat-o și cu Socrate. 1 Aprilie a fost primul lucru la care m-am gândit când am văzut ziarul. Dar mai exact, care e gluma?

– Toată lumea a uitat-o, spuse Alvanley. De ce s-o faci o glumă? De ce să nu alegi un subiect mai actual?

– Ai văzut cine a adus-o acasă? întrebă Berkeley.

– Winterton. Al doilea cel mai mare cinic dintre toți cinicii. Ducele de Marchmont era primul. Chiar dacă n-aș fi observat data, numele mi-ar fi trezit bănuieli.

Cu sânge-rece și neînduplecat, Winterton nu era genul de bărbat care salva domnițe la ananghie.

– Totuși, realitatea este că a apărut o fată la Lexham, pretinzând că este cea mai mică dintre fiicele lui, spuse Worcester. Asta nu-i glumă de 1 Aprilie.

– Ai văzut-o? întrebă Marchmont. Luă din nou ziarul. N-avea nici un sens – doar dacă Winterton încasase o lovitură la cap în timpul călătoriilor lui în Orient.

– Nimeni n-a văzut-o, cu excepția celor care pretinde ea că sunt rudele ei apropiate, spuse Alvanley. Și ei nu suflă o vorbă. Din câte am auzit, s-au izolat la Lexham House și nu sunt acasă pentru vizitatori.

În ciuda eforturile sale hotărâte de a-l înăbuși, interesul ducelui de Marchmont rămăsese cu desăvârșire treaz. Expresia îi rămăsese somnoros amuzată.

– Încep să înțeleg de ce Adderwood era pe cale să se deranjeze să mă caute, spuse el.

– Faci parte din familia Lexham, replică Adderwood.

Asta nu era o glumă. Marchmont îl cunoștea pe fostul lui tutore mai bine decât îl cunoșteau propriii copii. Omul nu era nebun.

Cu toate astea, fata asta îl îmbrobodise – la fel ca și pe Winterton, după cum părea.

N-avea sens.

Dar ducele de Marchmont nu se pierdea niciodată cu firea. Dacă se simțea stânjenit sau bănuitor sau contrariat sau – așa cum era în cazul de față – complet zăpăcit, nu lua în seamă. Cu siguranță, nu arăta.

– Ca membru al familiei, afirm că fata asta, oricine ar fi ea, nu poate fi mezina lui Lexham, spuse Marchmont. Zoe într-un harem vreme de doisprezece ani? Dacă au legat-o cu lanțuri de un zid foarte gros, poate doar așa.

– Era o strengăriță, după cum îmi amintesc eu, zise Adderwood. Își petrecuse împreună cu Marchmont mai multe din acele vacanțe de vară de mult uitate la familia Lexham.

– Un cal nărăvaș, spuse Marchmont.

O văzu mult prea clar cu ochii minții.

„Vreau să mă joc, Lucien. Spune-le să mă lase."

„Fetele nu joacă crichet. Du-te înapoi la păpușile și la doicile tale, puștoaico."

Își retrimise amintirea în dulapul din minte de unde scăpase și trânti ușa.

– Sper pentru binele lui Lexham că femeia nu-i fiica lui, spuse Alvanley. „Cal nărăvaș" ar fi cel mai blând epitet cu care ar blagoslovi-o înalta societate.

– Doisprezece ani într-un harem, rosti Berkeley. Poți spune la fel de bine doisprezece ani într-un bordel.

– Nu-i același lucru, spuse Adderwood. De fapt, exact opusul.

– Nimănui nu-i pasă dacă este așa sau nu-i așa, spuse Marchmont. Nimeni nu va permite faptelor să împiedice un scandal în toată regula.

Și asta era genul de situație la care bârfitorii visau așa cum alchimiștii visau la piatra filosofală. Povestea – cea a unei englezoaice, fiica unui pair, pierdută timp de doisprezece ani în exoticul Orient printre păgâni și poligami – era o delectare pentru cei cu mințile murdare.

– Stai să vezi desenele, spuse Worcester. Stai să vezi mulțimea adunată în fața reședinței Lexham.

– Erau deja adunați când mă duceam acasă azi în zori, spuse Berkeley. Arată de parcă era Târgul de vară Bartholomew[1].

– Slujbași, lăptărese, vânzătoare, cerșetori, hoți de buzunare și bețivani, cu toții vrând să arunce o privire Fetei din Harem, spuse Worcester.

– Am auzit că au chemat trupe să împrăștie mulțimea, spuse Yarwood.

Marchmont ar fi râs de acest cel din urmă exemplu de absurditate umană, dacă la mijloc n-ar fi fost Lexham.

Lexham era cel al cărui nume ar fi fost pătat de scandal și de notorietatea nedorită. Lexham, unul din cei mai devotați și mai conștiincioși membri ai Camerei Lorzilor, era cel a cărui judecată ar fi fost pusă la îndoială. Lexham era cel care ar fi fost luat în derâdere.

Ducele de Marchmont ținea la puține lucruri de pe lumea asta și acel puțin începea și se sfârșea cu Lord Lexham. Ceea ce ducele îi datora fostului său tutore putea cu greu fi exprimat în cuvinte și, cu siguranță, nu putea fi în veci răsplătit.

Prostia asta trebuia oprită. Imediat. Și așa cum fusese de obicei cazul într-o criză care avea de-a face cu Zoe, Marchmont era cel care trebuia s-o facă.

– Trece-mă cu o mie de lire, Adderwood, spuse el. Nu știu cine e, dar nu e Zoe Lexham. Și o s-o dovedesc până la sfârșitul zilei.

*

[1] Unul din târgurile renumite din Londra a cărui înființare a fost permisă de regele Henric I pentru a finanța Prioria St. Bartholomew, de unde și denumirea sa. S-a ținut în fiecare an pe 24 august, începând cu 1133 și până în 1855. (n.tr.)

La ceva mai mult de o oră după ce pariase, ducele de Marchmont se uita la marea de oameni adunată în odinioară pașnica Berkeley Square. Deasupra capetelor acestora se îngrămădeau nori groși și cenușii, aducând cu ei un întuneric timpuriu.

Nimănui nu-i păsa de vreme. Nici un cutremur nu i-ar fi clintit din loc, știa asta. Să aștepte să vadă unul dintre actorii principali din cea mai recentă dramă din înalta societate era la fel de distractivă ca și o execuție publică.

Doar cineva care ar fi trăit în ultimul an într-o peșteră de sihastru ar fi găsit agitația surprinzătoare.

Națiunea își petrecuse iarna jelindu-l pe prea iubitul prinț de Wales. Pentru omul de rând, prințesa Charlotte fusese o imagine luminoasă, fericită în jalnicul grup care forma actuala familie regală. Povestea Fetei din Harem n-ar fi putut să fie mai mult pe gustul lor și să se potrivească mai bine cu starea lor sufletească nici dacă ar fi fost născocită special: îndrăzneața englezoaică (la fel ca răposata prințesă) face imposibilul și îi păcălește pe păgânii cei răi. Încă și mai bine, povestea lui Zoe Lexham nu era numai eroică, ci și excitantă. În capul lor dansau imagini ale Salomeei.

În acel moment, Excelența Sa era mai bine înarmat cu informații și mai amețit de la alcool. În jurul unei sticle, sau două sau trei, prietenii săi repetaseră toate poveștile pe care le auziseră. Înainte de a veni aici, se oprise la tipografia lui Humphrey din St. James Street. Fusese nevoit să se împingă prin mulțimea care se holba la desenele din vitrină.

O caricatură o arăta pe o Zoe Lexham bine dotată, îmbrăcată în nimic altceva decât un șarpe mare, executând o contorsionare desfrânată care se voia un dans oriental. În alta, se învârtea lasciv în văluri transparente, în vreme ce un tip cu turban având fața prim-ministrului îi oferea capul Prințului Regent pe o tipsie.

Deși Excelența Sa zăbovise asupra lor, nu neglijase nici desenele mai puțin obscene unde, de exemplu, Lexham era arătat ca un bătrân nebun dus de nas, iar Winterton era înfățișat scoțând-o pe ascuns pe fată din Egipt înfășurată într-un covor, la fel ca împărăteasa Cleopatra lui Shakespeare. Câteva alte desene făceau referire la o întâmplare din urmă cu un an, când o femeie făcuse niște ființe credule din

Glouchestershire să creadă că ea era prințesa Caraboo din Javasu[1]. Se dovedise a fi o oarecare pe nume Mary Willcocks din Witheridge, Devonshire.

Marchmont habar n-avea cine ar putea fi tânăra din Lexham House și nici nu-i păsa prea tare. Tot ce știa era că nu așteptase nimic cu atâta nerăbdare în ultimul timp așa cum aștepta s-o demaște.

Începu să-și croiască drum prin mulțime, doborând „ca din greșeală" din calea lui pe cei care nu reușeau să se miște suficient de repede. Nu trebui s-o facă de prea multe ori. Expresia lui angelică și somnoroasă fusese caricaturizată de multe ori. Împodobise ferestrele tipografiei și umbrelele vânzătorilor de tipărituri. Lumea știa – sau credea că știe – totul despre el. Când îl văzură că vine, oamenii sănătoși la cap se feriră din calea lui.

Între timp, în micul salon din Lexham House, obiectul acestei agitații generale stătea la o măsuță lângă una dintre ferestre, studiind modelele de rochii din ultima ediție a revistei *La Belle Assembleé*.

Așa după cum învățase în harem, Zoe era calmul din ochiul furtunii.

Toți cei șapte frați și surori ai ei dăduseră buzna în acea dimineață în Lexham House.

De atunci, toți șapte se închiseseră cu ea și cu părinții în micul salon. Toți șapte își petrecuseră timpul tunând și fulgerând. Totuși, numărul lor, dacă nu și gălăgia, se diminuase în ultimele câteva minute.

Fratele ei cel mai mare, Roderick, fusese ultimul dintre frați care ieșise nervos. Cu o clipă înainte, îi urmase pe Samuel și pe Henry jos, în sala de biliard. Acolo, fără nici o îndoială, stăteau posomorâți pentru că tatăl lor le spusese că se comportau ca niște femei isterice.

Zoe știa că mai degrabă rămâneau la Lexham House supărați, decât să meargă acasă și să dea ochii cu soțiile lor. Dacă toți frații erau mânioși pe ea pentru că le perturba viețile, la ce să se aștepte de la soțiile lor?

Era, de asemenea, evident că frații ei se bazau pe cele patru surori mai mari pentru a-l învinge treptat pe tatăl lor.

[1] Mary Baker, născută Willcocks, o renumită impostoare din secolul al XIX-lea (n.tr.)

Augusta, Gertrude, Dorothea și Priscilla rămaseseră la masa mare din mijlocul încăperii. Acolo, consumară cantități mari de ceai și prăjituri pentru a le menține energia necesară pentru nesfârșitele obiecții, reproșuri și acuzații pe care le considerau necesare în această ocazie. Perechea mai tânără, Dorothea și cu Priscilla, fiind în stadii avansate de sarcină, erau înclinate să plângă mai mult, să-și schimbe brusc dispoziția și să lește uneori față de cele două mai mari.

Furtuna, care pentru scurt timp se potolise odată cu plecarea fraților, izbucni din nou. Zoe o lăsă să se dezlănțuie în jurul ei, păstrându-și prezența de spirit și economisindu-și energia pentru momentul crucial.

– Nu poate rămâne în Londra, *papa*.

– Ai văzut ziarele.

– Dacă ai fi putut vedea desenele...

– Lucruri indecente, dezgustătoare.

– Îmblânzitoare de șerpi și altele de astea.

– Suntem de râsul lumii, o distracție de circ pentru oameni.

– Am fost obligată să mă furișez prin oraș ca un criminal de rând și să mă strecor aici prin grădină.

– A trebuit să acoperim blazonul de pe trăsură.

– Nu că ar avea vreun sens să ieși din casă când ți-e rușine să-ți arăți fața în lume.

– Nu-ți poți vizita prietenii. Nu mai ai nici unul.

– Trei amfitrioane și-au anulat invitațiile.

– Șapte mi-au refuzat-o pe a mea.

– Putem fi sigure că-i doar începutul.

– Nu-i poți învinui. Cine să vrea gloata din Londra la ușa lui?

– Toți vecinii din Berkeley Square ne urăsc, cu excepția lui Gunter's. Face o vânzare excelentă de prăjituri și înghețată. Nu mă îndoiesc. Dar familia Devonshire o să ne elimine, poți să fii sigur. La fel și Lansdowne. Și la fel și Jersey.

– Știi ce o să se întâmple după aceea.

– Răscoale, fără îndoială.

– *Lady Jersey* – una din patroanele de la clubul Almack –, gândește-te doar ce înseamnă asta. O să ne taie de pe listă!

Tăcere mormântală, apoi:

– Doamne, Dumnezeule! Ce-o să se aleagă de balul de ziua de naștere a lui Amy a mea?

– Anulează-l. N-o să vină nimeni.

– Parker spune că trebuie să ne mutăm la țară. Poți să crezi așa ceva? Acum! În toiul sezonului!

De acum, mama, doborâtă cu ușurință de orice adiere emoțională, renunțase a mai încerca să decidă de a cărui parte se afla. Se așezase pe șezlong unde stătea culcată cu ochii închiși. Din când în când, scotea câte un geamăt.

„Altă limbă", se gândea Zoe. „Altă îmbrăcăminte. Altă mobilă. Cu toate astea, atât de asemănător cu haremul."

Tatăl stătea lângă foc cu spatele la ei.

– Într-adevăr, nu mă pot gândi la o mai mare catastrofă decât să nu ți se dea voie să intri la Almack, spuse el către foc. Acum două nopți suspinai pentru că sora ta mai mică pe care o credeai moartă s-a dovedit a fi în viață. Acum două nopți, te minunai de curajul ei. Acum, abia aștepți să scapi de ea.

Zoe nu era sigură dacă surorile ei plânseseră de bucurie sau de mânie.

Intrase în casă și îi găsise pe toți – părinți, frați și surori, pe soțiile și soții lor – în holul de la intrare, ca o armată care își adunase curajul să respingă un invadator.

„Și dacă nu mă recunosc?" se gândise ea. „Și dacă nu cred că sunt eu?"

Dar tot ce avusese de făcut fusese să-și ridice privirea și să întâlnească expresia rece și bănuitoare a tatălui ei, în vreme ce-și lăsă gluga să-i cadă de pe cap. *Papa* se uitase la ea pentru o clipă. Apoi închisese ochii și îi deschisese din nou. Îi văzuse cum se umpluseră de lacrimi. Apoi el își desfăcuse brațele și ea alergase la el.

– Draga mea fată. De emoție, abia putuse vorbi, dar ea înțelesese fiecare cuvânt drag. Ah, draga mea, draga mea fată. Am știut că o să te întorci.

El plânsese și Zoe suspinase și ea. În sfârșit, era acasă.

Deși se întorsese femeie, nu fată, deși lipsise atâta vreme, el o recunoscuse. Cu toții o recunoscuseră, fie că le plăcea sau nu. La fel ca toate surorile ei, avea părul blond-închis și ondulat ca al mamei lor. Dar ea era singura care moștenise profilul și ochii de un albastru-închis ai bunicii Lexham.

Nu puteau nega că era Zoe Octavia lor.

Apoi, în răstimp de douăzeci și patru de ore, începură necazurile, moment în care cu toții își amintiseră că Zoe Octavia era copilul problemă.

– Nu vreau să scap de ea, strigă Priscilla. Sunt sigură că nu, *papa*. Dar n-avem de ales.

– Bineînțeles că avem, spuse tata. Poți să te comporți cu curaj. Poți ține capul sus și ignora aceste aiureli. Dacă nu dăm apă la moară zvonurilor ascunzându-ne și negând, lumea va găsi curând altceva de care să facă caz.

– *Papa*, aș vrea să cred asta...

– Dacă ar fi un scandal obișnuit, evident că așa s-ar fi întâmplat...

– Dar asta nu s-a mai petrecut vreodată până acum.

– Nu e ca un scandal politic...

– Nici un caz de escrocherie sau un divorț.

– O Fată din Harem, *papa!* Când a fost ultima dată când Londra a avut o Fată din Harem?

– Ar putea foarte bine să-i spună Jezebel[1].

– Unele ziare i-au spus așa – și alte nume pe care o doamnă nu ar trebui să le rostească.

– Dacă merge într-un spațiul public – o prăvălie, un parc sau la teatru –, toată lumea o să se holbeze și o să șușotească.

– N-o să aibă o clipă de liniște, nici nu se va apropia cineva de ea.

– Jurnaliștii ăia groaznici o s-o urmărească oriunde se va duce.

– Nu poate duce o viață normală, și nici noi, atâta vreme cât e aici.

– Nu în Londra, cu siguranță.

– Dar dacă ar fi să plece, undeva într-un loc liniștit, la țară...

– La dragul nostru văr Horatio, bunăoară.

– Dumnezeu să-l odihnească, sărmanul de el.

– Și dacă ar trăi acolo sub un alt nume...

– Ooooh, spuse încet mama. Își acoperi fața cu batista.

– Să plece? se miră tatăl ei. Să-și schimbe numele? Dar de-abia s-a întors! Tata se răsuci să se uite la ele, și Zoe fu șocată să-i vadă expresia îndurerată. Fetița mea. Am petrecut doisprezece ani încercând s-o aduc înapoi. Doisprezece ani m-am rugat și mi-am făcut griji și mi-am dat cu pumnii în cap de o mie de ori pentru prostia mea. Doisprezece ani m-am învinuit că n-am avut mai bine grijă de ea. Apoi îi întâlni privirea. Nu mă voi ierta niciodată, fetițo, pentru

[1] Soția lui Ahab, regele Israelului, descrisă în Biblie, ce se închina zeilor păgâni, fiind asociată cu promiscuitatea, întruchiparea răului și a viciului (n.tr.)

ce ai suferit. Nu mă voi ierta niciodată pentru tot acel timp pe care l-am pierdut și pe care nu-l vom putea recupera niciodată.

– Îmi pare foarte rău pentru toate necazurile pe care vi le-am pricinuit, *papa*, spuse ea. Îmi pare rău pentru că am adus atâta necaz pe capul tuturor acum. Închise revista de modă și își încrucișă mâinile deasupra ei. Dacă nu există un alt fel de a îndrepta lucrurile decât ca eu să plec, atunci o să plec.

Ochii surorilor ei începură a se usca. Mama își luă batista de pe față și se îndreptă puțin de spate.

– Ei bine, mă bucur că ai hotărât să fii mai rezonabilă, spuse Augusta.

– O să merg la Paris, anunță Zoe.

Surorile ei țipară.

– Sau la Veneția, spuse Zoe. Am trăit izolată de lume preț de doisprezece ani. Nu suport să fac asta iarăși. Dar astea sunt orașe. Au magazine și teatre și parcuri și altele de felul ăsta. O să simt că trăiesc din nou.

– Nu poate trăi la *Paris!*

– Ce-o să zică lumea?

– Habar n-are ce vorbește.

– N-are principii morale, vezi bine. Nu știe ce se cuvine.

– Nici o idee despre ceea ce e practic, aș spune eu. Din ce-o să trăiască?

– Unde o să locuiască? Cine o să aibă grijă de ea?

– Sunt sigură că nu s-a gândit nici o clipă la toate astea.

– Întotdeauna a fost cea mai nepăsătoare ființă.

Tata nu spuse nimic, dar îi studie fața. Întotdeauna o înțelesese mult mai bine decât oricare dintre frații și surorile ei. Aștepta, lăsând-o pe ea să hotărască.

Ea fu încurajată de încrederea lui în ea.

– O să-mi iau bijuteriile și o să-mi iau alt nume, așa cum s-a propus, spuse ea.

– Bijuterii?

– Ce bijuterii?

– N-a pomenit niciodată de bijuterii.

– Adică niște zorzoane ridicole din bazar.

– Adică rubine și diamante și perle și smaralde și safire, zise Zoe.

Surorile amuțiră. Priscilla îngheță cu o bucată de prăjitură la jumătatea drumului spre gură. Gertrude își lăsă ceașca jos.

– Brățări de aur și de argint și coliere, continuă Zoe. *Bijuterii* e cuvântul corect, nu-i așa? Karim ținea la mine și a fost extrem de generos. Credeam că trebuie să-mi vând toate comorile pentru a-mi plăti drumul spre casă, dar n-a fost nici pe departe atât de scump pe cât presupusesem. M-am bucurat de asta, pentru că speram să-mi împart bunurile cu femeile din familia mea. Dar dacă prezența mea deranjează, bijuteriile o să-mi permită să trăiesc în altă parte. Mi s-a spus că Parisul și Veneția nu sunt așa de scumpe ca Londra.

Surorile se uitară una la alta.

Când venea vorba despre bijuterii, femeile din toată lumea asta erau la fel. Dacă viitorul ei și toate lucrurile pentru care ea își riscase viața n-ar fi fost la mijloc, ar fi râs, pentru că surorile ei se comportau exact la fel ca femeile din harem pe care le disprețuiau.

Continuă să afișeze o expresie senină.

– Aș prefera să rămân aici, adăugă ea.

Liniștea se prelungi, în vreme ce surorile cugetau la asta.

Câteodată cel mai înțelept lucru era ca pur și simplu să oferi celorlalți un motiv puternic să rezolve problema.

– Nu văd cum s-ar putea aranja, spuse Augusta după un moment.

– Chiar dacă cineva ar reeduca-o...

– Nu va conta ce face sau cum se comportă. Tot ce va vedea lumea va fi Fata din Harem.

– Cum să convingi o amfitrioană s-o invite?

– Nimeni nu ne va mai invita nici pe *noi*, atâta vreme cât ea e aici.

– Cred că nici însuși prințul regent nu ar putea să facă astfel încât să se simtă bine-venită în lumea bună.

– Doar dacă se însoară cu ea.

Se auzi un râs amar.

– Dar el e deja însurat, fie că-i place sau nu.

– Atunci, unul din ducii regali?

– Visezi, Priscilla. Ei trebuie să se însoare cu prințese.

– Fiica unui duce este pe cea mai de jos treaptă la care s-ar putea gândi.

– Dar pentru Zoe... Să presupunem că gentlemanul respectiv este de rang foarte înalt...

– Dacă e de rang destul de înalt, amfitrioana n-ar risca să-l jignească. Trebuie s-o accepte pe soția lui.

– Să-i jignești pe anumiți gentlemeni e echivalent cu o sinucidere socială. E nevoie de cineva precum domnul Brummell: un gentleman cu adevărat monden a cărui apariție – fie și numai pentru zece minute – decide succesul unei sindrofii.

Liniște din nou, timp în care surorile cugetară.

O clipă mai târziu, reîncepură discuția:

– Oricum, trebuie să aibă un rang *foarte* înalt. Lady Holland nu e invitată nicăieri pentru că e divorțată.

– Lord Holland e baron. Nici pe departe un rang suficient de înalt.

– Cât de înalt trebuie să fie rangul? întrebă Zoe.

– Nici nu poate fi vorba de așa ceva, spuse Augusta nervoasă. Ne stoarcem degeaba creierii. Din puținii nobili de rang suficient de înalt, aproape toți sunt însurați.

– Câți nu sunt? vru să știe Zoe.

Dorothea numără pe degetele ei dolofane și pline de inele.

– Trei duci. Nu, patru.

– Un marchiz, adăugă Priscilla. Asta dacă nu numărăm și titlurile de curtoazie. Ar trebui să le numărăm și pe astea?

– E un exercițiu inutil până și să ne gândim la așa ceva, spuse Augusta.

– În primul rând, cum ar întâlni-o un astfel de gentleman când nimeni n-o s-o invite la o recepție? spuse Gertrude.

Augusta și Gertrude fuseseră întotdeauna niște acrituri.

– Vai, spuse Priscilla.

– Chiar dacă i-am putea face s-o întâlnească, nici nu poate fi vorba.

– Ai mare dreptate, Augusta. Ea, o femeie de douăzeci și patru de ani – care a trăit într-un *harem*, care a fost sau n-a fost măritată cu un mahomedan, care nu vorbește corect engleza și habar n-are ce se cade și ce nu se cade să discuți?

Zoe aflase că nu era permis să abordezi o sumedenie de subiecte: anumite părți ale corpului, să te satisfaci singur, să satisfaci pe altcineva, dorință, impotență, concubine, eunuci...

Lista era fără sfârșit. Ea era capabilă și inteligentă, dar în acest mediu era foarte încurcată. Își recuperase engleza în timpul călătoriei spre casă. Și totuși, venind acasă, intrase într-o lume la fel de străină cum fusese și haremul la început. Extrem de puțin din ce fusese

învățată până la vârsta de doisprezece ani îi mai rămăsese în cap la fel de bine ca limba ei maternă.

– Poate învăța, spuse tata. Zoe a fost întotdeauna o fată isteață.

– N-are timp să învețe, replică Gertrude. *Papa*, doar dacă ți-ai lăsa deoparte dragostea paternă...

– Sper să n-o fac niciodată.

– E o speranță care merită să fie luată în seamă, *papa*, sunt sigură, spuse Augusta. Dar problema e că te împiedică să vezi chestiunea obiectiv. Ce nobil, te întreb eu, ar dori-o pe Zoe când poate avea o mireasă tânără, *inocentă*, de optsprezece sau nouăsprezece ani?

Ușa micului salon se deschise.

– Excelența Sa, ducele de Marchmont, anunță majordomul.

Capitolul 2

Așa cum făcea de obicei când intra într-o încăpere, Marchmont se opri să evalueze situația. Chiar și acum, după o sticlă, două sau trei, privirea nu îi era atât de somnoroasă pe cât se părea.

Ce văzu:

1. Lexham stând în fața focului, arătând gata să-și smulgă părul din cap.

2. Lady Lexham tremurând de neliniște pe șezlong în cea mai bună imitație a unei molii pe moarte.

3. La masa mare din centru, cele patru fete Lexham măritate, toate în negru, o culoare deosebit de deprimantă la femei cu tenul lor. Ca de obicei, cele două mai mari păreau că suferă de constipație. Ca de obicei, cele mai mici sufereau consecințele unei vieți conjugale animate. Arătau gata să slobozească plozi în orice moment – gemeni sau ponei judecând după circumferința lor.

4. și la fereastră...

... o fată cu o carte în poală.

O fată cu păr auriu și cu niște ochi albaștri uimiți, cei mai albaștri din toată lumea, așezați pe o față în formă de inimă, toată numai alb și roz...

Până aici merse Marchmont. Era conștient că ochii i se măriseră, de o senzație curioasă de galop în piept și de sentimentul că cineva îi dăduse foc, ca mai apoi să-l arunce într-un iaz adânc. Mai era la fel de conștient de felul în care rozul din obrajii ei se intensificase și de felul în care umerii i se dădură înapoi, în vreme ce el se holba și felul în care mișcarea îi atrase atenția înspre partea de jos a siluetei cu rotunjimi elegante ca ale unei statui a lui Venus pe care o văzuse pe undeva.

Toate astea se petrecură atât de rapid, încât îi întrerupse legătura deja nesigură între limbă și creier. Chiar și în cele mai bune momente, putea să vorbească mai întâi și să gândească mai târziu. În clipa

de față, mulțumită sticlei sau celor două sau trei, mintea lui era în faza cea mai tulbure.

– Dumnezeule, este adevărat! spuse el. Fata aia groaznică s-a întors.

– Marchmont.

Vocea masculină care îi rostise numele pe un ton familiar, patern îl făcu să clipească. Se extrase din iazul cel adânc și reveni în prezent. Își luă privirea de la fată și și-o îndreptă spre fostul lui tutore.

Expresia lui Lexham se schimbase în una cu mult prea ușor de recunoscut: un amestec de exasperare și afecțiune și încă ceva căruia ducele de Marchmont preferă să nu-i dea un nume.

– Mulțumesc, sir, chiar aș vrea un pahar – sau zece – de ceva, spuse Marchmont, deși știa prea bine că Lexham nu-i oferea de băut. Ducele recunoscu toate tonurile vocii fostului său tutore. Când rostise „Marchmont" în acel fel, însemna „Amintește-ți de bunele maniere, sir".

Cu toate astea, Excelența Sa insistă, așa cum făcea adesea, să se prefacă a nu înțelege.

– Ceva tare, cred, continuă el. Simt că aș avea nevoie de ceva care să-mi dea curaj.

Zoe. Aici. Vie. Nu era posibil. Totuși, trebuia să fie, pentru că iat-o aici.

Se uită din nou la ea.

Ea îi întoarse privirea, măsurându-l de sus în jos și de jos în sus.

Îl furnică ceafa. Era obișnuit ca femeile să se uite la el. Acest gen de examinare se petrecea de obicei la întâlniri cu demimondene sau într-un colț retras la un eveniment social în aparență respectabil. Nu se întâmpla în văzul lumii, într-un mediu de familie fără îndoială respectabil.

Nu se simțea tulburat. Nimic nu-l tulbura. Mai degrabă dezorientat. Poate că ar fi trebuit să bea mai puțin înainte de a veni aici. Sau poate că nu băuse destul.

– Dar desigur că vrei ceva să-ți liniștească nervii, dragă, spuse Lady Lexham. Eu am leșinat când am văzut-o pe Zoe a noastră.

Asta nu-l surprinse. Catastrofa de acum doisprezece ani o expediase pe Lady Lexham într-un declin periculos. Deși își revenise din punct de vedere fizic, nu-și recuperase stabilitatea și judecata

pe care le avusese odinioară, deși el nu era sigur că avusese rezerve prea mari din aceste calități. În ultima vreme, își petrecea mult timp agitată, leșinând sau tremurând – câteodată toate trei în același timp.

Acum, el însuși se simțea ciudat de amețit.

– Zoe, într-adevăr, spuse el. Prin urmare, așa este.

Se sili să întâlnească din nou privirea aceea albastră și scrutătoare.

Fata zâmbi.

Era și nu era zâmbetul lui Zoe și, pentru un motiv oarecare, în minte îi veni imaginea unui crocodil.

– Și acum, am pierdut o mie de lire, continuă el, pentru că eram sigur că o să găsesc o altă prințesă Caraboo în salonul vostru.

– Incredibil! strigă una din surori.

– Asta se spune? zise alta.

– La ce te-ai aștepta?

– Aș îndrăzni să spun că nu e cel mai rău dintre zvonuri.

Privirea lui Marchmont se îndreptă spre cele patru scorpii ale Apocalipsei.

– Ar trebui să vedeți caricaturile, spuse el. Extrem de... inventive.

– Nu mai aduce vorba despre asta.

– Le-ați găsi cu totul caraghioase, nu mă îndoiesc.

– Dacă ai fi fost și tu plimbat de la Ana la Caiafa cum am fost noi...

– Nu-ți mai răci gura de pomană. El...

– Ești duce, se auzi o voce feminină care nu aparținea nici uneia dintre ele. Era ca a lor, dar diferită.

Marchmont le întoarse spatele harpiilor și se duse spre fata de la fereastră: fata care era și nu era Zoe pe care o știuse cu atâția ani în urmă.

Ea se ridicase de pe fotoliu. Șalul din cașmir de un roșu intens se asorta de minune cu rochia verde pal și era aranjat într-un fel care îi încadra perfect silueta. Corsetul strâns al rochiei pe gât îi sublinia sânii plăcut de rotunzi. Linia rochiei punea în evidență talia îngustă și șoldurile pline. Părea mai înaltă decât surorile ei, deși nu putea fi sigur, având în vedere că două din ele se extinseseră atât de mult pe orizontală și că toate patru erau așezate.

În orice caz, era fără doar și poate nu o Venus de buzunar, ci o copie în mărime naturală.

Ochii ei de un albastru intens aveau o licărire plină de curiozitate. Sau doar își imagina el asta? Avea o vedere bună. N-avea probleme în a se concentra. Creierul lui, pe de altă parte, era neobișnuit de lent.

– Vorbești engleza, spuse el. Mai mult sau mai puțin.

– La început, mult mai puțin, spuse ea. Lord Winterton mi-a angajat o însoțitoare și o cameristă. Ele nu știau să vorbească arabă. Nu știa nimeni în afară de el, iar el nu voia să vorbească. Pe toată durata călătoriei spre casă, a trebuit să vorbesc englezește. Și mi-am adus aminte. Își înclină capul într-o parte, studiindu-i fața ca și cum și ea ar fi o limbă uitată. Îmi aduc aminte de tine.

În vocea care semăna și nu cu cea a surorilor ei, el nu deslușì nimic din ceea ce s-ar chema un accent străin. Cu toate astea, ea vorbea cu o cadență care făcea ca sunetul să fie exotic. Era o voce cu umbre și contururi catifelate.

– Așa sper și eu, zise el. Cândva, ai încercat să mă omori cu o crosă de crichet.

Ea dădu din cap.

– M-am tot învârtit până am căzut în fund. Ai râs atât de tare că ai căzut și tu.

– Zău? Își amintea foarte limpede. Dulapul din minte nu stătea închis.

– Mi-am amintit de asta cât am fost departe, continuă ea. Mi te imaginam adesea căzând de-atâta râs și amintirea mă înveselea. Se opri. Dar ești... diferit.

– Și tu ești.

– Și ești duce.

– Sunt duce de ceva vreme, spuse el. Încă dinainte ca tu să dispari. Pentru totdeauna. Dispăruse pentru totdeauna. Dar se întorsese. O cunoștea, cu toate astea, era o străină. Lumea nu era întru totul în echilibru.

Ea dădu din cap și zâmbetul i se topi.

– Îmi amintesc. Fratele tău. A fost foarte trist.

Trist. Oare ăsta era cuvântul?

Era, în felul în care îl rostise ea. Auzi un univers de tristețe în acel cuvânt. Își aminti cum plânsese ea și cât de șocat fusese el, pentru că Zoe Octavia nu plângea niciodată. Și asta făcuse cumva ca propria durere să fie cu atât mai greu de suportat.

– A fost de mult, spuse el.

– Nu pentru mine, spuse ea. Am străbătut mări și a fost ca și cum am trecut peste ani. Pesemne tuturor li se pare că am înviat din morți. Măcar dacă aș fi făcut asta cu adevărat, poate că l-aș fi adus pe fratele tău cu mine.

Un moment devastator de șoc, o înțepătură ca și cum o rană se deschidea – dar după aceea:

– Pe toți sfinții, Zoe! țipă una din surori.

– N-o lua în seamă, Marchmont, spuse alta. A căpătat cele mai ciudate idei în acel loc păgân.

– Ce-i pasă? Blasfemia nu înseamnă nimic pentru el.

– Asta nu înseamnă că ar trebui încurajată.

– Nici *el* n-ar trebui încurajat.

– Dar trebuie să vorbesc cu el, spuse fata. E duce. E un rang foarte înalt. Ați vorbit despre duci și marchizi. El n-ar fi bun?

Un icnet colectiv dinspre scorpii.

– Bun pentru ce? întrebă el. Rana, dacă fusese o rană, dispăruse din conștiința lui. Se uită de la o soră la alta. Cu toate arătau ca și cum cineva strigase: „Foc!"

Privirea albastră și intensă reveni asupra lui.

– Ești însurat, Lord Marchmont?

– Excelența Voastră, o corectă imediat Dorothea. Lumea i se adresează cu „duce" sau cu „Excelența Voastră".

– Ah, da, îmi amintesc. Excelența Voastră...

– Zoe, trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, zise Priscilla.

Marchmont se încruntă la Priscilla, înainte de a se întoarce spre cea mai mică dintre surori.

– *Marchmont* e bine, îi zise el fetei care era și nu era Zoe.

O parte din creierul lui îi spunea că era aceeași fată care odată încercase să-l lovească cu o crosă de crichet, care se cățăra în copaci și pe acoperișuri ca o maimuță și care cădea în iazuri cu pești și care voia să învețe să fie paznic și fierar și era atât de des găsită jucându-se în țărână cu copiii din sat.

Dar nu era aceeași. Crescuse, asta era tot, își spuse el. Și o făcuse a-ntâia, din câte putea el vedea.

Pentru că ceilalți voiau evident s-o reducă la tăcere, decise s-o încurajeze:

– Ce spuneai?

– Ai vreo nevastă, Marchmont? întrebă ea.

– Ah, Dumnezeule! exclamă o scorpie.

– Nu pot să cred, zise alta.

– Zoe, te implor, interveni alta.

Marchmont se uită în jur. Surorile erau cuprinse de un soi de spasm. Lexham se întorsese să studieze focul, așa cum făcea de obicei când se gândea la o problemă.

Marchmont scutură din cap.

– Nici una.

Celelalte începură să vorbească toate deodată. O grămadă de sâsâituri și de „Să nu" și „Te rog să nu" și „Sper că nu te gândești" la asta sau la alta.

Chiar dacă ar fi fost complet treaz, ducele de Marchmont n-ar fi putut ghici despre ce era vorba. Asta nu era o noutate. N-ar fi fost pentru prima dată că întrerupea una dintre ciorovăielile lor de familie absurde. Cu siguranță că nu era pentru prima dată că o luau de la început în timp ce era și el acolo. La urma urmei, îl considerau un membru al familiei, ceea ce însemna că se simțeau liber să-l ofenseze așa cum făceau unul cu celălalt.

Se îndreptă spre masă unde o carafă stătea neatinsă, înconjurată de pahare de vin. În timp ce urmărea spectacolul, putea foarte bine să și bea ceva.

Ridicase carafa și paharul și tocmai voia să-și toarne, când vocea ei, cu cadența aceea exotică, acoperi celelalte voci.

– Marchmont, te rog, vrei să te însori cu mine?

Mama lăsă să-i scape un mic țipăt.

Gertrude sări din fotoliu și încercă s-o tragă pe Zoe afară din cameră. Zoe se smulse de lângă ea și se duse aproape de tatăl ei.

– Un duce, ați spus, le zise ea surorilor ei. Sau un marchiz. El e duce. N-are nici o neveste. Nevastă, se corectă repede. În Anglia există doar o singură nevastă pentru un bărbat, își reaminti ea.

– Nu te oferi, așa pur și simplu, primului nobil care intră pe ușă, spuse Dorothea.

– Dar ați spus că ducii și marchizii n-ar veni la noi, zise Zoe.

– Mi-e teamă să-mi imaginez ce se va bârfi despre asta, zise Priscilla.

– Ați spus că n-aș putea spera să cunosc astfel de bărbați, continuă Zoe. Dar aici e unul. Și n-avea de gând să-l lase să scape.

– Ooooh, gemu mama. Căzu înapoi pe perne.

– Uite ce i-ai făcut mamei!

– Fata asta e incorigibilă!

– Firește că o să le spună tuturor prietenilor lui.

– *Papa*, fă ceva! strigă Gertrude plonjând într-un fotoliu.

Papa doar se uită scurt peste umăr, mutându-și privirea de la Zoe la bărbatul înalt, blond, șocant de chipeș care ținea carafa și un pahar în mâinile cu degete lungi. Gura minunată a ducelui de Marchmont rămăsese deschisă. Ochii i se măriseră ușor.

Pe când ea îl privea, el își închise gura și își coborî pleoapele.

Ea văzuse acei ochi uimitor de verzi larg deschiși preț de o tulburătoare clipă când se opriseră prima dată asupra ei. Impactul aproape că o făcuse să cadă de pe scaun. Pentru un moment, se simțise ca fetița care se învârtise neajutorată până când căzuse în fund pe un petic noroios de iarbă.

– Nu pot aștepta, explică ea. Marchmont, ești cel mai înalt în rang de aici. Spune-le să tacă și să mă lase să vorbesc.

– N-o să depășim niciodată toate astea, rosti Augusta. Ce poveste o să aibă de spus pentru prietenii lui de la White.

Marchmont își umplu încet paharul. Când termină, spuse:

– Trebuie că am auzit bine, altfel surorile tale n-ar fi strigat atât de ascuțit. Mi-ai cerut să mă însor cu tine. Este corect, domnișoară Lexham?

Ultima dată când inima îi bătuse atât de tare fusese în ziua când fugise din palatul lui Yusri Pașa și găsise închise porțile cartierului european. Atunci fusese îngrozită de ce i s-ar fi putut întâmpla dacă era prinsă.

Totuși, fusese și încântată să riște totul într-o încercare disperată de a fi liberă.

Asta părea a fi singura ei șansă de a trăi viața pentru care își asumase acel risc disperat.

Oricât de înalt i-ar fi rangul sau oricât de frumoasă i-ar fi fața sau cât de minunată i-ar fi statura, totuși era bărbat, își spuse ea. Deși își ascundea ochii, știa că în minte o dezbrăca și îi plăcea ce vedea. Simți, mai degrabă decât văzu, ușoara încordare din ținuta lui: luciditatea prădătorului când își pândește prada.

O sclavă din harem și-ar fi smuls hainele de pe ea până acum.

Zoe știa că nu putea să-l ispitească în acest fel. Nu aici, în orice caz. Nu acum. Trebuia să-l ademenească de la minte la minte. Trebuia să fie o afacere. Așa cum o făceau bărbații.

Sau cel puțin trebuia să pară așa.

Își aranjă șalul și propria ținută, făcându-se cât de ispititoare putea, fără a fi prea ostentativă, în vreme ce-și umplea mintea cu formulele rituale folosite în ocazii asemănătoare.

Într-un mod logic și metodic, rezumă pentru duce părerile surorilor și ale fraților absenți legate de situație și motivele lor pentru care doreau s-o expedieze de acolo.

– Ei spun că singura soluție alternativă este ca eu să mă mărit cu un bărbat de cel mai înalt rang, continuă ea. Spun că ceilalți trebuie să îi recunoască autoritatea. Spun că un bărbat atât de important va dori o fată nevinovată de optsprezece ani. Eu nu sunt cu adevărat inocentă și nu am optsprezece ani, dar sunt virgină.

– Ooooh, spuse mama.

Zoe continuă cu hotărâre:

– Yusri Pașa m-a dat ca a doua soție lui Karim, care era cel mai mare fiul al lui de la prima soție. Dar Karim nu-și putea... nu-și putea folosi... – deși Marchmont își ținea ochii pe jumătate închiși, ea știa că ducele o privea cu atenție – instrumentul plăcerii. Membrul pe care un bărbat îl folosește pentru plăcere și pentru a face copii. Cum se numește?

Strigăte din partea surorilor.

Zoe le ignoră.

– Nimeni nu-mi spune cum se zice în engleză, spuse ea. Dacă am știut vreodată cuvântul, l-am uitat.

El scoase un sunet ciudat din gât. Apoi spuse:

– *Membrum virile* e suficient.

Cele două surori mai mari își luară capul în mâini.

– Nu-și putea întări *membrum virile*, spuse Zoe. Era bolnav, înțelegi. Nu era în stare să fie un adevărat soț, deși ținea atât de mult la mine și eu am făcut tot ce am fost învățată pentru a trezi dorința unui bărbat. *Totul*. Chiar am...

– Zoe, rosti tatăl ei cu voce gâtuită. Nu este nevoie să explici cu amănunte.

– Ar fi fost de dorit ca ea să nu vorbească deloc, mormăi una din surori.

– O să intrăm în pământ de rușine.

– Niciodată, dar *niciodată* n-o să putem trăi cu asta.

– Nu le băga în seamă, domnișoară Lexham, o îndemnă Marchmont. Te rog, continuă. Sunt numai urechi. Mai bău puțin.

– O să-ți fiu o soție excelentă, spuse ea, sperând să nu pară atât de disperată pe cât era de fapt. Își spuse că dacă n-o să meargă, o să se ducă la Paris sau Veneția, așa cum amenințase, deși nu astea avusese inițial de gând. Voia să trăiască în țara ei natală și să aibă viața la care visase timp de doisprezece ani lungi. Se părea că ducele de Marchmont era singura ei șansă să aibă acea viață. Era chipeș și tânăr, sănătos și nu din cale afară de inteligent și o dorea. Era *perfect*.

Soarta i-l scosese în cale. Un dar. Tot ce avea ea de făcut era să se țină de el. „Nu intra în panică", se sfătui ea. „Știi exact ce ai de făcut. Ai petrecut doisprezece ani învățând asta."

– Știu toate modurile de a-i face plăcere unui bărbat, continuă ea. Știu să cânt și să dansez, compun poezii. Învăț repede și o să învăț cum să mă port corect în... în societatea bună... dacă o să mă ajuți, sau o să-mi găsești profesori. Nu era îndeajuns de calmă. Ca urmare, engleza ei avea de suferit, dar se avânta și mai mult. Știu că văduvele sunt inutile, dar eu n-am fost niciodată o soție cu trupul. Am rămas virgină și o virgină e valoroasă. Mai am și bijuterii, suficiente pentru a face o zestre așa cum are o fecioară. O să fiu o mamă iubitoare pentru copiii tăi. Toți copiii din harem mă iubeau. Chiar am fost tristă că i-am părăsit și o să fiu bucuroasă să am copiii mei. Se opri și se uită la surorile ei. Dar nu prea mulți.

– Nu prea mulți, repetă el. Mai bău ceva.

– Știu să am grijă de o casă, spuse ea. Știu să strunesc servitorii, chiar și eunuci – și ăștia pot fi imposibili. Toanele lor sunt mai schimbătoare decât ale unei femei.

– Eunuci. Înțeleg.

– Știu cum să-i strunesc, zise ea. Eram singura din casă care putea.

Celelalte două surori se luară cu mâinile de cap. Mama își acoperi fața cu batista.

Marchmont își goli paharul și îl puse pe masă. Ochii lui mijiți reveniră asupra lui Zoe. Ea nu putea efectiv să-i vadă, atât de ascuns era el în felul în care și-i folosea, dar cu siguranță că îi simțea.

Privirea lui lentă, cercetătoare se plimbă din creștetul capului până la degetele de la picioare care, drept răspuns, i se chirciră. Tot trupul ei părea că se strânge sub acea privire, ca și cum ea era un șarpe care se agita, momit să iasă din întuneric afară, la căldura soarelui. Simțea agitația și chircirea și înlăuntrul ei, jos în pântec.

– Asta e o ofertă *extrem* de tentantă, spuse el. În încăpere domnea o tăcere apăsătoare și lui Marchmont i se păru că vocea lui reverbera. Să fii în stare să-i strunești pe eunuci e o realizare rară, într-adevăr.

Cele patru scorpii tăceau mâlc. Sora lor cea mai mică reușise să facă imposibilul: le redusese la tăcere.

– Ei bine? zise ea în tăcerea care se prelungea.

El își mai turnă niște vin. Fără îndoială că efortul de a nu râde îi va cauza o vătămare permanentă.

Era sigur că în viața lui nu mai auzise ceva atât de amuzant ca propunerea de căsătorie a lui Zoe-nu-chiar-Zoe sau ca reacția surorilor ei.

Doar asta singură valora mia de lire pe care o pierduse la pariu. Drace, probabil că valora cât o căsătorie. O să râdă de asta în anii care vor urma, fără nici o îndoială.

Dar anii care vor urma era un interval foarte lung și însurătoarea acum ar fi inoportună. Pentru a păstra aparențele ar fi obligat să renunțe pentru o vreme la amanta lui, și Lady Tarling nu începuse încă să-l plictisească.

– Îmi e groaznic de greu să refuz, spuse el, dar ar fi extrem de incorect să profit de tine în acest fel.

– Asta înseamnă nu? zise Zoe. Se bosumflă.

Marchmont se uită la trupul ei matur, cu forme delicioase.

– Este nu, spuse el, cu *cel mai mare* regret. Dacă era să fi fost de acord, m-aș fi însurat cu tine sub un fals pretext. Pot să te ajut să se întâmple ce dorești fără să trebuiască să te legi de mine permanent.

El știa că fără el n-avea efectiv nici o speranță de a fi acceptată în societate. El era singurul bărbat din Londra care putea să facă pentru ea ceea ce ea avea nevoie – și i-o datora lui Lexham. În mintea lui Marchmont nu exista nici cea mai mică îndoială. Nici o cantitate de vin nu putea șterge acea imensă datorie.

Încruntarea ei se mai înmuie puțin și expresia i se ascuți.

– Poți?

– Nu-i nimic mai simplu, spuse el.

Ea scoase un șuierat.

Ușurare?

Pentru o clipă, el fu descumpănit.

Era, știa el, un trofeu matrimonial. Femeile nemăritate și-ar vinde sufletul pentru șansa de a deveni ducesă de Marchmont. Unele din cele măritate, dacă ar fi câtuși de puțin încurajate, s-ar descotorosi cu inima ușoară de bărbații lor.

Dar ducele de Marchmont nu se luase niciodată în serios și chiar și vanitatea lui era de un soi aparte, departe de a fi sensibilă. Dacă micul ei oftat de ușurare îi rănise sentimentele, lovitura i-o dăduse doar cu privirea.

Avea toate motivele să fie ușurată, își spuse el. Nu recursese la măsura extremă de a-l cere de bărbat dacă îngrozitoarele ei surori n-ar fi exagerat, în felul lor caracteristic, situația dificilă în care se afla.

– Nimic mai simplu? strigă una din ele. Cât de beat poți să fii, Marchmont?

El n-o băgă în seamă și își menținu atenția concentrată asupra lui Zoe-nu-chiar-Zoe.

– Pentru motive care-mi scapă, sunt în vogă, spuse el. Pentru motive care nu scapă nimănui, sunt o partidă extrem de bună. Combinația asta face să fiu bine-venit oriunde.

Zoe privi spre surorile ei pentru confirmare.

– Îmi pare rău s-o spun, dar e adevărat, zise Gertrude.

– E foarte obositor și găsesc această responsabilitate împovărătoare, dar n-am ce face, spuse el. Prezența mea hotărăște succesul unei sindrofii.

– La fel ca domnul Brummell, zise Zoe. Asta au spus ele. Omul trebuie să fie ca domnul Brummell.

– Nu întru totul ca el, sper, ripostă el. Dacă auzi vreodată despre mine că mă scald în lapte sau mă descotorosesc de o lavalieră pentru că nu e fiecare cută și îndoitură exact acolo unde ar trebui să fie, sper să fii atât de bună și să mă împușți.

Atunci ea zâmbi, o ușoară arcuire a buzelor.

În mintea lui se strecurară imagini ale acestei versiuni exotice și adulte a lui Zoe dansând în văluri, împreună cu prima parte a calităților ei: „Știu toate modurile de a face plăcere unui bărbat".

Poate că, la urma urmei, ar fi trebuit să spună da.

Nu, absolut nu. Deși nu era cu totul treaz, era perfect conștient că micul creier dintre picioarele lui încerca să controleze situația. Își spuse să nu fie idiot. Alungă imaginile în dulapul din minte.

– Pe scurt, zise el, ai nevoie de mine, dar în ciuda presupunerilor isterice ale surorilor tale, nu trebuie să te măriți cu mine. Nu trebuie să te măriți cu nimeni până când nu ești pregătită.

Un alt șuierat.

– Oh, spuse ea. Mulțumesc. Ești foarte chipeș și atrăgător și mi-a plăcut asta, dar am fost măritată de la doisprezece ani și mi s-a părut foarte mult timp și aș prefera să nu mă mărit din nou chiar imediat.

– Poți lăsa totul în seama mea, spuse el.

– Asta e una dintre cele mai îngrozitoare propoziții pe care le-am auzit vreodată, zise Augusta.

– Totul? se miră Zoe. Se uită întrebătoare la el cu ochii ca două mări întunecate, îndeajuns de adânci să înece un bărbat.

El lăsă jos paharul. Dacă începea să gândească în metafore, băuse suficient.

– Totul, spuse el hotărât. Vino cu mine.

– Să te duci cu el? strigă una din surori.

– Unde să meargă?

– Oare la ce se gândește?

– Să se gândească? Când se gândește el vreodată?

În vreme ce scorpiile reîncepură să interpreteze tragicul cor antic, Marchmont o luă pe Zoe de braț și o conduse afară din încăpere.

Mâna cu degete lungi cu care o ținea pe Zoe de braț era foarte caldă. Căldura se răspândea de acolo și se rostogoli în sus și în jos, de la o parte a corpului la alta.

Zoe se uită spre mâna lui și se întrebă cum făcea el asta.

Însă de îndată ce ieșiră din cameră, el îi dădu drumul. Își duse mâinile la spate și continuă să meargă. Avea picioare lungi, dar nu se grăbea. Ei nu-i era greu să țină pasul cu el.

Conștientă de servitorii care o priveau, deși se prefăceau că nu se uită, ea nu-și permise să se holbeze la el. Nu era ușor. Pe de-o parte, băiatul enervant pe care îl cunoscuse cu mult timp în urmă se transformase în altă persoană: un străin înalt, puternic, incredibil de chipeș. Îi trebuia un timp să se obișnuiască.

Pe de altă parte, fără nici un efort, acest străin trezise în ea sentimente despre care auzise vorbindu-se la nesfârșit, dar pe care nu le trăise niciodată. Încă era zdruncinată de această descoperire.

Cu toate astea, el era un străin și era ușurată că nu trebuia să se mărite cu el. Părea foarte înfumurat. Nu semăna nici pe departe cu băiatul pe care îl cunoscuse cu atâta timp în urmă.

Chiar așa stând lucrurile, nu se putea abține să nu se întrebe cum ar arăta gol.

Nu se putea abține să nu se întrebe ce ar simți dacă și-ar pune mâinile alea mari și calde pe locurile ei intime.

Se înfioră.

– E neobișnuit de rece, spuse el. Ne așteaptă o noapte mizerabilă. Cerul era acoperit când am plecat de la White și continuă să se întunece. Știi ce este White?

Ea încercă să-și amintească.

– Le-am auzit pe surorile mele spunând că ai prieteni acolo.

– Este un club de gentlemeni pe St. James's Street, spuse el. Îi enumeră numele diferiților membri, descriindu-i în amănunt pe prietenii lui, citându-l pe Beau Brummell și explicându-i cel mai recent rămășag din registrul de pariuri.

Era interesant și el vorbea într-un fel amuzant. Cu toate astea, Zoe era conștientă că el nu era... chiar beat, ci doar cu mintea tulbure.

Era familiarizată cu tulbureala drogurilor. În harem, opiul ajuta femeile plictisite și frustrate să-și omoare timpul. Nu putea înțelege de ce un bărbat atât de puternic și de râvnit, care era liber să meargă unde-i plăcea și să facă ce-i plăcea, alegea să-și petreacă ziua cu mintea tulbure.

Nu era treaba ei, își spuse Zoe. Totuși, nu se putea abține să nu se întrebe dacă starea de tulbureală îi potolea dorințele trupești sau îi înmuia *membrum virile*.

Se îndoia.

El se opri la ușa bibliotecii.

Ea se uită în urmă. Micul salon nu era foarte departe. Totuși, biblioteca era intimă, cel puțin pentru moment. Dacă voia s-o atingă, avea să-l lase, se decise ea. Doar în scopuri educative. Știa multe despre bărbați și ce le plăcea și ce să facă pentru ei și cu ei, dar nu învățase ce-i plăcea ei. Atingerea lui Karim n-o tulburase niciodată, nici a ei pe el.

Bărbatul acesta va fi diferit. Atâta lucru era evident.

– După dumneavoastră, doamnă, spuse el.

Ea intră în bibliotecă, cu inima bătându-i mai repede.

El o urmă, apoi se îndreptă direct spre fereastra din mijloc. Trase deoparte draperiile.

Din mulțime se ridică un vuiet.

Zoe stătu țeapănă uitându-se la ceafa lui, la părul blond atât de familiar. Da, întotdeauna fusese cel mai îndrăzneț din ei, deși toată lumea obișnuia să spună că Gerard era cel nesăbuit. Dar îndrăzneala și nesăbuința nu erau același lucru.

Era conștientă de pașii de pe culoarul din spatele ei și de vocile surorilor ei care deveneau mai perceptibile. Într-o clipă, frații ei vor auzi zgomotul de afară, vor ieși din bârlogul lor și...

Și nu va schimba nimic. Vor face la fel cum făceau întotdeauna. În copilărie nici unul dintre ei nu era capabil să îl înfrunte. Era duce de aproape o jumătate din viață, obișnuit să facă ce-i place, obișnuit să fie ascultat.

Biblioteca avea ferestre înalte ca niște uși, și dădeau într-un balcon îngust. Marchmont deschise două ferestre.

Surorile ei scoaseră un icnet colectiv.

– Pe toți sfinții! strigă una.

– E nebun!

– Mai degrabă beat.

– Unde e tata?

– De ce nu face nimic?

Zoe se uită îndărăt. Se înghesuiau în ușă, protestând și obiectând, dar nu înaintară și nu făcură nici un gest pentru a-l opri pe Marchmont.

Nu, asta nu se schimbase, în orice caz. Cu tot zgomotul, cu toate protestele și criticile, se țineau la distanță.

El ieși pe balcon.

Ridică mâna.

Mulțimea amuți.

– Da, da, știu, spuse el. Toată lumea vrea s-o vadă pe domnișoara Lexham.

Nu striga. Abia dacă își ridicase puțin vocea gravă. Dar cumva făcea să fie puternică și ei i se păru că lumea de pe cealaltă parte a pieței îl putea auzi clar.

– Foarte bine, continuă el. Se întoarse spre ea și făcu un mic gest, semnalându-i să vină lângă el.

Ea își coborî privirea spre degetele lungi, ușor curbate care o invitau să vină. Își ridică privirea spre fața lui frumoasă. O șuviță de păr deschis, de culoarea soarelui de dimineață îi cădea peste o sprânceană. Afișa un zâmbet slab. Nu putea spune ce fel de zâmbet era acela și asta o făcea să se simtă neliniștită.

Își aminti că nu știuse nimic despre Karim sau despre universul în care trăia el, cu toate astea învățase repede să navigheze pe cărările lui înșelătoare. Învățase cum să-l distreze și să-i facă pe plac. Drept rezultat, îi câștigase afecțiunea și o mare avere în bijuterii.

Asta va fi mai ușor, își spuse ea. Tot ce avea de făcut era să găsească o cale în lumea de care aparținea de drept.

Venise acasă discret, Lord Winterton fusese atât de hotărât să evite agitația, care până la urmă nu putuse fi evitată. O ținuseră două zile ascunsă în casa tatălui ei, în spatele ferestrelor închise și a draperiilor. Se simțise de parcă nu părăsise niciodată haremul.

Făcu un pas și ieși în balcon.

Mulțimea tăcu.

La fel făcură și surorile ei.

Sute de fețe se uitară în sus. Fiecare pereche de ochi se ațintă asupra ei.

Ea simți că i se face frig, apoi cald. Că amețește. Dar era o amețeală minunată, bucuria eliberării.

Acum în sfârșit ieșise în văzul lumii.

„Iată-mă", se gândi ea. „Acasă în sfârșit, în sfârșit. Uitați-vă la mine. Uitați-vă pe săturate. Nu mai sunt invizibilă."

Simți cum mâinile lui mari și calde le cuprinseră pe ale ei. Căldura îi năvăli în inimă și o făcu să bată mai repede. Era conștientă de pulsul ce i se zbătea în gât și la încheietura mâinii așa de aproape de a lui. Căldura i se răspândi în pântec și mai jos, să-i înmoaie genunchii.

„O să leșin", se gândi ea. Dar nu-și putea permite să leșine doar pentru că un bărbat o atingea. Nu acum, în orice caz. Nu aici. Se strădui să îl privească.

El avea cel mai slab zâmbet – de batjocură sau amuzament, nu-și putea da seama. În spatele ochilor săi mijiți simți, mai degrabă decât văzu, o umbră.

Își aminti scurta privire pe care i-o văzuse, una de durere, când ea pomenise de fratele lui. Dispăruse într-o clipă, dar ea o văzuse în prima și surprinsa lui reacție: întunericul de acolo, mohorât și gol și imposibil de uitat.

Privi mai mult decât s-ar fi cuvenit în ochii lui, acei ochi verzi și somnoroși care o priveau atât de atent. Și în cele din urmă lăsă să-i scape un hohot scurt de râs și îi ridică mâna la gură, atingându-i încheietura cu buzele.

Dacă ar fi fost în harem, ea s-ar fi lăsat pe perne și și-ar fi dat capul pe spate invitându-l.

Dar nu erau în harem și el refuzase s-o ia de soție.

Și ea nu era bărbat să-și lase dorința să-i guverneze creierul.

Bărbatul ăsta nu era un candidat potrivit pentru a fi soț.

Odinioară existase o legătură între ei. Nu chiar o prietenie. În copilărie, acei câțiva ani diferență dintre ei fuseseră un abis așa cum fusese și diferența dintre sexe. Cu toate astea, pe vremuri, în felul lui, ținuse la ea, credea ea.

Dar asta era înainte.

Acum, el era tot ce și-ar fi putut dori orice femeie, iar el știa asta.

Îl dorea așa cum îl dorea orice altă femeie.

Nu însemna de fapt nimic. Cu siguranță că nu însemna nimic pentru el.

Cu toate astea, cel puțin simțea o dorință, în sfârșit, își spuse ea în sinea ei. Dacă o putea simți față de el, o va simți și față de altcineva, cineva care s-o vrea, care să-și dăruiască ei inima.

Deocamdată, era recunoscătoare că era liberă. Era recunoscătoare să stea pe acest balcon și să se uite la sutele de oameni de jos.

Îl strânse de mână drept mulțumire și își îngădui să schițeze un zâmbet ușor și sincer, un zâmbet de recunoștință și fericire, deși nu se putu abține să nu-l mai privească încă odată pe sub gene să-i vadă reacția.

Observă căldura licărind în privirea lui verde.

Ah, simțea și el: conștientizarea atracției fizice puternice care apăruse între ei.

El îi dădu drumul la mână.

– Am distrat destul gloata, spuse el. Du-te înăuntru.

Ea se răsuci pe călcâie. Mulțimea începu să se agite și să vorbească din nou, dar mai încet. Devenise o mare ce murmura, mai degrabă decât una ce vuia.

– Ați văzut-o, spuse el și vocea lui gravă fu purtată cu ușurință peste mare. O s-o mai vedeți din când în când. Acum plecați.

După o clipă, începură să se întoarcă și treptat se împrăștiară.

Capitolul 3

Marchmont nu făcuse nimic mai mult decât să-și atingă buzele de încheieturile degetelor ei.

Fusese mai mult decât suficient.

Mirosi parfumul pielii ei și îi simți finețea, iar senzațiile zăboviră multă vreme după ce îi dădu drumul și se îndepărtă.

Poate că la urma urmei ar fi trebuit să spună da. Imagini ale lui Zoe dansând în văluri îi invadară din nou mintea.

Le dădu la o parte. N-avea de gând să-și tulbure viața însurându-se cu o străină, nici măcar de dragul lui Lexham.

Își îndreptă atenția spre piață. Se golea, așa cum știa că se va întâmpla. Agitația mulțimii se potoli odată ce văzură că Fata din Harem arăta ca orice altă englezoaică atractivă. Asta era doar prima parte și cea mai ușoară a sarcinii pe care și-o asumase.

Partea a doua erau ziarele. Spre deosebire de mulțime, acestea nu vor renunța la fel de ușor la un subiect extraordinar. Cei rămași în piață erau în principal jurnaliști. Voiau un subiect și ar inventa unul, dacă era necesar.

Reintră în bibliotecă unde aștepta Zoe cu ochii ei albaștri strălucind de admirație și recunoștință pe care până și el, care nu s-ar fi deranjat să citească expresii, le putea înțelege. Nu știa dacă să creadă sau nu ce vedea pe fața ei. Cu doisprezece ani în urmă, ar fi știut. Dar cu doisprezece ani în urmă, Zoe n-ar fi afișat niciodată o expresie atât de emoționantă.

Asta nu era Zoe pe care o cunoscuse cu atâția ani în urmă, își reaminti el. În orice caz, n-avea nevoie să știe ce era în inima ei, așa cum nici ea nu trebuia să știe ce era în inima lui. Îi promisese că o introduce în lumea bună și doar atât trebuia să facă.

Își îndreptă atenția în altă parte.

Surorile ei zăboveau în ușă, câte o siluetă neagră de fiecare parte a cadrului ușii și două cu pântece enorme fâțâindu-se pe coridorul din spate.

Un cvartet de ciori.

– Cine a murit? întrebă el.

– Vărul Horatio, răspunse Augusta.

– Aha, sihastrul de pe insula Skye, spuse Marchmont.

Lexham îl luase cu el acolo după ce murise Gerard. Unii socoteau că era un loc ciudat unde să duci un băiat îndurerat de cinsprezece ani, dar Lexham, ca întotdeauna, știa ce are de făcut. Privind retrospectiv, Marchmont înțelese cât de înțelept fusese tutorele lui să nu-l trimită pe noul duce de Marchmont înapoi la școală. Acolo, ar fi trebuit să-și ascundă durerea. Acolo printre prieteni, n-avea nici un Gerard cu care să se laude, n-avea nici o scrisoare de la Gerard pe care s-o aștepte cu nerăbdare. Skye și excentricul văr Horatio n-aveau nici o legătură cu Gerard sau cu părinții lor decedați. Era departe de lumea în care crescuseră și era minunat. El și Lexham mergeau pe jos. Pescuiau. Citeau cărți și discutau. Câteodată chiar și vărul Horatio se alătura discuției.

Atmosfera meditativă a locului și singurătatea liniștiseră mintea lui Marchmont și îi aduseră o oarecare pace.

– A murit acum două săptămâni, spuse Dorothea.

– I-a lăsat averea lui tata.

– Ar trebui măcar să se țină doliu după el.

Se gândeau oare s-o trimită pe sora lor cea mai mică la vărul Horatio? Zoe, pe o insulă pustie, bătută de vânturi din Hebridele Interioare ale Scoției? Ar crede că se află în Siberia. Pentru cineva care petrecuse doisprezece ani într-o țară unde soarele strălucea mereu și unde chiar și în nopțile de iarnă temperatura arareori cobora sub cincisprezece grade, ar fi exact același lucru: îți înghețau oasele și îți distrugea spiritul.

Privirea lui se întoarse spre Zoe, cu șalul ei de culoarea vinului și rochia verde pal. Era antiteza doliului, foarte vie și, fără de tăgadă, senzuală.

Nu că hainele ei erau seducătoare. Era felul în care le purta și felul languros în care se mișca. Chiar și stând pe loc, vibra senzualitate.

– N-am avut destule haine și rochia neagră pe care mi-au găsit-o surorile mele era prea mică, spuse ea, înțelegând evident greșit privirea lui cercetătoare drept critică. Era prea mult de muncit ca s-o modifice. Camerista trebuie să ia o bucată de aici. Arătă spre tivul rochiei atrăgând atenția asupra picioarelor ei elegante și zvelte. Apoi trebuie s-o adauge aici să-mi acopere sânii. Își duse mâna spre

corset. Și aici trebuie să pună o bucată. Își alunecă mâinile de-a lungul șoldurilor.

– Zoe, spuse Dorothea, avertizând-o.

– Ce?

– Nu ne atingem în felul ăsta.

– Categoric nu în fața unor bărbați care *nu* sunt soții noștri, spuse Priscilla.

– Am uitat. Se uită la Marchmont. Nu atingem. Nu spunem ce simțim în inimile noastre. Nu ne așezăm pe covor. Ținem picioarele pe podea, exceptând când suntem în pat sau pe șezlong.

– Unde îți țineai picioarele? spuse el.

Ea arătă spre mobilă.

– În Cairo nu există fotolii. Când stau pe unul, picioarele vor să mi se strângă sub mine.

– Aici nu e Cairo, spuse Augusta. Ai face bine să-ți amintești asta. Dar firește că n-o s-o faci. Se întoarse spre Marchmont care cu greu își ținea firea. Marchmont, poate găsești toate astea amuzante, dar i-ai face o favoare lui Zoe dacă ai înfrunta realitatea: va fi nevoie de ani pentru a o civiliza.

Îl excitase într-o clipă mica vrăjitoare și în același timp îl făcuse să râdă. Zoe Octavia nu fusese niciodată întru totul civilizată. Nu fusese niciodată ca toată lumea. Acum, cu atât mai puțin.

Își lăsă privirea să alunece de la șolduri și piept asupra cărora îi atrăsese atenția. În sus spre gâtul alb și punctul delicat al bărbiei ei încăpățânate și mai sus pentru a-i întâlni privirea.

Era privirea unei femei în toată firea, nu a fetei pe care o știa el. Acea Zoe dispăruse pentru totdeauna, la fel ca și băiatul care fusese odinioară. Ceea ce era așa cum trebuia să fie, își spuse el. Asta era viața, perfect normală și absolut deloc misterioasă. De fapt, era așa cum o prefera el.

– Dacă prin „civilizată" vrei să spui că trebuie să se preschimbe într-o lady englezoaică, nu e necesar, zise el. Contesa Lieven nu e englezoaică, cu toate astea e una dintre patroanele de la Almack.

– Ce e Almack? întrebă Zoe. Toată lumea strigă întruna despre asta, și nu mă pot hotărî dacă este Grădina Raiului sau un loc de pedeapsă.

– Amândouă, spuse el. Este *cel mai* exclusivist club din Londra, imposibil de dificil să intri acolo și uimitor de ușor să te arunce afară. Nașterea și genealogia nu sunt suficiente. Mai trebuie să te îmbraci

și să dansezi superb. Dar dacă dai greș la asta, trebuie să ai suficientă minte sau aroganță pentru a impresiona patroanele. Păstrează o listă cu cele care se încadrează în criteriile lor. Cam trei sferturi dintre nobili nu sunt pe listă. Dacă nu ești pe listă, nu poți cumpăra un bilet de intrare și nu poți intra la reuniunile de miercurea seară.

– Tu ești pe listă? întrebă Zoe.

– Firește, spuse el.

– Lipsa de morală a bărbaților tinde să fie trecută cu vederea, spuse Augusta.

Marchmont o ignoră.

– Și tu o să fii pe listă, îi spuse lui Zoe.

– Pentru asta e nevoie de un miracol, spuse Gertrude, și n-am observat ca tu și cu Providența să fiți în cele mai bune relații.

– Nu cred în miracole, spuse el. Nu că Almack înseamnă în prezent ceva.

– Nu înseamnă? strigă Augusta.

De ce nu pleacă? De ce nu le-a strâns Lexham de gât pe toate la naștere?

– M-am descotorosit de mulțime, spuse el. Urmează ziarele.

Merse spre ușă și corul antic îi făcu loc.

El chemă un lacheu.

– O să găsești o creatură de proastă reputație, pe nume John Beardsley, rătăcind prin piață, îi zise Marchmont servitorului. Spune-i că o să-l văd în anticameră la parter.

Așa cum era de așteptat, se porni corul antic.

– Beardsley?

– Creatura aia oribilă de la *Delphian?*

– Ce este *Delphian?* se auzi vocea cadențată din spatele lui.

– Un ziar, spuse una din surori.

– Un ziar oribil, de scandal.

– Ăsta este un omuleț dezgustător care scrie articole pentru el.

– Câteodată în ritm iambic. Se crede *scriitor.*

– Doar nu ai de gând să-l primești în casă, Marchmont?

– Ce-o să spună tata?

– De vreme ce nu pot citi gândurile, habar n-am ce va zice tatăl tău, spuse Marchmont. Poate că o să zică: „Ce idee grozavă aveau grecii antici când își abandonau pruncii de sex feminin pe pantele munților". Mă întreb de ce s-a renunțat la obiceiul ăsta? După ce ele

amuțiră pe moment de indignare, se întoarse spre Zoe: Domnișoară Lexham, vrei să fii așa de bună să mergi până jos cu mine?

Înainte de a ieși pe culoar, își netezi fustele. La o altă femeie, gestul ar fi părut nervos. La ea era provocator. O făcu în felul în care își dusese mâinile pe piept și spre șolduri.

„Știu toate felurile de a-i face plăcere unui bărbat", spusese ea.

N-avea nici cea mai mică îndoială că știa. Era conștient de senzația de căldură care îi alerga pe piele și sub piele, grăbindu-se spre vintre. Aproape că putea simți cum creierul i se înmoaie, devenind o ceară caldă, ceară cu care o femeie putea face ce-i plăcea.

Nimic rău în asta, își spuse el. Bărbații plăteau bani buni pentru femei care posedau astfel de talente. Și el ar plăti bani buni dacă s-ar ajunge la asta. Uită de surorile ei enervante și râse – de el și de împrejurări.

Zoe îl privi întrebătoare, și el aproape crezu că ea n-avea nici o idee cât de provocatoare era. Aproape crezu.

„Nu sunt inocentă", spusese ea. Asta putea crede.

– Mă gândeam doar la mia de lire care m-ai costat, spuse el.

– Te referi la rămășagul cu prietenii tăi. N-ai crezut că sunt eu. Dar de ce să crezi? La început, îmi făceam griji că propriii părinți n-o să mă cunoască.

– Păi, nimeni dintre noi nu te cunoaște, nu-i așa? spuse el. Dar ești tu, fără doar și poate. Și eu mă bucur prea mult ca să plâng după bani.

– Te bucuri? zise ea și fața i se lumină. Te bucuri că m-am întors?

– Firește. Credeai că voiam să aflu că tatăl tău a fost fie păcălit, fie înșelat de o impostoare? Credeai că voiam să-l văd cum se face de râs?

Atunci, ea își feri privirea și el nu putu vedea durerea și dezamăgirea din ochii ei – nu că ar fi băgat de seamă. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Pe ducele de Marchmont nu-l interesa să se uite atât de profund.

În acea seară

Afișând un zâmbet strâmb, Lady Tarling deschise cutia ovală de catifea roșie. Înăuntru se găsea un colier cu diamante și topaze aurii împreună cu brățara și cerceii asortați.

– Ce frumos, spuse ea. Se uită la bărbatul care i le dăduse. Am o slăbiciune pentru topazul auriu.

Marchmont nu știuse asta, dar nu fu surprins. Lady Tarling avea un gust excelent. Era o brunetă zveltă cu ochi mari, de un căprui deschis. Știa exact ce-i vine bine și topazul auriu împreună cu diamantele i se potrivea de minune.

Secretarul lui, Osgood, care era însărcinat cu alegerea unor cadouri potrivite pentru amorurile Excelenței Sale, știa asta. Osgood păstra întotdeauna câteva piese superbe de bijuterie la îndemână, în special genul de folosit ca dar de despărțire pentru că Excelența Sa se plictisea repede. Ăsta nu era un dar de despărțire. De fapt, era menit să prevină asta – până când Excelența Sa decidea că era momentul să se despartă.

– Am acceptat o sarcină amuzantă care s-ar putea să mă țină departe pentru scurt timp, spuse Marchmont.

– Ah, spuse ea și zâmbetul îi tremură pe buze.

– O obligație față de un vechi prieten, explică el. Am acceptat s-o introduc pe fiica lui în societate – și poate să-i găsesc un soț înainte de sfârșitul sezonului.

– Un vechi prieten. Înțeleg.

– O să citești câte ceva despre asta în toate jurnalele de mâine. Zvonurile vor circula în seara asta la Almack.

– Dar tu știai că eu nu voi fi acolo să le aud, zise ea.

Tânăra și frumoasa văduvă a lordului Tarling nu era pe lista patroanelor. Lady Jersey nu o plăcea.

– Am preferat să nu afli despre asta de la vreuna dintre cățele care vor fi acolo sau din ziare. Ți-ai fi făcut o impresie greșită.

– Trebuie să fie o impresie ciudată, într-adevăr, de vreme ce a dus la un astfel de cadou. Scoase un hohot ușor. Râsul ei cristalin era vestit. Era mai blând și mai frumos, credeau unii, decât râsul zornăitor al lui Lady Jersey. Ăsta era doar unul dintre motivele pentru care Lady Jersey o ura.

– Am luat-o pe fiica lordului Lexham sub aripa mea, spuse el.

Ea închise cutia.

– Dar toate fiicele lui sunt introduse în societate și măritate... Se întrerupse, intuind adevărul. Era, la urma urmei, nu doar inteligentă, ci și bine informată. Te referi la...

El nu aștepta ca ea să caute un termen mai diplomat.

– Fata din Harem, da, spuse el.

– Sfinte Dumnezeule. Se îndepărtă de el ducându-se spre cel mai apropiat fotoliu și se trânti – dar strângând cu putere cutia, observă el.

– Mâine va fi un tărăboi ridicol, spuse el. Complet ridicol, așa după cum lumea va descoperi cât de curând. Pentru moment, ar fi indicată discreția. Domnișoara Lexham are de depășit niște prejudecăți: trecutul ei recent nu este privit ca fiind respectabil.

– Iar eu nu sunt plăcută de unii care decid cine este acceptabil și cine nu. A ta... ăăă... protejată va avea nevoie de binecuvântarea patroanelor de la Almack, ca și de cea a reginei.

Nici reginei Charlotte nu-i plăcea de Lady Tarling.

– Nu va dura mult timp, spuse el. Până când va fi prezentată la curte, nimeni nu se va mai sinchisi.

– Ești foarte încrezător, remarcă ea.

– Oh, Zoe e inteligentă și frumoasă, spuse el. N-am nici o îndoială că va reuși. E doar o chestiune de a potoli tărăboiul și a o învăța puțin bunele maniere.

– Inteligentă și frumoasă, murmură Lady Tarling. Deschise din nou cutia și studie bijuteriile din ea. Înțeleg.

El nu știa ce înțelegea ea și nici nu-i trecu prin cap să fie curios. Nu era obișnuit să se explice și mersese până acolo doar pentru că legătura lor abia începuse și încă nu terminase cu ea.

Nu-i trecuse prin cap – și de ce i-ar fi trecut? – că ea era destul de inteligentă să-și dea seama de asta.

Cu toate astea, el era ducele de Marchmont și Lady Tarling nu era proastă când venea vorba despre bărbați. Acceptă cadoul și pretinse că totul era perfect normal ca el să plece curând după aceea, fără vreo altă dovadă de afecțiune. Știa la fel de bine ca oricine că el avea foarte puțină afecțiune de dăruit.

Mai târziu, în acea seară

Zoe stătea la fereastă și se uita în grădină.

– Aș putea sări jos de aici, spuse ea.

– Ah, nu, domnișoară, sper că nu, spuse Jarvis. Și nu în cămășuță – poate că ne putem schimba în cămașa de noapte? Camerista îi arătă veșmântul.

– Am sărit de multe ori din palatul pașei, spuse Zoe. Întotdeauna mă prindeau și mă pedepseau. Dar n-am încetat s-o fac. Știi de ce?

– Sunt sigură că nu, domnișoară.

– Am făcut-o pentru că știam că într-o zi n-o să mă mai prindă, așa că trebuia să mă mențin în formă pentru acea zi.

Ziua venise așa cum ea știa că va veni și venise pe neașteptate. În timpul cinei, Karim pur și simplu căzuse jos de pe divan, strângându-se de gât și murind. Îndureratul său tată, lângă care stătuse, se dusese la culcare. În răstimp de câteva ore, era și el mort.

Zoe nu așteptase să vadă dacă aceste morți erau sau nu din cauze naturale. În vreme ce toți alergau de colo colo, femeile smulgându-și părul, urlând și strigând, iar bărbații țipând și certându-se și amenințându-se unul pe altul, ea își strânsese bijuteriile, furase o pelerină, sărise pe o fereastră și fugise prin grădină.

Vocea lui Jarvis o readuse în prezent.

– Domnișoară, sper că nu vă gândiți să fugiți din nou. Mama dumneavoastră mi-a dat ordine stricte...

– Nu, nu, nu fug. Zoe se îndepărtă de fereastră. Dar n-am putut suporta niciodată să fiu închisă – în camera copiilor, în clasa de la școală. Așa încât totdeauna am căutat o cale de ieșire.

– Presupun că dacă ar lua casa foc, ar fi de folos să știi o altă cale de ieșire, spuse Jarvis.

– Dar nu asta fac doamnele, știu, zise Zoe. Întotdeauna am fost fiica recalcitrantă și îndărătnică. Când mi se spune: „Nu, n-ai voie", eu întotdeauna gândesc: „Ba da, o s-o fac". În Egipt era: „Nu, n-o să ieși niciodată din harem". Apoi, am ieșit și mă certam cu mine însămi, cu duhul cel rău din capul meu: „Nu, n-o să ajungi niciodată nevătămată acasă". „Ba da, o să ajung." „Nu, n-o să-ți permită să intri în casă. N-o să intri niciodată în casă." „Ba da, o să intru." „Nu, n-o să creadă că ești tu." „Ba da." Și azi a fost: „Nu, n-o să ai viața pe care ar fi trebuit s-o ai". Râse. Și apoi a venit Marchmont și am crezut: „Ah, ba da, o s-o am." Și el a spus: „Nimic mai simplu".

– Da, domnișoară, pare exact ce ar spune Excelența Sa și sunt sigură că știe cel mai bine dacă e așa sau nu. Nu vreți să vă puneți cămașa de noapte? O să vă fie mai cald. Lady Lexham a spus că trebuie să ne amintim că nu sunteți obișnuită cu clima.

Zoe merse spre foc și îl fixă cu privirea.

– Când l-am întrebat dacă se bucură că m-am întors, a spus că da. Știi de ce se bucură?

– Nu, domnișoară, deși n-aș putea ghici de ce să nu fie, la fel ca toți ceilalți.

– A spus: „Credeai că voiam ca tatăl tău să fie înșelat de o impostoare? Credeai că voiam să-l văd cum se face de râs?" Ce părere ai de asta?

– N-am voie să am păreri, domnișoară.

– S-a schimbat atât de mult, spuse Zoe. Abia dacă-l recunosc. Obișnuia să fie dulce. Obișnuia să aibă o inimă. Obișnuiam să fiu în stare să vorbesc cu el și să râd cu el. A spus că-și amintește de mine, dar, de fapt, nu-și amintește. Și bărbatul pe care l-am văzut azi... Scutură din cap. E îngâmfat. Obișnuiam să cred că era cel mai isteț dintre toți băieții, dar acum capul lui e gol. Poate că i s-a micșorat creierul. E arătos și atractiv și puternic, dar știu că o să-mi pună răbdarea la încercare. M-am săturat să fiu răbdătoare cu bărbații, Jarvis, m-am săturat să-mi țin gura când sunt tâmpiți și enervanți. M-am săturat să le fac pe plac.

– Domnișoară, doar nu vreți să răciți, sunt sigură, și s-o îngrijorați pe Lady Lexham.

Zoe se uită la cameristă. Ținea cămașa de noapte cu sprâncenele încruntate.

Până în seara asta, Zoe avusese aceeași cameristă ca mama ei. Dar după ce Marchmont și ceilalți plecaseră, mama hotărâse că Zoe trebuia să aibă propria cameristă care să aibă grijă de ea. Menajera trimisese sus trei fete pe care le crezuse potrivite. Zoe o alesese pe Jarvis – fostă Jane, fata în casă – pentru că, spusese ea, tot ce văzuse în ochii ei era adevărat.

Jarvis n-avea încă prea mare încredere în îndemânarea ei de a fi camerista unei lady și Lady Lexham dăduse suficiente instrucțiuni și avertizări pentru a o îngrozi pe biata fată.

Evident că nu putea spera să se poarte o conversație inteligentă cu Jarvis în vreme ce se agita cu cămașa de noapte temându-se că stăpâna o să răcească. Cu un zâmbet menit s-o liniștească, Zoe îi făcu semn cameristei s-o ajute să se dezbrace de cămășuță și să se îmbrace cu cămașa de noapte.

Când ceremonialul se termină și Jarvis se mai relaxase puțin, Zoe o făcu să tresară, mângâind-o pe mână.

– De unde vin eu, începu Zoe cu blândețe, spunem ce avem în inimă și atingem, așa cum voi nu faceți, spuse ea. Soțul meu, Karim, mi-a dat o sclavă, Minhat. Ei i-am împărtășit tot ce aveam în inimă,

așa cum nu puteam face cu celelalte soții sau concubine sau sclave. Tu nu ești sclavă, dar ești Minhat a mea. Dacă nu putem vorbi liber amândouă, atunci nu există nimeni cu care să pot vorbi așa. Surorile mele sunt toate nebune. Ele cred că eu sunt nebună. Nici una nu poate fi Minhat a mea. Oriunde merg, o să mergi cu mine. Când o să mă mărit, o să vii cu mine în casa soțului meu. Trebuie să spui întotdeauna ce ai în inimă.

Camerista se uită înnebunită prin cameră.

– Întotdeauna, repetă ferm Zoe. Unul din multele lucruri pe care le învățase în harem era vocea de comandă. Mi-am deschis inima în fața ta, Jarvis. E rândul tău. Vorbește-mi ca Minhat a mea.

Jarvis închise ochii, apoi îi deschise. Trase adânc aer în piept.

– Prea bine, domnișoară. Iată ce spun eu: Ducele de Marchmont este pe cea mai înaltă treaptă. Toată lumea îl vrea. Toate femeile nemăritate vor să se mărite cu el. Se spune că există o mulțime de femei măritate care s-ar compromite de bunăvoie doar să le facă el un semn cu degetul. Fiecare amfitrioană din oraș îl dorește la petrecerile sale. Întreaga familie regală are o părere bună despre el. Nu contează cât de înfumurat este sau dacă e beat aproape tot timpul sau dacă e lipsit de inimă. Doar două lucruri trebuie efectiv să știți despre Excelența Sa, ducele de Marchmont: Unu, se ține *întotdeauna* de cuvânt. Întrebați pe oricine. Doi, toată lumea știe că nu-i pasă de multe, dar, având în vedere ce v-a spus, înseamnă că-i pasă de tatăl dumneavoastră. Din ce alt motiv credeați că a venit aici astăzi? Dacă aș fi în locul dumneavoastră și el ar promite că mă introduce în societate, m-aș strădui să am o răbdare de înger, pentru că știu că o va face necondiționat, cu orice preț.

Apoi își strânse ochii ca și cum s-ar fi așteptat la o lovitură.

– Da, asta e corect și înțelept, spuse Zoe.

Camerista deschise ochii pe rând.

– Da?

– Mândria mea e rănită și la fel și sentimentele doar pentru că nu-și amintește că eram prieteni – într-un fel – odinioară. Îi dusese lipsa și se gândise la el. El o uitase. Pentru el, ea era doar o altă femeie. Dar asta a fost cu multă vreme în urmă. S-a schimbat, dar și eu m-am schimbat. Nu mai suntem copii.

– Da, domnișoară, asta e corect și înțelept, spuse Jarvis.

Zoe îi zâmbi. Hotărât lucru, alesese camerista potrivită.

– Trebuie să fiu matură, spuse ea. Trebuie să fiu logică și să mă uit la punctele importante, la fel cum ai făcut tu. Trebuie să am ajutorul ducelui de Marchmont pentru a alunga rușinea pe care am adus-o asupra familiei mele. Trebuie să obțin ajutorul lui, pentru a fi bine primită în înalta societate și să trăiesc viața pe care ar fi trebuit s-o am, viața pentru care am riscat totul. Dacă aduc aceste lucruri la îndeplinire, pot să-mi găsesc un soț bun și apoi tatăl meu va înceta să-și facă griji pentru mine. Poți să te gândești la altceva?

– Nu, domnișoară. Cred că asta cuprinde totul. Și dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș merge să mă culc acum.

Spre amuzamentul lui Zoe, Jarvis începu s-o împingă încet spre pat așa cum se face cu un copilaș.

– Ați avut o zi foarte grea și obositoare, știu, spuse camerista. Prea multe sentimente, aș zice eu. Prea multă agitație. După un somn bun, o să fiți în stare să priviți totul cu mai mult calm.

Zoe se lăsă condusă către pat. Se urcă conștiincioasă și se culcă. Jarvis îi trase cuvertura peste ea.

– Dacă nu mă simt mai calmă mâine, spuse Zoe, pe când capul i se cufunda în pernă, există varianta Veneția sau Paris.

– Domnișoară, n-ați văzut încă Londra, altfel n-ați zice astfel de lucruri.

Zoe căscă.

– Nu, nu sunt prea dornică să mă duc acolo, dar a fost distractiv să le aud pe surorile mele țipând când am sugerat asta. Și trebuie să existe și o cale de evadare. Trebuie să am un loc unde să mă pot duce, dacă Marchmont dă greș cu mine.

– Domnișoară, sunt sigură că multe femei se gândesc să fugă atunci când bărbații le dezamăgesc. Dar dacă toate am face asta, n-ar mai fi picior de femeie în Londra.

Zoe râse.

– Îmi place de tine, Jarvis.

– Mulțumesc, domnișoară. Și mie îmi place de dumneavoastră. Vă rog, culcați-vă.

Almack, mai târziu în acea seară

Ce găsea Marchmont deosebit de distractiv era felul în care toată lumea din club încerca să fie subtilă. Cu toții ardeau de nerăbdare

să afle adevărul despre ce se întâmplase la Lexham House, dar nimeni nu îndrăznea să-l întrebe de-a dreptul. În schimb, cu toții sondară terenul, oh, așa de delicat.

Cu toții, în afară de nebuna lui de mătușă Sophronia.

Într-o lume logică, ar fi cu siguranță exclusă din Almack. Dar dezechilibrul mintal nu era neapărat motiv de descalificare. În cazul lui Lady Sophronia de Grey era chiar contrariul. Patroanele n-o puteau împiedica să intre chiar dacă ar fi încercat și se temeau mult prea mult de ea ca măcar să se gândească să încerce.

În seara aceea, ca de obicei, era îmbrăcată în negru: o rochie de seară garnisită cu tot magnificul exces al suferinței mondene. De asemenea, ca întotdeauna se scălda în diamante. El nu știa care din porcii ei i le dăduse sau când, sau de ce. Trecutul mătușii Sophronia era un mister pe care nu era sigur că voia să-l rezolve.

Dansase cu o lady după alta care mureau de curiozitate să afle ceva despre vizita lui la Lexham House, iar el se amuza deviind întrebările deloc subtile cu obișnuita lui ironie. Reuniunea se apropia de faza finală când Lady Sophronia îl observă în sfârșit și/sau își aminti cine era. Își ridică o mână înmănușată în negru și plină de diamante și îi făcu semn.

El se scuză față de grupul de doamne care se străduiau în zadar să primească un răspuns hotărât de la el și se îndreptă spre locul unde mătușa lui prezida, cu pene negre care fluturau deasupra părului ei blonziu. În jurul ei se găsea un amestec de doamne de diferite vârste, diplomați, poeți, miniștri și craidoni. Cu toții aveau expresia confuză care se observa de obicei pe chipul celor care trezeau gravitând pe orbita lui Lady Sophronia de Grey.

Când se apropie, ea le făcu semn să se îndepărteze, apelând la același gest pe care îl folosise și el pentru a-l îndepărta pe tipul care stătuse pe fotoliul lui favorit din clubul White.

– Tu, domnule, spuse ea.

El făcu o plecăciune.

– Da, mătușică, spuse el. Eu sunt. Nepotul tău, Marchmont.

– Știu cine ești, băiat absurd. Ce îmi e dat să aud, că te însori cu o îmblânzitoare de șerpi?

– Cred că nu, spuse el.

Putea auzi șoapte venind dinspre cei care se străduiau să tragă cu urechea la discuție: vorbele „cred că nu" se vor răspândi cu iuțeală până în cealaltă parte a sălii de bal.

– Nici un duce de Marchmont nu s-a însurat vreodată cu o îmblânzitoare de șerpi, spuse ea. Și nu am crezut niciodată că ai fi vreun revoluționar. Poate că am fost cândva francezi, dar asta a fost cu foarte multă vreme în urmă și oare ne-am mai fi păstrat capetele este întrebarea? Deloc necesar. Să ne gândim doar la americani. Ne-au împușcat și înjunghiat și spânzurat ca niște adevărați gentlemeni. L-ai cunoscut pe ambasadorul american? Un bărbat plăcut, dar zăpăcit.

Majoritatea oamenilor deveneau așa când încercau să poarte o discuție cu Lady Sophronia.

– Fata nu e din America, nu-i așa? continuă mătușa. Sunt fete destul de plăcute. Se uită în jur. Am văzut-o pe una dintre ele acum un minut. Destul de drăguță. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că nu sunt englezoaice. Și după aia mă întreb: Cine le-a băgat în cap să nu fie englezoaice? Păi, atunci, cine e, tinere Lucien? Dacă nu-i îmblânzitoare de șerpi, atunci trebuie să fie altcineva.

– Logica dumitale e ca de obicei imbatabilă, spuse el. Nu e numai altcineva, ci cu totul altcineva.

Nu știa unde sau cum se pornise zvonul cum că el s-ar însura cu Zoe, dar nu-l mira. Membrii înaltei societăți primeau mare parte din bârfe prin mijlocirea servitorilor. Versiunea care ajungea la urechile aristocrate tindea să fie foarte depărtată de original.

Vreunul dintre servitorii de la Lexham House auzise pesemne cererea în căsătorie a lui Zoe sau auzise că fusese vorba despre o cerere. Asta fiind o știre interesantă, nu pierduseră timpul și o transmiseseră mai departe.

El nu vedea nici un rău în a lăsa zvonurile să circule o vreme în lumea bună. Înalta societate se va găsi în situația de a o vedea pe Zoe nu ca pe Fata din Harem, ci ca pe posibila viitoare ducesă de Marchmont. După ce și-o vor imagina altfel, va fi greu să o vadă din nou ca pe Fata din Harem. Vor trebui să înceapă a se gândi că era normală.

Nu era, dar asta nu-l preocupa.

– Îți amintești de micuța Zoe Octavia Lexham? întrebă el.

Mătușa lui își aruncă privirea în direcția uriașului candelabru ca și cum acolo și-ar fi păstrat memoria.

– Zoe Octavia, spuse ea.

El auzi cum se pornesc din nou șoaptele: „Zoe Octavia".

Privirea albastră distrată a mătușii lui deveni ascuțită când se întoarse spre el.

– Calul nărăvaș?

– Da.

– Ce prostie! Lexham a pierdut-o – în Țara Sfântă sau în Constantinopol sau cam pe-acolo.

– A reapărut de curând.

– De obicei, reapărea într-un final, spuse Lady Sophronia. Dar este un *final* exagerat, după calculele mele. E sau nu e îmblânzitoare de șerpi?

– Ca să fiu foarte sincer, sunt aproape sigur că nu e îmblânzitoare de șerpi.

– Presupun că „aproape sigur" e cel mai bun lucru la care ne putem aștepta într-o lume nesigură. E americană?

– Hotărât lucru, nu.

– Foarte înțelept din partea ei. Bine, atunci. Nu mai depinde de mine. O las în seama reginei. Făcu semn cu mâna. Nu mai spun nimic. E treaba ta. Am multe pe cap. Nu te poți aștepta să-ți explic chiar totul.

El ar fi putut rămâne mai mult la Almack, dar își dădu sema că: 1) își terminase treaba aici și 2) mătușa lui îi oferise atâta distracție cât se putea aștepta orice bărbat înțelept. Își luă rămas-bun cam pe când cuvintele *Zoe Octavia* își croiau drum în bufet.

Capitolul 4

Reședința Marchmont
Dimineața zilei de joi, 2 aprilie

Ducele de Marchmont nici măcar nu-și ridică privirea când Lord Adderwood năvăli în salonul de mic dejun. Excelența Sa se așteptase la întrerupere. Cu o seară în urmă, de fapt, trimisese vorbă portarului să-l aștepte pe Lord Adderwood de dimineață și să-l trimită înăuntru de îndată ce sosea.

Adderwood îi flutură un ziar pe sub nas.

– Ai văzut asta?

Marchmont se uită.

– Pare a fi un ziar.

– Este *Delphian*. L-ai citit?

– Cu siguranță că nu. Nu citesc niciodată ziare înainte de ora de culcare, așa cum prea bine știi.

– Aș fi pariat pe orice că pe ăsta l-ai citit.

– Sper că nu pariezi. Mă doare să văd că pierzi bani, asta dacă nu în favoarea mea.

– Dar e numai despre Fata din Harem!

– Serios, așa e?

– Ce tip enervant ești, negreșit, spuse Adderwood. Trebuie să știi totul despre asta. Ai fost la Lexham House ieri. Am auzit că ai stat pe balcon cu o tânără. Asta – bătu cu mâna în ziar – pare să fie tânăra.

– Cu siguranță că nu, spuse Marchmont. Ăsta e un ziar. Am stabilit cu o clipă în urmă. Nu-ți amintești?

Adderwood îi aruncă o privire exasperată, se așeză și deschise ziarul.

– Am venit direct, de îndată ce l-am primit. Abia am avut timp să-mi arunc o privire... Se întrerupse, făcu ochii mari. Vai de mine, asta e șocant! Știai de chestia asta, Marchmont?

– Ah, Adderwood, tu și memoria ta jalnică. Cum să știu ce-i acolo, dacă nu l-am citit?

Adderwood se uită la el peste ziar, apoi își coborî din nou privirea și începu să citească cu glas tare:

Supliciul oriental al domnișoarei Lexham

de John Beardsley

POVESTEA DRAMATICĂ de mai jos cuprinde o relatare ADEVĂRATĂ și cuprinzătoare a evenimentelor ce s-au întâmplat în ultima vreme unei DOAMNE DIN ARISTOCRAȚIE, așa cum i-au fost relatate de ea acestui corespondent.

Adderwood își ridică privirea de pe ziar.

– O poveste dramatică? se miră el. Ciudat mod de abordare.

– Toată lumea știe că Beardsley își închipuie că e scriitor, spuse Marchmont. După cum îmi amintesc, odată a scris un articol despre un incendiu sub forma unei epopei grecești, în hexametru dactilic.

Adderwood se întoarse la ziar și pe un ton dramatic adecvat, continuă să citească:

Cairo
Ajunul Crăciunului 1817

Ea nu se putea hotărî dacă să i se taie capul era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

Cu toate astea, era o posibilitate clară.

Soarele deja apusese și luna aproape plină urca pe cer. La căderea nopții, porțile cartierului el-Esbekiya unde locuiau europenii se închideau, așa cum se întâmpla și cu toate celelalte porți ale cartierelor orașului.

În Cairo, doar poliția, criminalii, demonii și fantomele cutreierau străzile după lăsarea întunericului. Oamenii respectabili nu ieșeau și gospodăriile respectabile nu-și deschideau ușile.

Ea știa toate astea. Oricum, își continuă fuga nebună spre poartă. Nu putea fi vorba de întoarcere.

Se opri și se uită la poarta închisă, trecând în revistă alternativele.

Nu existau.

În câteva minute, poliția sau paznicii cartierului vor veni și va fi arestată. Orice se va întâmpla după aceea nu va fi de bine. Întoarcerea la casa de unde fugise era numai una din osânde. Ar putea fi dată pe mâna soldaților pentru distracție sau biciuită, sau omorâtă cu pietre, sau poate toate trei. Sau, dacă aveau lucruri mai importante de făcut, pur și simplu, să-i taie capul.

Bătu în poartă.

La ferestruica zăbrelită apăru un cap.

– Pleacă, îi spuse paznicul porții.

– Ai milă, spuse ea. Am un mesaj important pentru efendiul englez. Ridică puțin o mână să-l lase să vadă colierul din rubine pe care îl ținea între degete. Dumnezeu să-ți răsplătească bunătatea pentru că mă ajuți.

Și în cazul în care Dumnezeu nu ajunge să facă asta chiar acum, uite niște bijuterii de valoare.

Inima îi bătea atât de tare, încât credea că-i va sparge pieptul. Avu nevoie de toată voința să nu-i tremure mâna pe când legăna rubinele în fața lui. Luceau în lumina lunii, ușor de recunoscut. În această parte a lumii nu erau nori care să acopere luna și stelele a căror strălucire era ca o stranie formă a luminii zilei.

Nu-și putea aminti când fusese ultima dată în aer liber, sub lumina lunii și a stelelor.

Ochii din spatele zăbrelelor se plimbau de la rubine la silueta ei acoperită de văluri. Calitatea pelerinei îi spunea că nu era o prostituată oarecare sau o cerșetoare. Dar nu-i spunea prea multe. Rubinele trebuiau să vorbească pentru ea. Dacă nu erau destul de convingătoare, mai avea și alte bijuterii. Venea dintr-o casă bogată unde până și sclavele erau bogat împodobite. Își luase toate bogățiile pe care le putea duce cu ea. Le câștigase.

– Pe cine vrei să vezi, fata mea? Vocea paznicului se îmblânzi, dispoziția i se schimbă, fără îndoială, de la pietrele strălucitoare din mâna ei.

Bacșișul ungea toate afacerile din Imperiul Otoman. Dacă n-ar fi fost așa, n-ar fi ajuns niciodată atât de departe.

– Pe englez, spuse ea.

– Care din ei?

Ar fi vrut să spună „domnul Salt" pentru că el era consulul general englez. Din nefericire, știa – așa cum știau toți din Egipt – că el călătorea pe Nil cu grupul unui nobil englez.

De câte grupuri de englezi auzise în timpul captivității ei? Nu era sigură cine erau. Femeilor din partea locului, care alimentau bârfele din harem, aveau dificultăți cu numele europene. Toți străinii ăștia erau franci pentru ele, iar numele imposibil de pronunțat erau fără importanță. Trebuia să întrebi insistent ca să afli care dintre vizitatori era englez.

Ar fi vrut să strige: „Ajută-mă! Asta e singura mea șansă". Dar învățase să se abțină, să-și păstreze calmul, în vreme ce vârtejuri de emoții se roteau în ea. Era o abilitate de supraviețuire importantă în această lume.

Spuse calm:

– Numele astea france sunt imposibil de pronunțat. E omul din casa cea mare – nu casa consulului englez, ci cealaltă. Te implor să-mi dai voie să intru. Mesajul meu e extrem de important. Până mâine va fi prea târziu și alții vor avea de suportat consecințele.

Eu, cu siguranță. O să fiu moartă sau o să-mi doresc să fiu.

Poarta se deschise doar foarte puțin: abia cât să se strecoare înăuntru. Se închise repede în urma ei, prinzându-i tivul pelerinei. Trase și țesătura se rupse.

Inima îi bătea atât de tare, că abia mai putea respira. Se temea că toate precauțiile pe care și le luase vor fi fost degeaba. Va fi din nou prinsă și de data asta pedeapsa va fi înecul, strangularea, otrăvirea sau decapitarea.

Dar simțea și speranță. O susținuse în toți acești ani și o împinsese atât de departe.

Îi întinse rubinele paznicului. El își ridică felinarul și se uită la fața ei acoperită de văl. Deoarece vălul acoperă tot în afară de ochi, trebuia să vadă disperarea din ei. Putea doar să spere că o interpreta drept o teamă a slugii de a da greș față de stăpân. Cei care îndeplineau poruncile stăpânilor lor – și o femeie întotdeauna avea stăpâni – aveau toate motivele să se teamă.

Până și ultima sclavă din harem se pricepea să citească expresiile feței; de această îndemânare depindea supraviețuirea. Dar asta nu-i spunea nimic. Cu toate astea, era de mirare că putea vedea clar, atât de încordată era. N-avea nici o idee dacă el ezita din milă sau pentru că era bănuitor. Poate că era pur și simplu vorba de lăcomia care se războia cu teama de a da de necazuri cu stăpânii lui.

– Ia-le, spuse ea. Doar arată-mi drumul.

Ridică din umeri și le luă. Îi arătă cu degetul.

Ea se grăbi să plece în direcția arătată. Casa nu era greu de găsit. Bătu cu putere în ușă.

De data asta, de după gratii apăru nu fața unui paznic egiptean, ci a unui servitor englez.

– Te rog, spuse ea. Vorbea greu engleza din lipsă de exercițiu. Se luptase să nu uite, dar limba îi era neclară în minte, la fel ca amintirile familiei și ale căminului. Acum, greutatea din piept părea că o apăsă și pe creier, iar cuvintele, prețioasele cuvinte, îi scăpau.

– Te rog. Sunt... Zoe. Zoe... Lez. Ahm. Zoe Lex... ham. Lexham. Te rog, ajută-mă.

În clipa aceea, o părăsiră puterile, la fel și curajul de care dăduse dovadă – nu numai să fugă din mărețul palat peste Nil, ci și să îndure viața în acea închisoare preț de doisprezece ani, în vreme ce încercase să-și păstreze moralul fetei care fusese. Își dorise ca tot curajul să-i supraviețuiască și s-o poată aduce aici.

Acum, îi cedase și ea se prăbuși la pământ.

Lord Adderwood înghiți greu și își șterse pe furiș o lacrimă din ochi, înainte de a-și ridica privirea de pe ziar.

Marchmont, care auzise povestea fugii lui Zoe direct de la sursă, își stăpânea bine sentimentele.

Adderwood își drese glasul:

– Știi, am crezut întotdeauna că Beardsley e un scrib de cea mai joasă speță, spuse el. Se pare că domnișoara Lexham l-a inspirat să fie întru câtva competent.

Marchmont observă cu satisfacție folosirea termenului de domnișoara Lexham în loc de Fata din Harem și tonul respectuos folosit.

– E genul de fată care inspiră un tip, spuse el.

– Așa să fie?

– Fără îndoială. O s-o recunoști în clipa în care o s-o vezi.

– Nu-s prea sigur de asta, spuse Adderwood. Tu o cunoșteai cu mult mai bine. Pentru mine, ea a fost întotdeauna ceva neclar ce dispărea în zare.

– Acum, nu-i deloc ceva neclar, spuse Marchmont. O să ai mia de lire înainte de sfârșitul zilei.

De fapt banii ar fi trebuit să fie trimiși deja acasă la Adderwood. Ieri, înainte de a urca la etaj să se îmbrace de seară, Marchmont îi spusese secretarului său. Osgood ar fi trebuit să scrie cecul la prima oră a dimineții. Știa, la fel ca toată lumea, că orice altceva alegea

ducele de Marchmont să uite sau să neglijeze, nu-și călca niciodată cuvântul și nu trecea niciodată cu vederea datoriile de onoare.

Toată lumea știa că-și pierduse respectul pentru Brummell când acesta plecase pe furiș în toiul nopții, lăsându-și prietenii să se ocupe de mii de lire de împrumuturi și anuități.

Adderwood se uită peste rândurile care mai rămăseseră din articol. Jumătate din ziar îi fusese dedicat lui Zoe Lexham. Povestea captivității și a fugii ei va apărea, fără îndoială, sub formă de broșură în orele următoare. Cu ilustrații.

– Abia pot să diger totul, spuse Adderwood. Toate astea sunt adevărate? Ai fost de față când Beardsley a vorbit cu ea.

– A preluat de la ea aproape cuvânt cu cuvânt, spuse Marchmont. Chiar a reușit să-i prindă – ăăă – maniera de a se exprima.

Ascultându-i vocea cadențată cu umbrele și încordările ei, ducele de Marchmont fusese cu mult mai mișcat decât ar admite vreodată.

Până atunci nu auzise adevărata poveste a dispariției ei. Doar atunci aflase că nu fugise de lângă servitorii care aveau grijă de ea.

În timp ce era în captivitate, după ce învățase bine arabă, Zoe aflase că una dintre servitoarele părinților ei o vânduse pentru o mare sumă de bani și chestiunea fusese aranjată și plănuită cu grijă cu mult înainte de ziua fatidică din bazarul din Cairo.

Cititorii vor afla, așa cum aflase și Marchmont, că servitoarea care o vânduse nu mai trăise mult. În interval de o săptămână de la dispariția lui Zoe, servitoarea murise de o „durere la stomac". „Dar bineînțeles că fusese otrăvită", le spusese Zoe pe un ton firesc celor doi ascultători ai săi. „Era doar o femeie oarecare și își făcuse treaba. Nu voiau să riște ca ea să se căiască și să spună adevărul."

În același fel liniștit și tulburător, le povestise despre capturarea ei. Nu pricepuse prea bine ce se întâmplase. O făcuseră să bea ceva ce conținea probabil un narcotic ca s-o potolească. Poate că drogul îi moleșise simțurile.

Oricum, Marchmont își putea imagina cum trebuia să fi fost odată ce trecuseră efectele drogului: avea doisprezece ani, printre străini ce vorbeau o limbă pe care n-o înțelegea... la doisprezece ani, smulsă de lângă familia ei...

Începu din nou să-și imagineze, dar alungă cu hotărâre acele lucruri în dulapul din minte.

– Trebuie să mă întreb unde o fi găsit o englezoaică bine-crescută tăria de caracter să îndure această lungă captivitate, spuse Adderwood, scuturând din cap.

– Nu știu, zise Marchmont. N-a stăruit asupra vieții din harem. Puținul pe care l-a spus a risipit orice fel de iluzii pe care cineva le-ar fi putut avea despre un harem turcesc ca fiind un fel de rai pe pământ. Poate că da, pentru bărbatul care îl stăpânea.

– Unde a găsit curajul să fugă?

– Zoe n-a dus niciodată lipsă de curaj. Tot ce voia era o ocazie. O să vezi când o să citești mai departe.

O singură ocazie în doisprezece ani. Venise fără de veste: stăpânul casei și fiul favorit, morți amândoi la câteva ore unul după altul... casa în haos... Avusese probabil cel mult o oră să profite de ocazie și să acționeze. Profitase. Dacă o prindeau de data asta, ar fi omorât-o și probabil că nu repede. Morțile bărbaților, așa de aproape una de alta, păreau suspecte.

– Ar fi spus că i-am otrăvit eu pe amândoi, spusese ea. Marchmont aflase destul despre „justiție" în acea parte de lume pentru a înțelege ce însemna asta: ar fi fost torturată până când „mărturisea".

Marchmont alungă și acele imagini.

Se opri asupra imaginilor pe care voise să le sădească Beardsley în mintea oamenilor, cu cel mai mare accent pe curajul și cutezanța ei în fața sorții potrivnice și pe faptul că era englezoaică.

În cursul interviului, ducele menționase în treacăt o gravură a prințesei Charlotte – doar cu doi ani în urmă biata fată trăia și era bine? – intitulată „Nu-i ea oare îndrăzneață". Prințesa era înfățișată urcându-se pe o corabie în timp ce încerca să fugă pentru că tatăl ei voia s-o mărite cu forța cu prințul de Orania. Imaginea, după cum și intenționase Marchmont, se imprimase în mintea lui Beardsley și îi influențase tonul.

Marchmont nu era totuși sigur că povestea înduioșătoare era în întregime rezultatul manipulărilor proprii. Observase felul în care Zoe se mișcase și felul în care se uitase la Beardsley sau își ferise privirea în momentele cruciale ale istorisirii.

Era mai isteață decât ar fi presupus cineva. Fără a minți efectiv, găsise o cale de a crea impresia că fusese dată ca sclavă primei soții a lui Karim. Asta reducea considerabil factorul scandalos.

„Știu arta de a face plăcere unui bărbat", îi spusese ea lui Marchmont. Cu siguranță, îi făcea pe plac unui jurnalist înrăit scoțându-l din cinismul său firesc.

– Cred că Almack a luat foc aseară, spuse Adderwood. Toți știau că ai fost la Lexham House.

– Nu numai că au știut, dar m-au și pus să alerg la Colegiul Avocaților pentru o licență specială, zise Marchmont.

Colegiul Avocaților, care se afla în vecinătatea Catedralei St. Paul, era sediul avocaților ecleziaști. Înăuntru se afla biroul arhiepiscopului de Canterbury căruia un nobil i se adresa pentru o licență specială. O astfel de licență îi permitea să renunțe la verificări și să se însoare când și unde dorea.

Urmă o scurtă și intensă tăcere.

După aceea:

– Doar nu te-ai dus, spuse Adderwood. Știu că ești un tip nesăbuit. Știu că socotești că ai o mare obligație față de Lexham. Cu toate astea... Glasul i se stinse, evident nesigur dacă o să dea de necaz.

– Am cea mai mare obligație posibilă, spuse Marchmont. Nu-și putea imagina una mai mare.

După ce murise Gerard, o luase puțin razna. Voise să împuște toți caii din grajduri și să se închidă undeva cu durerea lui.

Dar Lexham nu-l lăsase.

– Acum ești ducele de Marchmont, spusese Lexham. Trebuie să mergi mai departe, de dragul tatălui tău. Și de dragul lui Gerard.

Lexham îl luase într-un tur, cutreierând zone rurale din Anglia, apoi zona muntoasă din Scoția, și de acolo Hebridele Interioare, care făcuseră minuni cu frumusețea lor întunecată și izolarea. Lui Marchmont îi trebuise mult timp să se liniștească și să se vindece. Lexham renunțase la luni întregi cu familia sa și la activitatea parlamentară pe care o iubea. Renunțase la timp prețios pe care nu-l mai putea recupera. O făcuse pentru fiul altui bărbat.

Asta era o datorie de onoare.

– Totuși, căsătoria ar fi... o măsură extremă, continuă ducele cu amuzamentul său somnolent obișnuit. Am promis doar s-o introduc pe domnișoara Lexham în societate. N-ar trebui să fie greu.

Adderwood își ridică sprâncenele.

– Să nu fie greu? Una e să captivezi pe unul dintre tipii ăia mânjiți de cerneală de la ziar. Cu totul altceva e să câștigi de partea ta doamnele din societate.

– Cui îi pasă de ele? spuse Marchmont. Vreau s-o cuceresc pe regină.

– Glumești.

– Va fi amuzant, dar nu glumesc.

– Crezi că poți aranja ca domnișoara Lexham să fie prezentată la curte?

– Nimic mai simplu.

– Ești nebun.

– E o trăsătură de familie.

– Marchmont, știi că regina ține foarte mult la respectarea bunelor maniere. Domnișoara Lexham a petrecut ultimii doisprezece ani în ceea ce Maiestatea Sa va considera împrejurări dubioase. O poveste înduioșătoare într-un ziar dubios nu-i va aduce doamnei o invitație la curte.

– Pe o mie de lire că o să obțin această invitație, spuse Marchmont. Mai mult, domnișoara Lexham va face reverența în fața reginei înainte de sfârșitul lunii.

– S-a făcut, spuse Adderwood.

Lexham House
Miercuri, 8 aprilie

Zoe se uită pentru ultima dată cu o privire nemulțumită la imaginea ei din oglinda din garderobă și se întoarse spre cameristă.

– Ce zici, Jarvis?

Fata examină rochia de călătorie pe care i-o donase Dorothea. Era gălbuie, garnisită cu verde.

– Vă șade foarte bine, domnișoară.

– E de anul trecut, spuse Zoe. Toată lumea o să știe. Nici o femeie în pas cu moda nu poartă verde anul ăsta.

Și Marchmont dădea semnalul în materie de modă. Nu că ar putea să vadă ce purta ea.

Nici că ea ar fi vrut să-l aibă prin preajmă.

Cu toate astea, crezuse că el se va implica ceva mai mult în pregătirile ce aveau în vedere prezentarea ei în societate.

Toată lumea spunea că trebuia să aștepte până când va fi prezentată la curte. Asta va rezolva totul.

El trecuse joi pentru scurt timp pe la ei pe acasă ca să-i spună mamei că va aranja prezentarea la curte, dar, până în acel moment, invitația nu sosise. Între timp, surorile ei erau hotărâte s-o civilizeze, un proces pe care Zoe îl găsea extrem de chinuitor.

Nu i se permisese să iasă din casă din noaptea în care sosise. Își exersase engleza, învățase pași de dans, citise cărți și studiase conducerea unei gospodării. Memorase jurnale de modă, dar și numele și activitățile tuturor aristocraților care puteau fi găsiți în fițuicile de scandal. Cu excepția dansului – pe care îl iubea –, devenise foarte plictisitor – și dacă trebuia să mai petreacă încă zece minute cu surorile ei, cineva urma să moară.

Peste o oră aveau să fie aici toate patru.

– Aș putea să cos altă garnitură, domnișoară, și dacă va trebui să...

– Nu contează, spuse Zoe dând din mână. Merge și așa. Acum, trebuie să ieși și să găsești o birjă.

Jarvis făcu ochii mari de groază.

– O *birjă*, domnișoară?

– Da, ieșim.

– Nu putem, domnișoară. Lady Lexham a spus că Excelența Sa va veni în vizită și poate o să ieșiți cu el.

– N-a venit, spuse Zoe. N-a venit aici de joi și atunci a vorbit numai cu mama. Ea fusese cu surorile ei, învățând felul corect de a servi ceaiul.

– Nu puteți ieși singură, domnișoară, spuse Jarvis.

– Nu merg singură. Tu vii cu mine.

– Ați face mai bine să-l așteptați pe Excelența Sa, spuse Jarvis. Dacă el vă însoțește, nimeni nu va îndrăzni să se holbeze sau să se poarte nerespectuos față de dumneavoastră, a spus mama dumneavoastră. A mai spus că dacă ar merge oricine altcineva cu dumneavoastră, vor trebui să cheme din nou garda și să vă tragă o săpuneală și că, dacă ați fi omorâtă de mulțime chiar și din greșeală, din cauza entuziasmului prea mare, ce s-ar face dumneaei și tatăl dumneavoastră? a spus ea.

– Mulțimea a plecat, spuse Zoe. Chiar și jurnaliștii au plecat din piață. Aseară prințesa Elizabeth s-a măritat cu prințul de Hesse-Homburg la reședința reginei. Ea este noutatea. Eu nu sunt.

– Dar, domnișoară, doamna a spus...

– Dacă mergem cu o birjă, nimeni n-o să știe că sunt eu, spuse Zoe. Nimeni din familia mea nu călătorește într-o trăsură închiriată.

– E adevărat, domnișoară, de aceea n-am adus vreuna până acum. Și dacă cineva a vrut într-adevăr una, e o sarcină potrivită pentru unul din lachei sau...

– E un loc unde se găsesc birje în apropiere, cred eu, zise Zoe cea neîndurătoare.

– Da, domnișoară, pe Bond Street, dar...

– Atunci, du-te pe Bond Street.

Era vocea de comandă. Jarvis plecă.

Puțin mai târziu

Camerista fusese obligată să alerge în sus și în jos pe Bond Street fluturându-și umbrela pentru a face rost de o birjă, cu rezultate îndoielnice. Judecând după interiorul ce scârțâia și era gata a se prăbuși și după miros, trăsura probabil fusese în serviciu pe vremea primului rege George, dacă nu chiar a regelui Henric al VIII-lea. Cu toate astea, se mișca, ceea ce era tot ce avea nevoie Zoe.

Odată ce fură închise în siguranță în vechea trăsură și o porniră în călătorie, Jarvis demonstră un spirit mai aventuros și începu să descrie locurile pe lângă care treceau.

Merseră pe Bond Street spre Picadilly, iar camerista îi arătă croitorii, blănării, aurari și bijutieri, librării și vânzători de litografii și casele celor bogați. Merseră prin Haymarket și continuară spre sud-est, spre Strand, apoi din nou spre vest, pe un alt drum care le duse în Covent Garden.

Zoe privea vrăjită prin fereastra birjei. Pentru o vreme, priveliștea Londrei o făcu să uite de Marchmont cel capricios, însă doar pentru o vreme. Nu vedea cum putea să devină rafinată numai sub îndrumarea surorilor ei. El părea să nu ia această chestiune în serios. Cu siguranță că nu-i păsa că ea fusese închisă în casă pentru *totdeauna*.

Poate că uitase?

Unui bărbat îi era ușor să uite de o femeie când nu era chiar în fața lui. Viața le oferea bărbaților cu mult mai multe distracții decât femeilor. Pe de altă parte, era așa de ușor să le distragi atenția bărbaților.

– Unde mai mergem acum, domnișoară? întrebă Jarvis. Ați vrea să vedeți Turnul? Sau ați vrea să ne întoarcem?

– Nu sunt pregătită să mă întorc, spuse Zoe.

– Atunci, în Whitehall?

După ce reflectă o clipă, Zoe spuse:

– Vreau să văd clubul White. Știa că Marchmont își petrecea o mare parte din zi acolo fără să se gândească la ea sau la chinurile la care era supusă de către surorile ei.

Birjarul plătit generos să-i satisfacă capriciul de a se plimba prin Londra le duse înapoi spre West End. Trecură de Charing Cross și de Kings's Mews și de Operă. Pe o altă stradă, camerista arătă spre reședința Marchmont din apropiere de St. James's Square.

Nu intrară în piață, cu toate astea, ci continuară pe Pall Mall spre St. James's Street.

Toate trăsurile, șaretele, călăreții și pietonii din Londra păreau a se fi înghesuit acolo. Pe când se apropiau de vârful dealului, birja încetini, abia târându-se. La White, aproape de colțul din Picadilly, se opri. Asta îi oferi lui Zoe suficient timp să studieze clădirea. Era frumoasă, dar nu arăta foarte interesant. Ce naiba găsea el acolo să-l distreze, zi după zi? Sau era doar un loc confortabil în care să te îmbeți cu alți bărbați trândavi?

– Uitați, acolo e bovindoul, zise Jarvis. Gentlemenii se adună acolo și se uită la trecători. Dar numai anumitor gentlemeni le este permis.

Câțiva erau adunați și în acel moment la fereastră. Zoe nu le putea însă vedea fețele prin geamul murdar al birjei.

– La dracu' spuse ea. Nu văd nimic.

Se luptă să deschidă fereastra și se aplecă în afară să vadă mai bine. În același moment un cap foarte blond se întoarse să se uite afară pe bovindoul de la White' s direct spre ea.

Ea îl privi pe domn o clipă, apoi se așeză înapoi.

– Închide fereastra, îi spuse lui Jarvis.

Traficul se descongestionă și birja începu să înainteze.

Între timp, la clubul White

Ducele de Marchmont asculta doar pe jumătate conversația plictisitoare a prietenilor săi și privea pe bovindou în speranța unei distracții, când o birjă veche opri pe stradă, fereastra se coborî și apăru fața unei tinere.

El clipi.

Fata dispăru, fereastra urcă, se făcu puțin loc în îmbulzeala de pe St. James' s Street și birja se urni.

Se holbă o clipă la locul unde fusese vehiculul și își spuse că își imaginase toată povestea. Lexham n-ar fi permis niciodată vreunei fete a lui să meargă prin Londra într-o birjă închiriată, în special una șubredă ca aceea.

– Aia era o fată a naibii de drăguță, comentă Adderwood.

– Ce fată? întrebă Worcester.

– Care s-a aplecat pe fereastra birjei. Cea mai veche din Londra, jur. Vehiculul, vreau să zic. Nu fata.

– N-am văzut-o, spuse Worcester.

– Păcat, zise Adderwood. Era o piersicuță. Îmi aduce aminte de cineva, dar nu pot să-mi dau seama de cine. Ai văzut-o, Marchmont?

– Da, rosti încordat Excelența Sa. Asta îmi aduce aminte că am o întâlnire.

În vreme ce prietenii lui începură să parieze pe cât de veche era birja, el se îndreptă spre ușă.

Nu se grăbi să iasă din încăpere. Își spuse că Zoe Octavia era responsabilitatea tatălui ei. Dacă hălăduia prin Londra într-o dărăpănătură de birjă – și astfel n-ar fi putut avea un membru al familiei cu ea, pentru că toți și-ar fi dat mai degrabă foc decât să fie văzuți într-un vehicul închiriat –, asta nu era problema lui Marchmont, ci a lui Lexham.

Ducele își spuse că dacă Lexham îi permisese să iasă, să intre în cine știe ce belea, era hotărârea lui Lexham, deși ai fi crezut că avea mai multă minte decât atât.

Pe de altă parte, asta era Zoe Octavia care avea obiceiul supărător de a fugi...

Excelența Sa avu grijă să nu iasă în fugă din club și să alerge spre stația de birje de pe St. James's Street.

Merse cu pasul lui măsurat obișnuit. Alese cel mai puțin scârbos vehicul pe care îl putu găsi. Descrise pe cel pe care îl văzuse.

Birjarul îl știa. Era faimos, se pare, pentru că era, așa cum afirmase Adderwood, cea mai veche birjă în funcțiune din Londra.

– O să-ți plătesc cincizeci de lire să mi-o găsești, promise ducele.

– Pariez pe orice că nu m-a văzut, mormăi Zoe. N-ar fi ceva neobișnuit să nu bage de seamă. Ar fi trebuit să-i acord mai mult timp. Sau poate nu. Poate că era prea beat să vadă clar.

– Domnișoară? spuse Jarvis.

– N-are importanță.

Ar fi trebuit să aștepte mai mult înainte de a se retrage de la fereastră, se dojeni Zoe. Văzuse pe femeile din harem făcând asta de sute de ori când călătoreau în afara casei. Dacă vedeau un străin chipeș, își lăsau ca „din greșeală" să cadă vălurile. Apoi nu se grăbeau să-și acopere fața din nou. Chiar și acasă găseau feluri în care să se arate bărbaților atractivi care treceau jos, pe stradă. Se uitau prin perdelele sau obloanele ferestrelor și nu se grăbeau să le închidă sau să plece de lângă fereastră.

Poate că ea nu fusese îndeajuns de înceată.

Poate că Marchmont se uitase la alt vehicul, sau călăreț, sau trecător. Se arătase pentru doar o clipă. Chiar dacă o zărise, poate că n-o recunoscuse. Poate că era confuz. Fusese cu mintea în ceață când acceptase s-o introducă în această lume. Poate că își amintea doar vag de cum arăta.

Poate că ar fi trebui să ia în considerare lipsa de atenție și faptul că nu era prea inteligent.

Ah, ce să-i faci, era prea târziu să îndrepte asta. Ori își reamintise de existența ei, ori nu.

Nu mult după aceea, pe când birja se îndrepta spre vest pe lângă Picadilly, auzi strigăte în apropiere.

Se uită pe fereastră. Văzu doar vehicule în trecere, cai, lume și, mai departe spre stânga, o fâșie de pajiște abruptă cu câteva pâlcuri de copaci.

– Acolo e Green Park, domnișoară, spuse Jarvis. Și în față e Hyde Park Corner și pe dreapta e Hyde Park unde...

Strigăte mai intense și mai apropiate o făcură pe Jarvis să se întrerupă la mijlocul frazei.

Birjarul lor era cel care striga.

Zoe se mută la fereastra opusă.

Un birjar dintr-o birjă apropiată gesticula și striga. Birjarul ei părea că se certa cu el.

– Vor să ne oprim, domnișoară, spuse Jarvis. Ah, vai de mine! E Excelența Sa.

Celălalt birjar încetinise și ducele se aplecase afară pe fereastră. Prin fereastra închisă a vehiculului ei, Zoe nu înțelegea ce spunea el, dar recunoscu vocea puternică și profundă care putea să fie auzită fără efort de la un capăt la altul al unei piețe.

Birja ei se opri.

– Ah, domnișoară, coboară din birjă.

Zoe nu aștepta să audă asta. Deja alunecă pe banchetă și apucă mânerul portierei. O deschise larg. Până la pământ era o distanță bună, dar Zoe sări. Jarvis urlă.

Zoe fugi – nu spre cealaltă trăsură și spre bărbatul care își amintise în sfârșit de existența ei, ci spre o cărare ce ducea într-o zonă căreia Jarvis îi spusese Green Park.

Capitolul 5

Era după-amiază devreme, cu mult înainte de ora mondenă pentru promenadă în Hyde Park. Drept rezultat, cunoștințelor ducelui de Marchmont le fu refuzată priveliștea distractivă de a-l vedea pe Excelența Sa sărind dintr-o birjă aproape de Hyde Park Corner, dând buzna în Picadilly și intrând în fugă – da, efectiv în fugă – în Green Park.

Nu trebui să alerge prea departe.

Avea picioarele cu mult mai lungi decât ale prăzii sale și nu era îngreunat de fustă, jupon și corset.

O ajunse din urmă la scurtă distanță de cabană. Mare parte din parc nu avea copaci. Totuși, în zona de lângă cabană și în vecinătatea micului bazin, ofereau o oarecare umbră, ca și un fel de paravan față de ochii trecătorilor din Picadilly. Însă cei care se plimbau pe alei vor vedea destule.

Nu că ducelui îi păsă cine privea.

Era mult prea nervos să-i pese.

Deși o ajunsese, ea continua să alerge, obligându-l să mărșăluiască pe lângă ea – sau să se arunce asupra ei și s-o doboare la pământ.

Se gândea în mod serios la cel din urmă plan de acțiune, când ea încetini până la pas de plimbare, cu o mână pe coaste.

Își provocase o crampă prostuța de ea.

– Ești o tâmpită, spuse el, și mai nervos să descopere că gâfâia.

Deși mental era un leneș, era un bărbat activ fizic și alergase doar o distanță scurtă. Dacă îi trecuse prin cap că emoția îl făcea să-și piardă răsuflarea, ideea nu ajunse prea departe, înainte de a fi aruncată în dulapul special din minte împreună cu celelalte gânduri nedorite.

– Cât de departe crezi că o să alergi în susul dealului având corset?

– Dacă aș vorbi cu tine, ți-aș spune că corsetul nu mi se potrivește prea bine. Își ridică nasul cel drăguț în aer și continuă să meargă. Dar nu vorbesc cu tine.

El era pregătit pentru orice, numai pentru asta, nu. Era una dintre puținele dăți din viața lui când fusese luat prin surprindere.

– Nu vorbești cu mine? Nu vorbești cu *mine*?

– Ai promis că o să-mi oferi un loc în lumea ta. Ai spus că nimic nu e mai simplu. Ai spus asta acum o săptămână, cu toate astea n-ai făcut nimic.

Asta era cumplit de nedrept. Fusese la nunta prințesei Elizabeth cu o seară în urmă, unde toată lumea avusese o comportare extrem de decentă și unde nimeni nu se putea aștepta măcar la vreo urmă de distracție. Nu era distracție când regina se afla prin preajmă. Ar fi putut fi cu prietenii lui sau cu Lady Tarling, dar nu. Se dusese la nunta aia plicticoasă doar pentru ocazia de primă mână pe care i-o oferea să-l înscrie pe prințul regent în campania lui.

Campania pentru Zoe.

Dar ducele de Marchmont nu permitea nimănui, în afară de tatăl ei, să-i pună la îndoială faptele. Chiar și atunci, tot ce făcea era să se prefacă a asculta. Arareori dădea atenție și, cu siguranță, nu se explica și nu se apăra.

– Am fost ocupat.

– Poate că sarcina nu-i atât de simplă precum ai pretins, spuse ea. Poate că pentru tine e o glumă.

Nu era glumă. Departe de asta. Când un gentleman accepta să facă ceva, făcea. El făcea. Fusese atât de ocupat în interesul ei, încât nu avusese timp să-și viziteze amanta.

Dar ducele de Marchmont nu se plângea niciodată și nu se explica niciodată. Rămase tăcut, fierbând.

Ea îl privi, apoi își feri ochii. Trase adânc aer în piept, aparent pentru a se liniști.

– Bănuiesc că ar trebui să-mi aduc aminte că nu ești foarte inteligent, zise ea.

Ducele observă cum i se ridică și îi coboară pieptul.

Mânia i se topi.

Zoe purta o rochie de călătorie de culoare galbenă, garnisită cu verde. Sub borul bonetei, bucle de un blond-închis îi dansau pe lângă urechi. Adderwood îi spusese piersicuță și asta era mai mult decât potrivit. Lucirea caldă ce-i roșea obrajii îi făcea să semene cu o piersică sărutată de soare, iar buzele ei catifelate luceau.

Dacă n-ar fi fost fiica singurului bărbat din lume pentru care și-ar fi dat viața, ducele de Marchmont ar fi putut încerca să afle exact cât de inocentă era.

Dar ea era fiica lui Lexham și îmbufnată de ceva și, una peste alta, poate că cel mai înțelept ar fi să-i facă pe plac.

– Sunt șocat, profund șocat că nimeni nu ți-a spus, zise el. Nu sunt inteligent. Mai bine mi-ai explica. Și încearcă să nu folosești cuvinte complicate.

Zoe îi aruncă una din privirile ei piezișe, o strălucire albastră.

– Întreabă-l pe tatăl tău, spuse el. Sunt surprins că nu te-a avertizat cât de prostănac sunt. Sunt sigur că mie mi-a spus-o de multe ori.

– Mi-a spus și mie, zise ea. Mi-a spus să nu mă aștept la prea multe.

– Vai, spuse el. O lovitură, o lovitură foarte clară.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Da, văd și eu, spuse ea. Nu contează. Unele lucruri le poți înțelege până și tu. Am nevoie de haine.

– Zău? Creierul meu lent a scăpat cumva din vedere faptul că ești goală?

– Nu hainele astea, spuse ea, mișcându-și mâna prin fața rochiei în cel mai provocator mod. Asta e rochie de anul *trecut!*

– Ce îngrozitor! Trebuie s-o dezbraci numaidecât.

– E o provocare? spuse ea.

El răspunsese fără să gândească. Acum, imagini din trecut i se îngrămădeau în minte: Zoe întărâtându-i și necăjindu-i pe frații ei, Zoe luând fiecare „nu trebuie" și „n-ar trebui" și „nu poți" și „să nu" drept o provocare sau o zeflemea.

Ceea ce sugerase în glumă era o provocare de primă mână. Pentru o doamnă să-și scoată rochia în public nu era doar neînchipuit de deplasat; era practic imposibil. Să desfacă numeroasele și complicatele legături – care erau poziționate pentru a fi la îndemâna cameristei, nu a stăpânei – ar cere agilitatea unui acrobat laolaltă cu a unui contorsionist. Nici o doamnă n-ar ajunge prea departe fără ajutor.

Pe de altă parte, asta era Zoe. Găsea ea un mod s-o facă, chiar dacă mergea până în pânzele albe pentru asta. Și procesul de a găsi un mod s-o facă ar trebui să fie distractiv.

Tentația de a o provoca era aproape irezistibilă.

Dar se controlă și spuse:

– Nu, era o glumă.

– Rochia asta nu e o glumă pentru mine. N-o să obțin respectul în societate dacă mă îmbrac cu vechituri. Ținuta mea trebuie să fie după ultima modă. N-ar trebui să-ți explic eu asta. Tu mi-ai spus despre Beau Brummell. Chiar și surorile mele admit că ești la modă, deși le termină să spună asta. Și pot să văd și eu cu ochii mei: hainele tale îmi spun că înțelegi chestiile astea.

– De fapt, le las în seama valetului meu, Hoare, să le înțeleagă.

– Și Hoare merge și la croitor să-ți aleagă hainele?

– Nu, la croitor merg eu, dar îi las lui decizia, spuse el. Știe că nu-mi pasă. Cu toate astea, orice croitor ar ști că, dacă mă îmbracă prost, reputația lui va avea de suferit și își pierde clientela.

Asta păru că-i dă de gândit.

El o privi cum cântărește situația și ceva din expresia ei îl făcu să-și imagineze cum îi funcționează mintea, absorbind cele câteva fraze pe care le spusese și cum le pune deoparte ca să știe în viitor. Își imagina mintea ei ca o miniatură a Poștei Generale din Londra, plină cu rânduri de muncitori pe bănci lungi, așezând cu grijă scrisorile în spațiul cuvenit.

– Vrei să spui că o să-l pui pe valetul tău să-mi comande *mie* hainele? întrebă ea.

– Nu.

– Ai vrut să spui că o să lași garderobei mea în seama surorilor mele?

– Dumnezeule, nu!

Ea își încrucișă brațele și așteptă.

El așteptă, la rândul lui, trăgând de timp pentru că lumina soarelui îi săruta nasul și luneca peste zulufii care îi scăpaseră de sub bonetă și pentru ceea ce ar fi un zâmbet ce-i zăbovea în colțurile gurii.

El stătea, își dădu seama, cu câțiva centimetri prea aproape pentru a fi cuviincios. O adiere trecătoare îi aduse parfumul spre el.

– În cazul ăsta, înțeleg că trebuie să fiu eu, spuse el.

– Cine altcineva? zise ea. Tu ești cel care dă tonul în modă. Eu o să fiu... protejata ta – ăsta e cuvântul corect, nu-i așa?

Sunase foarte incorect și foarte indecent în felul în care îl rostise ea, dar el încuviință din cap.

– Atunci trebuie să-mi supraveghezi îmbrăcatul, spuse ea.

El se imagină în vestiarul ei, spunând „Scoate-ți hainele". Se putea vedea ajutând-o să și le scoată, începând cu...

Alungă acea imagine.

De ce trebuia ea să facă niște cuvinte nevinovate să sune ca niște aluzii obscene?

– Cred că ai vrut să spui că trebuie să-ți supraveghez alegerea îmbrăcămintei, zise el.

Zoe ridică din umeri și mișcarea păru că i se propagă pe toată lungimea trupului. Se mișca precum o pisică, se gândi el.

Ea o luă din loc, și el deveni cu mult prea conștient de felul în care mergea: legănarea înceată, atrăgătoare a siluetei elegant rotunjite. Mergea lângă ea și știa că era prea aproape, pentru că auzea foșnetul muselinei pe pantalonii lui și îi simțea mirosul feminin, curat și cald.

I se părea că ziua cenușie de primăvară se transformase într-o vară sufocantă.

– N-ar trebui să mergi așa, spuse el.

– Cum?

– În felul *ăsta*. Un englez ar putea să-și facă o idee greșită.

– Să mă dorească? Păi, asta-i ideea pe care vreau s-o aibă bărbații. Trebuie să fiu îndrăgită și să primesc multe cereri în căsătorie.

El nu se gândise la asta – sau da? Alți bărbați uitându-se la felul cum își mișca trupul. Alți bărbați dorind-o. Alți bărbați, ispitiți.

– O să primești alt gen de propuneri.

– Cum ar fi? întrebă ea.

– Cum ar fi asta, spuse el.

Se dădu foarte aproape de ea și o luă de mijloc. Voia doar – sau așa se mințea – s-o învețe minte.

Spre uimirea lui, ea nu opuse nici o rezistență. Nici măcar nu se prefăcu. Pur și simplu, se topi lângă el.

Era caldă și moale și mirosea ca o grădină de vară cu o femeie în ea. O trase lângă el, iar căldura și moliciunea și mireasma îl învăluiră.

El își duse mâna în sus pe spatele ei și pe ceafă și o mângâie cu degetele pe obraz. Îi dădu capul pe spate și ea se uită la el. Adânca mare albastră a ochilor ei era acolo, și el nu voia decât să se înece.

Se aplecă și își apropie gura de a ei.

Fu doar o atingere a buzelor, nici măcar un sărut adevărat, dar el îl simți răspunsul în adâncul ființei lui: o uimitoare tresărire de simțăminte. Nu știa ce era și nici nu încerca să afle. Se dădu înapoi.

Atunci, înainte de a apuca să se dezmeticească, auzi o pasăre ciripind cu pasiune.

Sunetul îi pătrunse în ceața caldă a creierului și îl aduse înapoi în locul unde se afla. Green Park era departe de a fi pustiu și o îmbrățișare în public era de neiertat, poate catastrofal de prostească. Ar zădărnici toată munca pe care o făcuse până acum pentru a fi acceptată de societate.

Se dădu înapoi. Își îndepărtă mâinile. Apoi se retrase cu un pas, lăsând un spațiu corespunzător între ei.

Era furios pe el însuși.

– Nu face asta, spuse el.

– De ce nu?

El o fixă cu privirea.

– De ce nu? *De ce nu?*

Ea își duse degetul arătător la buze și atinse locul unde el o sărutase.

– O mică mângâiere, puțină tachinare. Îi studie fața. Apoi râse.

– Nu-i de râs, spuse el.

– Asta spui tu pentru că nu-ți poți vedea expresia de pe față.

Expresie? N-avea expresii.

– Zoe.

– Nu ți-a plăcut? spuse ea. Mie, da. Nu am sărutat sau atins niciodată vreun alt bărbat în afară de Karim și asta era ca și cum mângâiam o mobilă – o mobilă *moale*, spuse ea râzând.

– Zoe, nu poți vorbi așa.

– Ah, știu. Surorile mele îmi tot spun. „Nu poți spune asta, Zoe. Nu poți spune aia." Dar tu nu ești vreuna din surorile mele. Tu ești un bărbat cu experiență.

– Sunt un *bărbat*, spuse el. Și nu sunt deloc obișnuit să rezist ispitei. Dacă vrei să ai parte de o intrare în societate așa cum se cuvine, să fii curtată și să te măriți cu un bărbat bogat, ai face mai bine să nu mă ispitești. Îl fulgeră un gând. Doamne, Dumnezeule, Zoe, știi măcar cum să refuzi?

Ea scutură din cap.

– Nu așa cum vrei tu să spui. Nu la mângâiat și sărutat. Tot ce am învățat în felul ăla este *da*.

– Ah, Dumnezeule mare. Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, genul înclinat la manifestări emoționale, și-ar fi aruncat pălăria la pământ și ar fi început să-și smulgă părul.

În acel moment, în fine, ducele de Marchmont înțelese pe deplin enormitatea sarcinii pe care și-o asumase.

Putea să-i netezească drumul spre societate, dar ea l-ar fi subminat la fiecare mișcare, cu totul nevinovat. Sau poate cu viclenie. Asta era Zoe, la urma urmei.

Dar Zoe era fiica bărbatului care îi ținuse loc de tată. În orice caz, Marchmont spusese că o va face și nu-și călca *niciodată* cuvântul.

– Foarte bine, spuse el. Mă descurc eu cu asta.

Nimic mai simplu.

Cuvintele îi zăboveau în minte, bătându-și joc de el.

Se uită în jur. Părea că nimeni important nu era prin preajmă. Poate că nu fuseseră observați. Apropierea nu durase nici măcar un minut, la urma urmei.

Spuse calm, ah, atât de calm:

– Aseară am participat la nunta prințesei Elizabeth. Prințul regent nu era acolo – era bolnav. Dar ducele de York – adică fratele lui...

– Știu, spuse ea. A trebuit să-i învăț pe de rost pe toți.

– Bine. Ducele de York a promis să stea de vorbă cu prințul regent și să se asigure că primești o invitație. A spus că familia regală a fost adânc mișcată de povestea din *Delphian*. Ducele de York crede că e posibil să fii invitată la recepția care se va organiza cu ocazia zilei de naștere a prințului regent.

– Pe douăzeci și trei ale lunii. Nu e ziua lui de naștere. Dar ziua lui e în august, mi-au spus surorile mele, iar sezonul se termină în iunie și toată lumea pleacă la țară. Nimeni nu va fi în Londra să sărbătorească atunci.

Surorile ei erau cele mai enervante ființe din lume. Cu toate astea, îl salvaseră de la o sumedenie de explicații obositoare.

– Exact, spuse el. Nu e ca o prezentare obișnuită. N-o să fii înghesuită printre toate școlărițele.

Ea dădu din cap.

– În cazul ăsta, nu va fi atât de evident câți ani am.

– Da, o să fie multe alte băbătii prezente.

Ea zâmbi.

– Bine, pentru că n-am nici o idee cum să par tânără și naivă. Mai sunt doar două săptămâni și ceva începând de acum și am și așa mai mult decât suficient să învăț fără a trebui să învăț și cum să par inocentă.

– Poți să reușești să nu faci nimic neruşinat sau scandalos până atunci? o întrebă el fără să-şi facă prea multe speranțe.

– Dacă nu încep să mă plictisesc prea tare, spuse ea. Acum, încep să mă plictisesc puțin. Se întoarse şi o luă înapoi.

El se întrebă dacă auzise bine. Se plictisea? Cu el? Nimeni nu se plictisea cu el. Femeile nu plecau niciodată de lângă el. Din contră, făceau tot posibilul să prelungească discuțiile.

Îşi spuse că ea era doar provocatoare. Nu zău, plictisită? Ar fi trebuit s-o sărute până când leşina. Asta ar fi învățat-o minte.

Ah, da. Şi s-ar fi zis cu promisiunea lui s-o facă cuviincioasă.

Se duse după ea.

– Nu poți continua să colinzi prin Londra de una singură.

– Nu sunt singură. Camerista mea e cu mine.

– O cameristă nu-i de ajuns şi n-ar fi trebuit din capul locului să te lase s-o iei la goană, spuse el, deşi se îndoia că însăşi cavaleria ar fi putut s-o oprească pe Zoe.

– Am făcut-o eu să mă lase, explică ea. Surorile mele veneau acasă. Vin în fiecare zi şi îmi spun cum să vorbesc şi cum să merg şi să stau şi să torn ceai şi ce să spun şi ce să nu spun.

El simți ceva ca un junghi ce-ar fi putut fi conştiința cu care era doar foarte de departe înrudit. Pe de altă parte, ar fi putut fi teamă – cu mult mai de înțeles în împrejurările date.

Zoe, lăsată liberă în Londra. Zoe, de capul ei. Zoe, care nu ştia să spună nu.

Spuse foarte, foarte calm:

– Te-ai plâns că eşti închisă în casă. Ai fost închisă în birja aia împuțită. De ce ai tu nevoie este o plimbare în noua mea cabrioletă. Se aplecă spre ea şi adulmecă. Încă mirosea delicios, ca o grădină însorită. Se sili să se dea înapoi, înainte ca mirosul şi priveliştea şi sunetul să-l împingă spre o altă uriaşă eroare de judecată.

– Ai mare nevoie de aerisire, spuse el. Cred că ai prins mucegai.

Ea mai merse câțiva pași, apoi se opri şi se uită în toate părțile, dar nu spre el.

– Ştiu ce e o cabrioletă. O trăsură deschisă. Doi cai, a spus tata. E elegantă. Şi merge repede.

Marchmont observă lucirea din ochii ei. Nu era atât de indiferentă pe cât pretindea.

– O să te iau la o plimbare în cabrioleta mea, spuse el. O să te ducem la aer, apoi o să mergem la cea mai bună croitoreasă din Londra și o să poți să-ți comanzi oricâte rochii vei dori.

Cu siguranță că nu îi păsa cât costă. Nu le putea pune în contul lui pentru că se va duce vorba și toată lumea va presupune că domnișoara Lexham era amanta lui. Cu toate astea, va regla socotelile cu tatăl ei. Oricât va costa garderoba lui Zoe, prețul nu se va compara nici pe departe cu răsplata a ceea ce Marchmont îi datora fostului său tutore.

Ea coborî în continuare dealul.

– Am stat în trăsură destul. Bancheta e tare și mă doare fundul.

– Ai spus că te-ai plictisit, spuse el. Te-ai plâns că rochia nu e la modă.

– Zău? Făcu plictisită din mână, o replică fidelă a gestului făcut de mătușa Sophronia. Nu-mi aduc aminte.

– Zoe Octavia!

Ea se uită la el, își dădu ochii peste cap, apoi se uită în altă parte.

– Ești la fel de enervantă ca întotdeauna.

– La fel și tu, spuse ea.

– Poate că sunt enervant, dar eu sunt cel care are cabrioleta cea elegantă.

– Merge *foarte* repede? întrebă ea.

– Există doar un singur mod în care poți afla, spuse el.

– Ah, foarte bine, dacă ai de gând să fii așa o pacoste. Lăsă să-i scape un oftat. Îl luă de braț.

Atingerea îi trimise un val de plăcere prin tot corpul.

Doamne, era periculoasă, se gândi el.

Cu toate astea, era un om de lume și un om de onoare. Se putea descurca cu asta. Pe moment, conta doar un lucru: ea era în grija lui și atâta vreme cât era în grija lui, putea s-o țină departe de belele.

Marchmont House
Puțin mai târziu

Portarul, cu ochii mari de uimire, văzu o pereche ce traversă St. James's Square, urmată de o servitoare. Chemă un lacheu și îi șopti ceva la ureche. Lacheul plecă grăbit din foaier și aproape zbură prin ușa de serviciu și în jos pe scări în holul servitorilor unde îl găsi

pe Harrison, administratorul casei, verificând cheltuielile casei cu menajera-şefă, doamna Dunstan.

La o primă vedere, Harrison era tot ce ar trebui să fie şeful personalului unui duce. Era destul de înalt să se uite de sus la ceilalţi servitori şi majoritatea vizitatorilor casei. Nasul său lung accentua acest efect. Ochii negri semănau cu cei ai unui corb: puţin prea ageri şi prea isteţi. Şuviţa sură din părul negru adăuga demnitate şi onestitate înfăţişării sale.

– Olney spune că vine Excelenţa Sa, zise lacheul.

Harrison nu îşi luă ochii de la factura de aprovizionare din mână. Se încruntă, iar lacheul tremură văzându-l.

Aşa şi trebuia. Nu era nimic neobişnuit în faptul că ducele de Marchmont se apropia de propria casă, chiar şi pe jos fiind. Cu siguranţă, nu era o chestiune care necesita atenţia omului ce răspundea de bunul mers al vastei gospodării a ducelui.

Lacheul adăugă grăbit:

– O femeie e cu el.

În continuare privirea lui Harrison nu părăsi coloana de însemnări şi cifrele foarte mari.

– Ce fel de femeie? spuse el.

– O lady, spuse lacheul. Are şi o cameristă cu ea. Nu e una din mătuşile sau verişoarele Excelenţei Sale. Olney crede că e cea din jurnale. Arată ca cea din litografii, a spus el.

La asta, Harrison îşi ridică ochii. Schimbă priviri cu doamna Dunstan, ale cărei buze se făcură pungă.

– Fata din Harem, spuse el.

Fiind servitori, erau cu toţii la curent cu ultimele evenimente. Ştiau că stăpânul lor o luase pe Fata din Harem sub aripa lui. Ştiau de pariul de o mie de lire cu Adderwood. Ştiau de toate pariurile stăpânului lor. Ştiau tot ce ce face.

Treaba cu Fata din Harem era îngrozitoare. Cu toate astea, nobilimea avea toanele ei, şi să fii în slujba ducelui de Marchmont era cu mult mai bănos decât să fii în slujba oricărui alt nobil din întreaga Mare Britanie.

Totuşi, Harrison nu era încântat că stăpânul lui aducea acasă o ciudăţenie mondenă.

O fată din harem, aşa cum ştia orice servitor, era pe aceeaşi treaptă socială cu balerinele, actriţele şi curtezanele: ceva mai sus decât prostituatele. Pe de altă parte, baronia tatălui domnişoarei Lexham

era una dintre cele mai vechi din Anglia. Era mai veche cu un secol sau două decât ducatul Excelenței Sale, care era al treilea ca vechime din regat.

Nu că Harrison ar fi fost dispus să creadă că persoana care pretindea că era fiica lordului Lexham era cu adevărat acea doamnă. Alții puteau fi înșelați de articole siropoase din jurnale, dar el continua să privească cu scepticism toată afacerea asta.

O adevărată doamnă n-ar vizita reședința unui burlac fără o însoțitoare adecvată. Foarte multă lume n-ar considera că o cameristă era suficientă ca însoțitoare în aceste împrejurări. Dacă ar fi fost însoțită de mama ei sau de una dintre surori ar fi fost în conformitate cu bunele maniere. Dar nu, femeia asta nechibzuită defila prin St. James's Square la brațul stăpânului cu nimeni altcineva în urmă decât o cameristă!

Cu toate astea, Harrison se mândrea că nu se pierdea cu firea în nici o împrejurare. Nu-și permitea asta. Personalul ar fi interpretat orice semn de îndoială sau ezitare drept slăbiciune. Pentru Harrison, servitorii erau precum câinii sau lupii: puteau mirosi teama și slăbiciunea. Apoi își scoteau colții.

– O să mă ocup eu de chestiune, spuse el.

Foaierul lui Marchmont era ca o peșteră răsunătoare imensă.

Servitorul cel înalt, observă Zoe, nu făcu nici un ecou când traversă podeaua în pătrățele. Plutea ca o mireasmă – ca mirosul slab de ceară care venea din una din camerele din apropiere.

Casa din Londra a familiei sale era elegantă și bine întreținută. Totuși, era mult mai mică decât Marchmont House care se întindea pe o bună parte din St. James's Square. La rândul ei, Lexham House era mult mai evident căminul unei familii numeroase. Oricât de harnici erau servitorii de aici, nu puteau întotdeauna să țină pasul cu nesfârșitele sosiri și plecări ale numeroșilor copii ai lordului Lexham și ale soților, soțiilor și odraslelor. Puteai observa un șal aici, o carte aruncată acolo, o masă sau un scaun care nu erau exact unde ar fi trebuit să fie.

Nu era deloc cazul în Marchmont House, din câte putea ea să vadă, deși ceea ce vedea era foaierul, un loc frumos, menit a uimi vizitatorii.

Era scrupulos – nu, *scrupulos* nu era nici pe departe aproape de adevăr. Era întreținut cu *fanatism*.

Uşile din mahon străluceau. Luciul podelelor de marmură dădea impresia de perlă şi onix lustruit. Şemineul din marmură întunecată lucea. Strălucirea candelabrului îţi lua ochii. Nici măcar unui fir de praf, era sigură, nu i se permisese să se depună pe nici o suprafaţă din această încăpere – sau oriunde altundeva în această imensă casă.

Bărbatul înalt, prezentat drept Harrison, administratorul casei, era responsabil pentru această stare a lucrurilor. Mulţumită predicilor surorilor ei despre administrarea gospodăriei, Zoe ştia că în ierarhia unei gospodării aristocrate bogate – sau foarte bogate – administratorul era pe treapta cea mai de sus. Răspundea doar în faţa stăpânului şi a administratorului moşiei. Administratorul casei putea fi plătit de două sau de trei ori salariul următorului ca statut: bucătarul. Puţin sub bucătar şi egal cu valetul stăpânului stătea majordomul.

Structura era destul de simplă de fapt şi Zoe n-avusese probleme în a-şi alcătui o schemă în minte a tuturor poziţiilor până la cel mai de jos nivel, atât a servitorilor din casă, cât şi din exterior, din oraş şi de la ţară.

Era simplu, în orice caz, comparativ cu complicata pânză de păianjen şi aliaţele mereu schimbătoare şi ierarhiile din casa lui Yusri Paşa.

Harrison, evident, nu făcea vreo muncă. În clipa în care ducele îşi scoase pălăria şi mănuşile, apăru un servitor neînsemnat, îi luă stăpânului obiectele respective şi dispăru. Alţi servitori aşteptau în apropiere.

Nici unul dintre ei nu manifesta curiozitate sau vreo altă emoţie. Cu toţii păreau a fi la posturile lor obişnuite. Cu toţii erau corect îmbrăcaţi şi îngrijiţi.

Şi toţi stăteau într-o stare de maximă încordare.

Zoe o putea simţi. Marchmont părea că nu băga de seamă. Nici o surpriză din partea asta.

– Am venit doar pentru cabrioletă, îi spuse ducele administratorului. O iau pe domnişoara Lexham la o plimbare. Pune să se trimită trăsura aici şi anunţă-l pe Hoare. O să vrea să-mi dea ceva de schimb: pălărie şi mănuşi, aş zice eu. Între timp, nu trebuie să uităm de maniere şi să-i oferim doamnei răcoritoare.

Se întoarse spre Zoe. Lumina după-amiezii, ce făcea ca mici curcubeie să danseze pe candelabru, strălucea în părul lui blond.

Singura buclă rebelă îi căzuse peste frunte, făcându-l să arate ca un băiat neglijent, iar ea trebui să-și strângă pumnul înmănușat ca să nu i-l netezească înspre spate.

Își aminti atingerea buzelor lui. Încă nu își liniștise dorința pe care i-o stârnise sărutul neterminat. Îi plăcuse foarte mult acel moment de tachinare. I-ar fi plăcut să dureze mai mult.

– Aș vrea să pot spune că o să dureze doar un minut, dar Hoare țipă dacă-l grăbesc, spuse el. Și dacă ies cu mănușile sau cu pălăria nepotrivite, o să-și taie gâtul. Mă întreb de ce îl mai țin? Ai vreo idee, Harrison?

– Nu aș îndrăzni să spun, Excelența Voastră. Totuși, se poate observa că înlocuirea lui Hoare cu un valet cu aceeași înaltă calificare ar consuma o mare parte din prețiosul timp al Excelenței Voastre.

– Harrison știe întotdeauna răspunsurile, îi spuse ducele lui Zoe. Pe scurt: ar fi o mai mare bătaie de cap să-l înlocuiesc pe Hoare decât să-l suport. O să te las pe mâinile capabile ale lui Harrison.

Acestea fiind spuse, el o traversă agale foaierul, ieși prin ușa deschisă și începu să urce magnifica scară.

Harrison aruncă o privire spre unul dintre lachei, iar acesta se grăbi spre ei.

– Însoțește-o pe domnișoara Lexham în bibliotecă – nu, nu, nu contează. Nu e bine. Nici o distracție, doar cărți. Doamna va găsi asta plictisitor.

Era viclean, foarte viclean: lipsă de respect disimulată într-o aparentă manifestare a grijii pentru confortul ei. Dar nici un servitor cu adevărat respectuos n-ar presupune că știe ce ar găsi o doamnă plictisitor sau să spună ceva ce ar putea fi interpretat că îi desconsideră inteligența. În spatele ei, Jarvis înțelese ce făcuse el, pentru că scoase un icnet abia audibil pe care îl prefăcu pe loc în tuse.

Și lacheul înțelesese. Deși își păstrase fața lipsită de expresie, Zoe remarcă rânjetul din ochii lui.

Ei bine, asta era interesant.

Zâmbi încântată spre administrator.

– Ce amabil din partea dumitale, spuse ea. N-aș fi crezut niciodată ca biblioteca ducelui să fie un loc învechit, plictisitor și prăfuit. Am presupus că colecția lui trebuie să fie una dintre cele mai valoroase din întreaga Anglie și că biblioteca lui e cea mai elegantă și confortabilă. Dar dumneata trebuie să știi mai bine. Da, mi-ar plăcea să aștept într-o cameră care e mai plăcută.

Rânjetul lacheului dispăru și păli.

Jarvis scoase un sunet înăbușit.

Expresia lui Harrison nu se schimbă, deși postura lui deveni o idee mai țeapănă.

– Salonul de dimineață, îi spuse el lacheului. Vezi să sosească imediat răcoritoarele. Îi făcu o plecăciune și ieși din cameră.

Nici una din femei nu scoase vreun cuvânt până când nu se așezară confortabil în salonul de dimineață și lacheul plecă.

– Ah, domnișoară, nu pot să cred, șopti Jarvis. Ce a spus el și ce ați spus dumneavoastră. Biblioteca *lui* prăfuită.

– Nu e biblioteca lui, ci a ducelui, spuse Zoe. Ar face bine să-și amintească asta. Ar trebui să-și aducă aminte care îi e locul, întotdeauna, și să-i trateze pe toți oaspeții stăpânului său cu cel mai mare respect. Măcar atâta lucru știu și eu.

– Da, domnișoară. Avea nevoie să fie pus la punct și dumneavoastră i-ați servit-o. Dar... păi.

– Să nu-ți fie frică de el, spuse Zoe. Pur și simplu îi place să intimideze pe alții. De obicei e câte unul în fiecare casă, deși ăsta nu e întotdeauna în fruntea ierarhiei. Nu trebuie să lași niciodată astfel de persoane să te intimideze, indiferent dacă sunt bărbați sau femei. Nu răspunzi decât în fața mea. Amintește-ți asta.

– Da, domnișoară, spuse Jarvis uitându-se în jur bănuitoare.

– Nu trebuie să te temi, spuse Zoe. Nu cred că o să încerce să ne otrăvească.

Jarvis făcu ochii mari.

– Sfinte Dumnezeule, domnișoară!

– E foarte puțin probabil, o asigură Zoe. În harem, complotau mereu s-o omoare pe a treia soție a lui Yusri Pașa, atât de respingătoare era. Dar erau prea ocupați să se certe unul cu altul pentru a organiza un complot adevărat.

– Ah, Dumnezeule mare, domnișoară!

Zoe respinse teama cameristei cu o fluturare din mână.

– Când surorile mele mă învățau cum să administrez o gospodărie imensă, părea să fie cea mai nesuferită dintr-un șir de sarcini plicticoase. Într-o casă ca asta ar fi totuși extrem de interesant.

Ducele de Marchmont nu observa nimic ieșit din comun la servitori. Abia dacă îi băga în seamă, exceptând ocaziile când, așa cum era acum cazul, îl enervau.

La un sfert de oră după ce o lăsase pe Zoe în seama lui Harrison, ducele stătea în vestiarul său, în pantaloni și cămașă, uitându-se la valet care lua în mână și arunca rând pe rând haine și veste.

– Hoare, n-o să ne plimbăm în Hyde Park în timpul orei mondene, spuse Excelența Sa. Nimeni n-o să mă bage în seamă, în afară de doamna – și asta n-o să dureze mult. Jurnalele de modă și mostrele de țesături o să-i atragă complet atenția.

– Da, Excelența Voastră, dar cu ce e îmbrăcată doamna?

– Pe toți sfinții, doar nu vrei să spui că trebuie să ne *asortăm?*

– Cu siguranță că nu, domnule. Dar e necesar să avem nuanța potrivită.

Marchmont îl înjură în tăcere pe Beau Brummell. Valeții obișnuiau să fie niște tipi rezonabili înainte să vină Beau și să transforme îmbrăcămintea într-o religie.

– O rochie de călătorie, spuse el nerăbdător. Galben pal, garnisită cu verde. Moda de anul trecut, m-a informat ea.

Valetul îl privi cu o expresie cuprinsă de panică.

Marchmont nu știa sau nu-i păsa ce îl făcuse pe om să intre în panică. Ce voia era doar să nu-l fi angajat pe cel mai nevrotic valet din Londra.

Aveau să continue cu asta toată după-amiaza și o parte din seară dacă stăpânul nu prelua personal frâiele.

– Haina aia, izbucni el, arătând cu degetul. Asta și vesta verde.

Valetul făcu ochii mari.

– Cea *verde*, domnule?

– Cea verde, spuse hotărât Marchmont. O s-o amuze pe domnișoara Lexham.

– Ah, vai ! Da, Excelența Voastră.

– Când doamna e plictisită, se întâmplă lucruri groaznice. Trebuie să ne străduim să facem rost de puțină nepotrivire, poate o notă de originalitate. Doar nu vrem să fim considerați plicticoși, nu-i așa?

– Doamne, Dumnezeule, Excelență! Cu siguranță că nu.

Și în sfârșit, Hoare începu să se miște mai repede.

Capitolul 6

Ducele o puse pe Jarvis să meargă cu Filby, rândașul, pe locul din spatele cabrioletei.

Nici unul din servitori nu părea mulțumit cu aranjamentul. Asta îi era foarte clar lui Zoe.

Dar știa că nu era treaba lui Marchmont să-i facă pe servitori fericiți. Era treaba lor să-l facă pe el fericit și, judecând după încleștarea maxilarului, o încurcaseră de tot.

Fără îndoială că rândașul era îngrozit să fie văzut împărțindu-și locul cu o femeie. Jarvis, la fel, era îngrozită de cabrioletă și de locul unde stătea cocoțată. Dar nu era loc pentru ea în interiorul trăsurii. Era construită să fie ocupată de vizitiu și un însoțitor.

Zoe nu știa care era procedura corectă pentru o cameristă în astfel de cazuri. Știa doar că Jarvis trebuia s-o însoțească la croitoreasă și acesta era cel mai simplu mod de a o face.

În orice caz, era trăsura lui Marchmont, el era stăpânul și toți ceilalți trebuiau să înghită, fie că le plăcea sau nu.

Dacă nu voia să facă armăsarii nărăvași să aștepte, atunci cu toții trebuiau să se miște repede – sau să fie mișcați repede, după cum descoperi Zoe.

Felul lui de a o ajuta să se urce în vehiculul înalt fu s-o ia de mijloc cu mâinile înmănușate, s-o ridice de pe caldarâm și s-o arunce pe banchetă.

Încă fremăta de la contactul cu trupul lui masiv așezat lângă al ei. El mormăi ceva despre „blestemații de servitori sclifosiți". Apoi se adresă mai clar cailor:

– Luați-o din loc, băieți.

Deși păreau la fel de nerăbdători ca și el să plece, perechea superbă de cai o porni încet din St. James's Square și purcese calm pe străzile mai înguste și mai aglomerate.

Acest pas liniștit nu dură însă prea mult. Cel care conducea trăsura era la fel de nărăvaș ca și caii. Fusese învățată să fie extrem

de sensibilă la dispozițiile unui bărbat. Era foarte conștientă de starea de încordare. Nerăbdarea sau neliniștea sau orice ar fi fost vibra prin trupul ei așezat lângă al lui.

În cele din urmă, ajunseră pe o stradă mai lată. Caii începură să meargă din ce în ce mai repede. Zoe o auzi pe Jarvis strigând de fiecare dată când viteza se mărea. Cu toate astea, se mișcau atât de sigur, tropăind minunat în cadență. Erau niște animale masive, puternice, curajoase, iar Marchmont îi controla complet fără a părea că face ceva. Cea mai mică șfichiuire de cravașă – și asta fără a-i atinge –, cea mai mică mișcare a mâinilor pe hățuri erau singurele semne exterioare.

Vântul îi zburlea părul blond de sub pălăria elegantă. În afară de asta, părea aproape liniștit la exterior, toată puterea fiind cu îndârjire reținută în el – ceva ce, desigur, animalele simțeau și la care îi răspundeau.

Clădirile și felinarele se perindau rapid pe lângă ei, lăsând loc pajiștilor, apoi din nou clădirilor. Ea stătea într-o parte a trăsurii în timp ce treceau de călăreți, trăsuri, căruțe și harabale și lumea întreagă părea învăluită în ceață, ca și cum era un vis.

Era ca și cum zbura.

Era minunat.

Ea râse. Era o pasăre, zburând liberă. El o privi și, când își întoarse capul, zâmbi puțin.

Apoi, treptat, începură să intre din nou pe străzi mai înguste și ritmul încetini. După o vreme, recunoscu Bond Street unde Jarvis găsise birja aceea veche.

Zoe se așteptase ca el să se întoarcă în St. James's Street unde se afla atelierul doamnei Bell. Doamna Bell era foarte în vogă. Apărea des în *La Belle Assemblée*.

Dar el o coti pe o stradă necunoscută.

– Grafton Street, spuse el, deși Zoe doar îl privise întrebătoare, iar el nu păruse că se uită în altă parte decât în față. Începem de la *Madame* Vérelet.

Ea era cât pe ce să-l întrebe cine era *Madame* Vérelet, când un alt vehicul o coti cu iuțeală direct spre ei.

Marchmont o văzu venind: o diligență veche și patru călători supraîncărcați cu bagaje și mergând cu mult prea repede pentru

acea stradă aglomerată. Tăiase colțul de la Hay Hill cu un centimetru, dar apoi se abătu din drum.

Ducele opri cu ușurință caii la timp, dar prostul de pe capra diligenței se îndrepta direct spre ei. În ultima clipă, trase cu putere caii spre stânga. Trecu pe lângă cabrioletă, dar greutatea de pe acoperiș se mișcă, dezechilibrând-o. Vizitiul căzu de pe capră. Unul din caii de lângă roată necheză, în același timp în care ducele auzi zgomotul de lemne care se crăpau. După asta, fu dificil de înțeles ceva prin vacarm și zăpăceală. Caii se prăbușeau și urlau, lumea alerga în și din prăvălii strigând și încurcând treaba.

Marchmont sări din cabrioletă, lăsându-și caii cu rândașul. Filby coborî pe caldarâm la fel de repede ca stăpânul lui.

Ducele o porni spre diligența răsturnată. Căzuse pe deasupra unor bagaje și stătea instabilă pe un cufăr mare.

Caii din frunte scăpaseră, dar câțiva oameni din josul străzii îi prinseseră. Între timp, caii de lângă roată înnebuniseră, unul din ei sângerând și evident înnebunit de durere și groază, celălalt în panică.

Marchmont strigă comenzi. Un băiat veni în fugă și aproape era să încaseze o lovitură la cap, dar reuși să prindă animalul rănit. Ducele îl prinse pe celălalt și calmă animalul agitat când auzi o voce familiară ce striga:

– Cineva să aducă un doctor!

Se uită înapoi și o văzu pe Zoe băgată pe jumătate sub diligență și trăgând de ușa vehiculului într-un precar echilibru.

– Ieși de acolo! strigă el. O să se prăbușească!

Ea îl ignoră și se agăță de cineva dinăuntru. Cufărul ieși în afară și diligența se lăsă în jos.

– Zoe, naiba să te ia, ieși de acolo!

Spre groaza lui, ea se târî sub diligență.

– Cineva să țină animalul ăsta blestemat! urlă el.

Tot ce ținea diligența era cufărul. O singură mișcare greșită și se prăbușea... și o zdrobea.

Cineva veni și luă animalul. În aceeași clipă, înainte ca el s-o poată scoate pe nefericita asta de fată de sub diligență, ea mai trase o dată.

Cufărul cedă.

Diligența păru că se prăbușește încet, în timp ce el se aruncă după ea, înainte de a ateriza cu o puternică izbitură și un nor înecăcios de praf.

– Zoe! tună el și se aruncă în dărâmături.

Îl văzuse pe băiat atârnând în afara ușii. Zoe se temea că era grav rănit, dar n-avusese timp să verifice. Îl trase afară și îl târî deoparte. O clipă mai târziu, diligența atinse pământul și se făcu țăndări.

– Proastă ce ești. Vocea lui Marchmont pătrunse cu ușurință până la ea prin zarva dimprejur.

Îl luă pe băiat de lângă ea și îl duse în cea mai apropiată prăvălie. Ceru un doctor și curând sosi unul. Apoi ieși și îi supraveghe pe cei care aveau grijă de cai și de diligența avariată.

Când sosi un polițai, Marchmont porunci ca vizitiul să fie arestat și acuzat de beție, tulburarea liniștii regale și punerea în pericol a siguranței publice. Vizitiul fu dus de acolo.

Toate acestea se petrecuseră într-un timp remarcabil de scurt. Zoe privea la ultimele evenimente ce aveau loc pe stradă prin vitrina prăvăliei unde, în spatele ei, doctorul se îngrijea de băiat.

Marchmont, văzuse ea, putea fi extrem de eficient când voia – sau când trebuia să fie. Sau poate că nu era atât eficient, cât neliniștit și intimidant.

În cele din urmă, se întoarse în prăvălie. Nu se uită la ea, ci își încrucișă brațele și se rezemă de ușă, cu o față împietrită până când băiatul își veni în fire și se dovedi capabil să-și aducă aminte cum îl cheamă, data și regele actual. Zoe prinse doar ultima parte, pentru că băiatul spuse cu glas tare:

– Regele George al III-lea. *Toată lumea* știe asta.

Se alesese cu un cucui și avea câteva vânătăi și zgârieturi, dar doctorul îl declară apt să plece acasă.

– Rândașul o să-l ducă acasă cu trăsura mea, spuse Marchmont. Acestea fură primele cuvinte rostite de când revenise în prăvălie.

Se uită cum se îndepărtează până când îi pierdu din vedere. Apoi își îndreptă atenția spre Zoe care îl urmase afară din prăvălie. El o măsură cu privirea din cap până-n picioare.

Era murdară, știa, dar nu-i păsa. Încă era agitată pentru că îl salvase pe acel băiat de la o rănire gravă, poate chiar de la moarte. Diligența mare și greoaie l-ar fi zdrobit. Ar fi putut fi străpuns de o bucată de lemn sau de metal.

Ea îl salvase. Fusese liberă să acționeze, liberă să dea ajutor și făcuse ceva demn de laudă.

Marchmont nu arăta nici agitat, nici murdar. Încă avea pălăria pe cap. Lavaliera părea în ordine. Haina ce-i urmărea atât de aproape contururile umerilor lați și a trunchiului avea urme de praf pe ici, pe colo, dar nu era ruptă. Vesta verde ce-i îmbrățișa torsul zvelt nu se rupsese nicăieri și nici nu-și pierduse nasturii. Pantalonii ce i se lipeau de picioarele lungi și musculoase erau însă foarte murdari. Privirea ei alunecă în jos, încet, spre cizme. Erau zgâriate și acoperite de praf.

Auzi un zgomot slab ca o plesnitură. Își dăduse jos mănușile. Le lovea de mâna stângă.

Încet, își ridică privirea.

Fața lui era la fel de dură precum marmura din foaier. Ochii erau două fante verzi și furioase.

– Pe aici, spuse el arătând cu capul spre o prăvălie.

Ea se uită în direcția indicată de el. Prăvălia avea un semn negru pe care scria VÉRELET cu litere aurii. Asta era tot. Pe fiecare parte a ușii, bovindouri expuneau o abundență de țesături colorate și bonete încântătoare.

– Haine? spuse ea. Acum?

– Cabrioleta e în drum spre Portland Place cu nefericitul ăla de băiat. Ce-ai sugera în loc de asta? Poate o săritură de pe Westminster Bridge?

Ea învățase de mult să-și țină firea, pentru că supraviețuirea în harem depindea adesea de păstrarea calmului. Își spuse că o putea face și acum.

Își reaminti de discuția cu Jarvis. Zoe avea nevoie de ajutorul acestui bărbat pentru a trăi viața pentru care riscase totul. Avea nevoie de ajutorul lui pentru a alunga rușinea pe care o abătuse asupra familiei sale. Avea nevoie de ajutorul lui dacă voia să aibă o șansă să-și găsească un soț bun. După ce avea să se mărite, tatăl ei putea să înceteze să-și mai facă griji în privința ei.

Își repetă toate astea de câteva ori. Apoi își ridică bărbia și intră în prăvălie.

Lui Marchmont încă îi bubuia inima.

Era ca și cum creierul i se răsturnase, la fel ca diligența, iar cuferele căzuseră și se spărseseră, împrăștiindu-și conținutul.

Se auzi strigând: „Nu! Nu face asta!" Și îl auzi pe Gerard râzând, cu o clipă înainte de a sări peste gard. Iarăși și iarăși, scena i se derula în minte: Gerard galopând în fața celorlalți băieți, nesocotit ca de obicei.

Marchmont nu va ști niciodată de ce îi strigase acea avertizare, dacă văzuse sau simțise ceva ce nu era în regulă la gardul din față, sau la teren, sau la calul fratelui său. Nu va ști niciodată ce îl făcuse să-și încetinească propriul cal și să strige „Atenție!"

Dar Gerard nu ascultase. Niciodată nu asculta.

„Nu! N-o face!"

Gerard doar râsese și galopase mai departe, spre gard și peste el.

Și apoi murise. Pur și simplu. Cât ai clipi din ochi.

Iarăși și iarăși, scena se derula în mintea lui Marchmont.

O urmă pe Zoe în prăvălie, uitându-se atent la spatele ei, la petele și murdăria și volanele rupte ale rochiei de călătorie. Se concentră pe acestea și aruncă imaginile nedorite înapoi, în locul întunecat de unde scăpaseră.

Prăvălia lui *Madame* Vérelet era mare. Când în cele din urmă observă unde se afla, se simți ca și cum intrase într-o enormă colivie. Părea că sute de femei se agitau de colo-colo, legănându-se și cotcodăcind, luând nasturi și panglici, pretinzând că sunt ocupate, cosând sau punând garnituri în sertare și scoțându-le de acolo. Deschideau cărți și le frunzăreau, apoi le închideau. Își aplecau capetele și șopteau. Aruncau priviri furișe spre el, apoi spre Zoe și înapoi, iarăși și iarăși.

Madame Vérelet năvăli dintr-o cameră din spate ca și cum fusese profund ocupată cu treburi importante acolo în ultima oră. Un bărbat mai puțin cinic decât Marchmont ar fi putut cădea în cursă. Un alt bărbat ar putea crede că *Madame* era prea elegantă și demnă pentru a observa tulburările publice de la ușa ei. La urma urmei, *Madame* era o mare artistă, nu una dintr-o gloată ce se adună la locurile unui accident.

Cu toate astea, Marchmont n-avea nici o îndoială că ea se holbase pe fereastra prăvăliei împreună cu toate angajatele ei și se grăbise în camera din spate doar când îl văzuse că vine.

Îi făcu o reverență elegantă.

– Excelența Voastră, spuse ea.

El făcu un mic semn cu mâna.

– Toată lumea, afară.

– Afară? spuse Zoe.

– Toată lumea, în afară de *tine*, spuse el. Femeile se îngrămădiră spre ușa care dădea spre spatele prăvăliei, acolo unde erau atelierele. Toate încercau să se înghesuie în același timp, împingându-se și dându-și coate. *Madame* nu zbură, dar nici ea nu zăbovi. O împinse deoparte pe una dintre fete care nu se ferise din calea ei destul de repede.

– Domnișoară? spuse Jarvis.

– Și tu, spuse Marchmont.

– Ea trebuie să stea cu mine, zise Zoe.

– Afară, îi porunci el lui Jarvis.

Fata se grăbi să iasă după cusătorese și vânzătoare.

Zoe își încrucișă brațele. Pe față avea o expresie încăpățânată. El știa expresia aceea. O văzuse de nenumărate ori. O avusese cu o clipă înainte de a lua crosa de crichet. Fu conștient de asta în talmeș-balmeșul care era mintea lui; dar de vreme ce era un talmeș-balmeș, nu era capabil de calm și gândire logică. Atitudinea și expresia îl înfuriară și mai tare.

Nu așteptă să audă ce avea ea de spus.

– Ești complet nebună? spuse el cu voce joasă și încordată. Ai surzit? Nu mai ai deloc creier în cap? Nu ți-am spus să pleci de lângă diligența aia?

– Tu trebuia să te ocupi de cai, răspunse ea cu un calm pe care el îl găsea înnebunitor. Nu-l puteam lăsa pe băiat acolo. Atârna de ușă. Știam că era rănit. Putea să sângereze. Dacă sângera până când murea, în vreme ce tu te ocupai de cai? Dacă diligența cădea pe el?

„Dacă ar fi căzut pe tine?"

– Nu sângera, spuse el.

– Nu știai asta.

– N-aveam nevoie să știu! izbucni el. Era o diligență complet uzată, cu patru cai și dacă ar fi căzut pe tine, te-ar fi făcut bucățele! Și asta dacă aveai noroc. Dacă îți intra o bucată din aia în burtă, mureai încetul cu încetul. Astfel de accidente se petreceau cu mult prea des, victimele agonizând zile întregi, câteodată chiar și săptămâni.

– La fel i s-ar fi putut întâmpla și lui, zise ea. Ce-ar fi trebuit să fac? Ridică glasul. Nimic?

– Da!

– Asta e cu totul absurd!

– Nu-mi pasă. Când dau un ordin...

– Un ordin? Ochii ei erau un cer furtunos, aruncând fulgere. Obrajii i se îmbujoraseră puternic. Tu nu-mi dai mie ordine!

– Ba da, îți dau. Ești responsabilitatea mea. Răspund de tine.

– Răspunzi de mine? spuse ea. De mine? Vocea i se mai urcă puțin. N-am fost de acord cu asta. N-am fost de acord să fiu sufocată!

– Ah, foarte bine. Dă-le vânzătoarelor motive de bârfă.

– Tu ai fost cel care a ales locul ăsta. Tu ai fost cel care ai ales să faci o scenă. Nu ți-a păsat cine ascultă. Nici mie nu-mi pasă. Nu poți să țipi la mine.

– Ba pot foarte bine.

– Atunci țipă, dar n-o să te ascult. Mie nu mi se poruncește. N-o să fiu sufocată. Timp de doisprezece ani am fost sufocată. Dacă vrei să continuăm în felul ăsta, atunci înțelegerea noastră e anulată.

– Înțelegere? S-ar fi așteptat la orice, dar nu la asta. Clipi și își spuse că n-a auzit bine. Anulată?

– Asta am spus.

– Nu poți să... Crezi că poți face asta fără mine?

– N-o s-o fac cu tine, măcar atât e sigur. Își încrucișă brațele și își ridică nasul. Te dezleg de promisiunea de a mă ajuta.

Inima lui bătea cu mult prea repede.

– Bine, spuse el. Asta-i o ușurare.

– O ușurare mai mare pentru mine, zise ea. Pleacă. Te urăsc. Ești imposibil.

– La revedere, spuse el. Și călătorie sprâncenată.

Îi întoarse spatele și o luă spre ușă.

Ceva îi lovi pălăria și i-o dădu jos. Nu se întoarse.

Lăsă pălăria și ieși nervos.

Deși Marchmont o enervase atât de mult pe Zoe că abia putea vedea limpede, o văzuse pe Jarvis furișându-se afară din camera din spate și intrând în prăvălie când începură țipetele.

Să rămână conștientă de locul unde se afla devenise a doua natură pentru ea. Învățase devreme în timpul ședерii în palatul pașei să se uite cu coada ochiului la venitul și plecatul nevestelor, concubinelor, servitorilor, sclavilor și eunucilor.

După ce se uită la caietul de schițe pe care îl aruncase după Marchmont, apoi la pălăria lui care zăcea lângă ușă, Zoe se întoarse spre camerista ce se ținea disperată de mânerul umbrelei.

Jarvis se apropie.

– Îmi pare rău, domnișoară. Știu că a spus să plec, dar mi s-a spus atunci când am fost făcută cameristă că eu răspund de dumneavoastră și că nu trebuie să vă scap din priviri și că, dacă ceva se întâmplă cu dumneavoastră, va fi din vina mea.

În mintea lui Zoe apăru o imagine a cameristei îngrozite care îl bătea pe criminalul de Marchmont cu o umbrelă.

Deși inima încă îi mai bătea tare de tot și era furioasă – și mai avea și o senzație copleșitoare că tocmai își distrusese viitorul –, imaginea o ajută să-și recapete stăpânirea de sine, dacă nu și echilibrul.

– Cheam-o pe croitoreasă, spuse ea. Atâta vreme cât sunt aici, o să cumpăr haine.

Jarvis se grăbi spre ușa pe care fugiseră vânzătoarele și cusătoresele. Evident camerista se mișcase prea repede, pentru că, atunci când deschise ușa, croitoreasa aproape căzu în încăpere și ajutoarele ei după ea.

Fuseseră îngrămădite lângă ușă, evident trăgând cu urechea. Nu că ar fi avut nevoie. Probabil că lumea de pe trei străzi auzise zarva.

Acum femeile se rostogoliră, împiedicându-se de tivurile rochiilor și călcându-se pe picioare. Bonetele alunecară într-o parte și șorțurile se desfăcură. O fată căzu pe spate peste un scaun și alta se lovi cu capul de unul din sertarele de deasupra care fusese lăsat deschis când plecaseră în grabă. Un ocazional „Au!" și „Dă-te de pe piciorul meu!" însoțeau venirea lor împreună cu niște expresii în franceză pe care Zoe nu le înțelese.

Madame își îndreptă repede superba ei bonetă de dantelă, își recăpătă demnitatea și se apropie.

– Am nevoie de haine, spuse Zoe.

Madame examină rochia de călătorie murdară a lui Zoe cu o expresie de mâhnire și dădu din cap. Zoe nu era sigură dacă femeia era mâhnită pentru că rochia era ruptă și murdară sau pentru că era demodată. Bănuia că ultima variantă era corectă.

– Am nevoie de tot, spuse Zoe.

– *Oui, mademoiselle.* Croitoreasă se uită la pălăria lui Marchmont de pe dușumeaua de lângă ușa prăvăliei.

Jarvis se dădu mai aproape de Zoe și șopti:

– Domnișoară, cred că se întreabă cine o să plătească.

– Sunt perfect capabilă să plătesc din banii mei, spuse Zoe. Nu îi aparțin. Nu plătește el pentru mine.

Își spuse că nu îi aparține și că n-are nevoie de el. O să meargă la Paris sau la Veneția. O să fie mai plăcut decât în Londra. N-o să mai fie atâtea reguli, unu la mână. Gertrude îi spusese că parizienii și venețienii erau foarte păcătoși și imorali și tolerau tot soiul de necuviințe.

Într-unul din locurile acelea păcătoase o să găsească cu ușurință un bărbat care să trezească în ea sentimentele pe care i le trezise Marchmont. O să găsească alți bărbați care s-o facă să se simtă ca un șarpe ce se târăște din întunericul rece spre soarele fierbinte.

Alți bărbați care nu erau atât de nerezonabili și de tiranici.

Poate un prinț. Asta o să-l învețe minte.

Alungă amintirea gurii lui atingând-o pe a ei și dorința care încă nu se domolise.

– Totul, repetă ea. Și tot ce e ultima modă.

– *Oui, ma...*

Se auzi clopoțelul de la ușă.

Intră Marchmont.

Își culese pălăria de pe jos, dar nu și-o puse pe cap. Nu se uită la ea sau la altcineva. Traversă camera, își puse pălăria pe o masă, se prăbuși în cea mai provocator de calmă manieră în fotoliul de lângă aceasta, luă o revistă de modă și începu s-o frunzărească.

Era imposibil, enervant. Cu toate astea, universul se învioră în acel moment. Ea nu-și dăduse seama cât de grea era povara de pe inima ei decât acum când i se ridicase, iar regretul și vinovăția ce erau închise acolo dispărură.

Se uită la capul blond și la bucla rebelă ce-i cădea pe frunte, la mâinile mari, dar elegante care țineau cartea, la picioarele lungi...

Își aminti căldura mâinii lui înmănușate pe spatele ei și atingerea degetelor lui pe fața ei și tremurul care o cuprinse doar la nimic altceva decât o ușoară mângâiere. Își aminti de atingerea delicată a buzelor lui și de durerea pe care i-o provocase în pântec.

Se întoarse cu spatele la el și începu să-i explice lui *Madame* ce voia să spună prin „totul".

– Totul, spuse Zoe, până la lenjerie. Corsetele surorilor mele sunt așa de strâmte pe sâni că abia pot respira – și asta include și pe cele pe care le poartă când sunt însărcinate. Dar vedeți dumneavoastră, ele au spatele mai mic, chiar dacă sânii sunt enormi de la sarcină. Corsetele mamei sunt foarte frumoase și confortabile, dar sunt prea mari. Ea e mai în vârstă și mai rotofeie. Toate femeile din

familia mea sunt mai scunde decât mine și nu avem aceleași forme. Fundul meu...

Un sunet gâtuit se auzi dinspre fotoliul de lângă masă.

Zoe îl ignoră.

– Fun...

– Asta, se auzi vocea groasă masculină din spatele ei.

Madame se uită într-acolo.

– Ah! spuse ea.

Zoe se întoarse.

El ținea în mână revista de modă. Era deschisă la un desen al unei rochii superbe.

– Asta va fi perfectă pentru recepția de la serbarea zilei de naștere a prințului regent.

Zoe traversă camera și se uită intens la desen, nu la el.

Era superbă, îndrăzneață și elegantă. Era *roșie*.

– E foarte franțuzească, spuse ea. Diferența față de stilul englezesc se vedea clar. Nu memorase ea *La Belle Assemblée* în care erau nu numai ilustrații, ci și descrierile amănunțite ale ultimei mode de la Paris?

– Tu ești o exotică, spuse el. Îmbrăcămintea ta ar trebui să fie ceva ieșit din comun. Toată lumea te va studia. Dă-le ceva ce pot vedea și categorisi cu ușurință, și micuțele lor creiere nu se vor chinui să-și închipuie.

Deși știa că era în interesul ei să facă așa, Zoe nu era pregătită să-l ierte. Fusese nerezonabil și tiranic. O jignise.

Săptămânile ce vor urma aveau să fie foarte chinuitoare.

Cu toate astea, rochia era splendidă. Era atât de foarte, foarte *franțuzească*.

Se uită la el.

Ducele își ridică ochii de pe revista pe care o ținea și îi întâlni privirea.

– De ce să nu cumpărăm hainele acum și să ne certăm mai târziu? spuse el. Am o întâlnire la ora opt. Lui Hoare îi trebuie cel puțin două ore să mă îmbrace pentru asta, altminteri o să plângă. Asta ne permite ori să ne certăm, ori să-ți comandăm garderoba, dar nu amândouă.

– Ești îngrozitor, spuse Zoe și se îndepărtă.

*

Zoe își exprimă dezgustul față de el în vechea manieră a femeilor de pretutindeni, cumpărând fără măsură.

Sumele pe care le cheltui ar fi speriat pe cea mai mare parte din bărbați, cu siguranță pentru că era hotărâtă să aibă tot ce-i mai bun și după ultima modă, din cap până-n picioare. Printre altele, cumpără duzini de corsete. Spre deosebire de alte croitorese, *Madame* angajase propria producătoare de corsete, pentru a asigura o potrivire perfectă pentru rochiile ei.

Așa cum îi explicase mai devreme, Zoe avea păreri ferme pe această temă.

Înainte de a merge în cabina de probă, nu numai că îi explicase lui *Madame* cu exactitate cum ar trebui ca sânii ei să se simtă cel mai confortabil și aranjați atractiv, dar și demonstrase, ținându-i în poziția dorită.

– Nu în fața ferestrei atelierului, domnișoară Lexham, te rog, spuse ducele. *Și nu în fața mea.*

– Am uitat, spuse ea. Nu trebuie să mă țin de sâni înaintea unui bărbat care nu e soțul meu. Se întoarse spre *Madame*. Eu am trăit în alt loc și regulile de acolo sunt diferite în ce privește ce e voie și ce nu e voie să se spună și să se facă.

– *Oui, mademoiselle*, zise *Madame*. Haideți să mergem în cabina de probă, dacă vreți. Își păstră expresia neutră. Din celelalte părți ale atelierului, Marchmont auzi chicoteli.

– Nu-l vreau pe cel scurt, spuse Zoe când *Madame* o conduse spre nișa cu perdele. Apasă coastele de sub sâni și nu măresc forma în felul în care vreau eu. Vreau unele care vin până aici. Arătă locul pe șolduri. Și trebuie să aibă forma ce face rotunjimea drăguță de la talie și face fundul... Dar nu. Augusta a spus să nu pomenesc de fundul meu. E vulgar, a adăugat ea. Jarvis, care e cuvântul pe care-l folosesc? Pentru același lucru?

– E un *derrière*[1], domnișoară, o ajută Jarvis cu fața roșie ca racul.

– Un cuvânt franțuzesc, da. Acum îmi aduc aminte. Franceza mea e groaznică. Puținul pe care l-am învățat când eram mică l-am uitat. Mulțumesc, Jarvis. Ce vreau eu, *Madame* Vérelet, este ca acest corset să fie exact pe forma *derrière*-ului meu. Când port o rochie de muselină fină sau de mătase, vreau ca forma din spate să fie rotundă, foarte rotundă. Își arcui mâinile peste fund să arate.

[1] Posterior – în limba franceză, în original (n.tr.)

– Domnișoară! exclamă Jarvis.

– Ah, da. Zoe își lăsă *derrière-ul* în pace. Am uitat.

Dispăru în cabina de probă. *Madame* trase perdeaua, dar era doar o perdea. Marchmont o putu auzi pe Zoe cum vorbea despre sânii, șoldurile și *derrière*-ul ei. Auzi foșnetul când *Madame* își scoase metrul și măsură. Auzi cum îi șoptea dimensiunile asistentei care le nota.

Mintea lui produse numaidecât ilustrații ajutătoare.

Își aminti moliciunea și căldura trupului ei topindu-se când se lipise de al lui. Corpul lui reacționa așa cum era de așteptat, crescându-i temperatura și la fel și mădularul.

Și asta era o blestemată risipă de energie, când doar zeii știau când o să aibă timp pentru amoruri, în ritmul în care decurgeau lucrurile. Își spuse că era doar pentru două săptămâni – dacă n-o omora înainte.

Se uită prin atelier la gloata de femei.

– Să-mi aducă cineva ceva de băut, spuse el.

Când se întoarse cu ea la Lexham House, Marchmont îi promise să treacă pe acolo a doua zi.

– Nu-mi pasă, spuse Zoe cu nasul în vânt.

Stăteau în vestibul unde o armată de lachei descărca pachete din cabrioletă. Majoritatea rochiilor lui Zoe nu aveau să fie gata decât peste câteva zile. Cu toate astea, când ducele de Marchmont intrase în croitoria lui *Madame* Vérelet, toate celelalte cliente fură date deoparte pe locul patruzeci și doi. Poruncise cusătoreselor ei să modifice câteva rochii destinate altor doamne care nu erau protejatele ducelui de Marchmont.

Zoe purta una din aceste rochii. Ducele poruncise ca rochia ruptă să fie arsă.

Apoi petrecuseră o oră într-o prăvălie de pantofi, unde ea se asigură că el îi vede gleznele elegante, drăcoaica asta ațâțătoare.

Cumpăraseră și ciorapi cu duiumul.

Își alungă din minte imaginile provocatoare ale picioarelor ei. Dacă-i plăcea sau nu, trebuia să cugete. Cu Zoe, un bărbat trebuia să-și țină firea.

– Puțin contează dacă îți pasă sau nu, spuse el. O să vin să te iau la ora două. Dacă preferi să-ți petreci ziua în casă, ești liberă s-o faci.

Cu siguranță, eu am cu ce să-mi ocup timpul. N-o să mor de durere pentru că nu pot însoți o femeie ursuză prin Londra.

– Dacă mă găsești atât de dezagreabilă, mă întreb de ce te-ai întors la croitorie? spuse ea.

– Ce fel de individ mizerabil mă crezi să mă sperie o ieșire nervoasă? spuse el. În special din partea ta. N-a fost prima pe care am văzut-o și sunt sigur că n-o să fie nici ultima. Mereu ai fost o paco... Ah, Lord Lexham, văd că ați evadat din ghearele Parlamentului de la Westminster.

– Temporar. Tatăl lui Zoe intrase încet în vestibul printre servitori și privea desfășurarea de pachete. Zoe a fost la cumpărături, văd, spuse el.

– Ah, asta nu-i nimic, spuse Marchmont. Astea sunt doar niște mărunțișuri și fleacuri pe care le-am cumpărat în încercarea deșartă de a-i îndulci firea îngrozitoare.

Zoe se năpusti afară din vestibul legănându-și șoldurile și cu fustele foșnind.

– Nu contează, domnule, spuse Marchmont, ridicându-și vocea astfel încât să-l audă și ea. Am promis că o să duc treaba asta până la capăt și așa o să fac, orice s-ar întâmpla.

Capitolul 7

Poate că Zoe ar fi fost mai calmă și mai rațională dacă sora ei, Augusta, n-ar fi binevoit să stea cu familia după cina din seara aceea.

N-avea unde să se ducă în altă parte, spusese ea. Încă nu îndrăznea să-și arate fața cunoștințelor ei. Se întreba dacă va îndrăzni vreodată sau dacă ar trebui să se mute de tot la țară.

– După nebuniile de azi ale lui Zoe, nu văd cum însuși ducele de Marchmont ar mai putea repara onoarea familiei, spuse ea.

Așa cum prezisese Marchmont, veștile despre complicațiile din Grafton Street și din atelierul croitoresei circulau deja în înalta societate. Augusta îi lămuri pe părinți.

– Ah, Zoe, spuse mama. Cum ai putut?

Chiar când Zoe relata versiunea ei despre evenimente, tatăl, spre dezamăgirea ei, nu-i ținu partea.

– Marchmont a avut dreptate să țipe la tine, spuse *papa*. În locul lui, aș fi făcut la fel. A fost al naibii de nesăbuit din partea ta să tragi un copil de sub o diligență răsturnată. Ar fi trebuit să-l lași pe Marchmont. E foarte capabil să se ocupe de astfel de treburi.

– L-ai făcut să arate ridicol, spuse Augusta.

– Eu? se miră Zoe. N-am băgat de seamă ca tu sau oricare din surorile mele să-i arate vreun respect. Toate îl criticați și spuneți că nu e bun de nimic, că e leneș...

– Nu spunem asta în *public*. Dar tu te comporți ca un copil de zece ani – chiar ca unul prost crescut. Să arunci o vază spre el. Asta nu ți se pare copilăresc?

– Era o carte!

– Ah, Zoe, spuse mama.

– Ești foarte norocoasă că s-a întors după manifestarea vulgară pe care-ai avut-o, zise Augusta. Dar măcar el se gândește la tata și la obligația față de el. Tu nu te gândești la nimeni altcineva decât la tine.

– Obligație? se miră Zoe.

– Sunt sigur că n-are nici o obligație față de mine, spuse tata.

– Știi că te-a considerat întotdeauna ca pe un tată, zise Augusta.

„Credeai că am vrut să aflu că tatăl tău a fost înșelat de o impostoare? Credeai că voiam să-l văd cum se face de râs?"

Vorbele răsunau în mintea lui Zoe. Își aminti interpretarea lui Jarvis a vorbelor lui: „Toată lumea știe că nu-i pasă de multe, dar, având în vedere ce v-a spus, înseamnă că-i pasă de tatăl dumneavoastră".

Acum amintirile năvăleau, ale verilor când Lucien și Gerard veneau la țară, la familia Lexham. Cele două familii petreceau des săptămâni întregi împreună, dar nu-și amintea de perioada când trăiau părinții băieților. Nu-și amintea cum arătau ducele și ducesa sau ce voce aveau. Își amintea foarte bine totuși perioada îngrozitoare de după moartea lui Gerard, când Lucien se retrăsese în el însuși și evita pe toată lumea. Tata îl dusese de acolo, plecaseră doar ei doi, pentru ceea ce ei îi păruse foarte multă vreme: luni și luni la rând. Când s-au întors, Lucien era din nou el însuși sau aproape.

Marchmont se întorsese la croitorie din cauza lui *papa*. Zoe se uită spre tatăl ei.

– N-are nimic de-a face cu vreo obligație, spuse tata. Toată lumea știe că Marchmont n-ar fugi niciodată de o luptă. Toată lumea știe că pentru el cuvântul dat e sfânt.

„Am promis că o să duc treaba asta până la capăt și așa o să fac, orice s-ar întâmpla."

– E doar mândrie și n-are nici o legătură cu mine, adăugă tata. Serios, Augusta, ai un talent să răstălmăcești lucrurile.

Chiar avea talentul ăsta. Augusta era o acritură de prima mână.

Mândrie sau obligație, nu prea mai conta, își zise Zoe. Pentru ea, Marchmont era pur și simplu un mijloc de a-și atinge scopul. Trebuia să-și amintească asta. Trebuia să-și aducă aminte că asta era tot ce reprezenta el pentru ea.

Poate că mustrarea lui *papa* o potolise pentru moment pe Augusta. Sau poate că pe moment nu putea născoci un alt mod de a o chinui pe sora ei. Oricare ar fi fost motivul, ea reveni la subiectul Almack.

Mama și tata, care nu găseau subiectul ăsta nici pe departe atât de interesant precum Augusta, plecară, mama la lucrul ei de mână, și tata la fotoliul de lângă ea și la o carte.

Oare va găsi într-o zi un bărbat cu care să stea în felul ăsta? se întrebă Zoe. Vor putea fi ea și acest soț necunoscut vreodată mulțumiți în tăcere unul lângă altul? Cu toate că o astfel de posibilitate ar putea să nu fie la modă, Zoe decise că s-ar putea să nu fie atât de plictisitor precum ar crede unii.

– Marchmont o să fie acolo, spuse Augusta, scoțând-o pe Zoe dintr-o reverie conjugală în care un bărbat ce semăna mult prea mult cu ducele stătea lângă șemineu împreună cu ea.

– Unde? întrebă Zoe.

– La Almack, firește, răspunse Augusta. Nu erai atentă? Patroanele vor fi distruse dacă nu apare. E la fel de important pentru ele, cum era Brummell.

– Cred că în seara asta vor fi distruse, spuse Zoe. A spus că are o întâlnire la ora opt.

– Asta îi lasă destul timp pentru Almack, zise Augusta. Ușile nu se închid decât după unsprezece. Întâlnirea lui e fără îndoială cu Lady Tarling, adăugă ea, coborându-și vocea astfel încât să nu audă părinții ei – nu că ar fi dat vreun semn că ascultau ce se discuta de cealaltă parte a încăperii.

– Lady Tarling? Zoe trecu repede în revistă numele pe care le memorase din jurnale și fițuicile de scandal. Ăsta nu era familiar.

– Amanta lui, șopti Augusta.

Zoe simți o împunsătură ascuțită în ea, ceea ce își spuse că era o prostie. Era un bărbat chipeș, bogat și puternic. Toate virginele l-ar dori de bărbat. Toate cele care nu erau virgine l-ar dori de amant.

– Trebuie că are multe concubine, spuse ea.

– Sunt sigură că nu știu nimic despre lucrurile astea, zise Augusta. Cu toate astea, el și doamna sunt extrem de discreți, ceea ce e tot ce decența cere. Ea e văduvă, la urma urmei, și văduvelor și femeilor măritate li se acordă mai multă libertate, așa cum sunt sigură că ți-am explicat.

– Toate văduvele au libertate, în afară de mine, spuse Zoe.

– Nimeni nu știe ce ești tu, spuse Augusta. Cum poți să fii văduvă când, de drept, n-ai fi putut fi măritată așa cum se cuvine, pentru că bărbatul avea deja o soție?

Zoe se îndoia că fusese măritată așa cum se cuvine în oricare sens, chiar după normele lumii din care evadase. Era o văduvă care nu putea, de fapt, să fie văduvă, pentru că nu fusese, de fapt, o soție, pentru că rămăsese virgină. Era o enigmă socială, fără doar și poate.

– Pot să te asigur că Lady Tarling n-o să-l însoțească pe Marchmont la Almack, continuă Augusta. Lady Jersey o urăște și refuză s-o pună pe listă. Lady Tarling pretinde că n-are importanță. Are mare grijă să se culce înainte de miezul nopții miercurea, pentru a se trezi în zori și a merge să călărească în Hyde Park. E o călăreață de temut. Toată lumea spune că asta l-a atras pe Marchmont la ea în primul rând.

Zoe se îndoia că talentul la călărit al doamnei îl atrăsese pe Marchmont, dar înlătură informația. Cugetă la ea mai târziu în noapte, când se trezi dintr-un coșmar despre harem.

În dimineața următoare, și ea se trezi în zori.

Marchmont House
Joi dimineața devreme

Jarvis stătea în anticameră, strângând în mână umbrela.

Sub privirea dezaprobatoare a lui Dove, majordomul, ea vorbi repede unui duce de Marchmont care abia se trezise.

– Îmi pare atât de rău că vă deranjez la ora asta, Excelența Voastră, dar Lord Lexham a ieșit deja și Lady Lexham e în pat cu o durere de cap și nu trebuie deranjată și nici una din surorile sau frații domnișoarei Lexham n-a venit încă în această dimineață și n-am știut ce să fac. Trase adânc aer în piept și continuă grăbită: Excelența Voastră, din câte știu eu, domnișoara Lexham n-a călărit de doisprezece ani și nu cunoaște Londra. A luat un rândaș cu ea, dar mă tem că el nu-și dă seama cât de multă vreme a trecut de când ea a călărit sau cât de puțin cunoaște Londra și sunt sigură că n-o cunoaște deloc pe stăpâna mea și e foarte ușor pentru ea să – ăăă – zăpăcească servitorii, în special bărbații.

Cu alte cuvinte, se gândi Marchmont, Zoe a ieșit în ciuda dispozițiilor tatălui ei și a minții grăjdarii să obțină ce vrea... exact cum obișnuia să facă.

Nu găsea nimic nostim în asta.

Nu dormise bine.

Marți noapte, ducele de York îl asigurase că prințul regent o va invita pe Zoe la recepția cu ocazia zilei sale de naștere.

Marți noapte, Marchmont fusese convins că problema fusese rezolvată. În prezent, nu mai era așa de convins.

Cu o seară în urmă la Almack, ducele de Marchmont era din nou subiect de discuție. Prin sala de bal de la Almack circula o versiune extrem de exagerată și denaturată a întâmplărilor din Green Park, de pe Grafton Street și din croitorie.

O luase în derâdere, așa cum făcea mereu. Când Adderwood îl întrebase dacă era adevărat că domnișoara Lexham aruncase cu un taburet spre el, ducele răspunsese:

– Am auzit că era o revistă de modă. În orice caz, n-ar fi prima dată când o doamnă aruncă un proiectil în capul meu și e puțin probabil să fie ultima. Harriette Wilson a aruncat o dată cu o tabacheră spre mine, după cum îmi aduc aminte.

Știa că nu se va termina așa de ușor. Registrul de pariuri de la clubul White va fi plin de Zoe azi.

Asta nu-l îngrijora. Nimic din ce pălăvrăgea lumea bună nu era scandalos, ci doar distractiv. Îmbrățișarea nereușită nu era pomenită nicăieri.

Ceea ce îl îngrijora era regina. Era o conformistă de prima mână și, dacă avea simțul umorului, îl ascundea bine. Era politicoasă și amabilă și sufocant de corectă. Nu era sigur ce ar putea pricepe din poveștile astea. Presupunea că era prea mult să spere că nu-i vor ajunge la ureche.

Din câte știa el, invitația nu fusese trimisă încă. Chiar dacă fusese trimisă, putea fi retrasă. Dacă nu era retrasă, Zoe putea fi încă tratată cu dispreț. La o recepție din astea, putea fi o catastrofă.

Astfel de gânduri nu erau aducătoare de liniște.

Acum, trezit dintr-un somn nu foarte adânc și îmbrăcat în grabă de către un Hoare agitat, Excelența Sa nu era în toane bune. Privirea lui mijită se mută de la cameristă la valet.

– Îmi cer scuze că-l deranjez pe Excelența Sa, spuse Dove. I-am explicat acestei persoane că ar fi trebuit să-i expună problema majordomului lordului Lexham. Noi în Marchmont House n-avem nici un fel de control asupra faptelor grăjdarilor lordului Lexham. În ciuda tuturor rugăminților mele stăruitoare, ea a insistat foarte mult să vorbească cu dumneavoastră.

Probabil că l-a amenințat pe Dove cu umbrela, se gândi Marchmont.

– Domnul Harrison a ieșit să facă aprovizionarea, Excelența Voastră, altfel l-aș fi consultat pe el, adăugă Dove.

– Ce dracu' are de-a face Harrison? spuse Marchmont. Ai nevoie de el să-ți spună că problema e urgentă? Nu era suficient de limpede neliniștea cameristei legată de stăpâna ei? Trimite la grajduri. Vreau un cal. Acum.

Zoe descoperise că Hyde Park era în zorii zilei uimitor de liniștit și extraordinar de frumos. Deasupra locului plutea o ceață slabă, făcând să tremure frunzele copacilor. Era verde, verde, verde cât vedeai cu ochii și luciul de apă unde îi spusese rândașul că era Serpentine, un râu creat de mâna omului în vremea regelui George al II-lea la porunca soției lui, regina Caroline.

Priveliștea pe care Zoe o admira merita conștiința ei vinovată. Îi mințise pe rândași. Îmbrăcată cu costumul mamei sale, stătea pe șaua acesteia pusă pe calul ei. Nici unul din aceste lucruri, inclusiv calul, nu i se potriveau. Putea doar să spere că nu va sfârși într-un morman de oase rupte.

În fața ei se întindea drumul particular al regelui. Acesta era drumul cunoscut sub numele de Rotten Row[1], explică rândașul. Era exclusiv pentru călărit. Doar monarhului în funcție i se permitea să meargă cu trăsura pe aici.

La această oră, Zoe știa că avea puține șanse să se întâlnească cu vreun suveran în trăsură de la sau spre Kensington Palace. Acum nu vedea nici măcar un alt călăreț.

Dar în timp ce admira acri după acri de verdeață lucitoare, o călăreață zveltă și elegantă se apropie pe un superb armăsar. Acoperământul negru al calului se asorta cu părul doamnei. Costumul de călărie de culoarea vinului era de cea mai bună calitate și după ultima modă. Livreaua rândașului ei era superbă.

Asta trebuia să fie amanta lui Marchmont.

Zoe simți acel junghi din nou, dar mai ascuțit, sporit de invidie. Doamna îți tăia răsuflarea, atât era de elegantă și de sigură pe ea. *Ea* n-avea nevoie de lecții despre cum să stea în picioare, cum să se așeze sau cum să toarne ceai.

---

[1] Drum construit prin Hyde Park de către regele William al III-lea pentru a ajunge în siguranță de la Kensington Palace la St. James's Palace, primul drum iluminat artificial din Marea Britanie. A fost numit Route du Roi (drumul regelui, în limba franceză) de la care printr-o pronunție greșită s-a ajuns la Rotten Row. (n.tr.)

Pe când se apropia, Zoe își atinse pălăria cu cravașa. Nu își amintea dacă era cuviincios să saluți un călăreț căruia nu-i fusese prezentată. Pe de altă parte, să nu o facă ar putea fi interpretat drept desconsiderare.

Zoe nu voia s-o desconsidere pe femeia asta.

Voia s-o omoare.

Era greșit și prostesc să simtă așa, firește, dar nu se putea abține. Era necivilizată.

Spre surpriza ei, doamna răspunse la salut. Totuși, nu se opri să vorbească, ci continuă să călărească mai departe.

Zoe o lăsă să treacă, apoi o urmă, încet la început. Dar când calul lui Lady Tarling prinse viteză, Zoe îl încurajă pe al ei să facă la fel. Nu trecu mult și Zoe călărea alături de doamnă pe drumul lat. Lady Tarling se uită spre ea, zâmbi și ridică din sprâncene întrebător. Zoe îi răspunse la zâmbet și dădu din cap. Și astfel începu cursa.

Până când Marchmont le găsise, era prea târziu să mai facă ceva. Galopau una lângă alta impetuos, pe deal în jos de la un pâlc de copaci. Nu îndrăzni să le iasă în cale, ca nu cumva să le distragă atenția și să provoace un accident.

În minte îi apăru o imagine a lui Zoe din vara dinaintea dispariției, galopând în fața lui pe o potecă îngustă. Se repezise și luase un cal nărăvaș – provocându-se pe ea însăși și pe toți ceilalți așa cum făcea adesea – el se dusese după ea, cu inima cât un purice.

Când o ajunsese din urmă și o certase, ea îi spusese că era bățos. Se plânsese de lecțiile de franceză și imitase strădaniile profesorului ei de franceză... până când Marchmont se luase de stomac, prăpădindu-se de râs.

În mai puțin de douăsprezece luni dispăruse și toată strălucirea pieri din lumea lui.

Acum se uita cu inima bubuindu-i în piept până când în cele din urmă cele două călărețe încetiniră și se întoarseră pe drumul ce le ducea dincolo de Serpentine. Când se întoarseră la Rotten Row, păreau să schimbe câteva cuvinte, dar scurt. El se întoarse spre drum și aștepta.

Lady Tarling mergea în față. Când ajunse la el, abia se abținu să nu țipe la ea că o pusese în pericol pe Zoe. Mintea lui știa – chiar dacă instinctul nu – că Zoe se pusese singură în pericol.

Își controlă expresia și vocea și o salută politicos pe doamnă. Ea era îmbujorată de efort și ochii negri îi jucau.

– Ah, duce, am auzit că ești ocupat până peste cap – și acum am și văzut, spuse ea. Părea că avea să spună mai multe, însă doar clătină capul și râse. Apoi se îndepărtă călare.

Zoe trăgea de timp, prefăcându-se fermecată de peisaj. Probabil că-și trăgea răsuflarea. Nu mai fusese călare de doisprezece ani! Pesemne era deopotrivă amorțită și istovită.

El aștepta.

În cele din urmă, veni în trap potolit spre el. N-ar fi de mirare dacă s-ar face că nu-l vede și ar trece direct pe lângă el, dar ea încetini și se opri.

– Ce frumos este! Oriunde mă uit e verdeață. Nu-mi pot aminti când am văzut ultima dată atâta verde. Știi, în Egipt...

– Ai înnebunit? o întrerupse el enervat. N-ai mai călărit de doisprezece ani. Calul ăsta e prea mare pentru tine și șaua, prea scurtă. Cu toate astea, te-ai întrecut cu o persoană complet străină pe un teren pe care nu-l cunoști. Te-am văzut galopând în viteză, coborând dealul. Ai fi putut fi omorâtă.

Zoe se uită la el în felul în care majoritatea oamenilor se uitau la mătușa lui, Sophronia, când făcea una dintre declarațiile ei aiurite.

– Dar firește că am călărit în ultimii ani, spuse ea. De multe ori. Câteodată călătoream în susul Nilului în vacanță sau să ne batem joc de țărani. Atunci bărbații mă lăsau să călăresc în deșert. Câteodată pe o cămilă, câteodată pe un măgar și câteodată pe un cal. Știau că atunci n-aș putea fugi. Am încercat, dar fără folos. Tot deșertul arată la fel și m-am rătăcit cât ai clipi din ochi. Le-a fost foarte simplu să mă prindă și i-a distrat. Pentru ei era un joc.

Vorbea de experiența egipteană cu mai puțină emoție decât ar folosi să descrie o pereche de mănuși sau niște papuci. Dar el vedea foarte clar locul și pe Zoe acolo. Imaginea îl întrista, adăugându-se la frustrarea cauzată de teama și mânia din el.

Pe când el se lupta să-și înfrângă emoția, ea se uita calmă în jur.

– Îmi place locul ăsta, spuse ea. Nu mi-am dat seama că e atât de vast. Privirea ei reveni asupra lui. Trebuie să-mi placă și de ea, deși am descoperit că sunt foarte geloasă.

– Nu-mi pasă dacă... Se opri, încercând să depășească teama și furia pe care nu și le putea stăpâni. Geloasă?

– E așa de elegantă, spuse Zoe. Știa cine sunt, dar nu m-a desconsiderat. A fost generos din partea ei. Dacă eram eu concubina ta, n-aș avea încredere în protejate.

– Nu e con...

– Postura ei e excelentă. Mai bună decât a mea.

Lui i-ar fi plăcut să pună mâna pe cine i-a băgat-o în cap pe Lady Tarling. Își porunci să fie *calm*.

– I se potrivește șaua, zise el. I se potrivește calul. N-a furat de la mama ei...

– Nu. Ea ridică mâna. *N-o* să mă certi. A fost distractiv. Vreau distracție. Vreau o viață. În Egipt am fost o jucărie, un joc. Am fost un animăluț într-o colivie. Am jurat să nu mai îndur niciodată o astfel de viață.

El se uită lung la ea, neîncrezător și furios la culme.

Își spuse că engleza ei suna destul de corect, dar înțelegerea sensului era mai puțin decât perfectă. Își spuse o mulțime de lucruri înțelepte, dar instinctul reacționă la acuzație, la acuzația evident nedreaptă. Îl compara cu porcul care o închisese și o tratase ca pe un animăluț și ca pe un joc.

– Te-am dus prin toată Londra ieri, spuse el. Te-am dus să-ți cumperi rochii și desuuri și pantofi și ciorapi. Și ți-am spus că azi o să te scot la plimbare.

– Trebuia să călăresc.

– Mi-ai fi putut spune.

– Atunci n-am știut. Și chiar dacă aș fi știut, nu mi-ai fi dat ocazia să spun ce voiam. O să facem asta, zici tu. O să facem aia. O să te iau la ora două, Zoe. O să te fac respectabilă, Zoe, de-ți place sau nu, de dragul tatălui tău și pentru că am spus că o s-o fac și eu mă țin întotdeauna de cuvânt.

– Știu că ce spui tu e în engleză, zise el, dar gândirea trebuie că e în arabă, pentru că nu pricep o iotă din toate astea.

Ea îi făcu semn calului să o ia din loc.

– Ah, nu, spuse el. Nu-mi arunci niște observații criptice și apoi mă ignori. N-o să fiu ignorat.

Ea îl ignoră.

Ducele descălecă și plecă după ea. Îi opri calul.

– Dă-te jos.

– Nu, spuse ea.

– Lașo!

Îl fulgeră cu ochii ei albaștri.

– Dă-i drumul atunci, fugi.

Aruncă săgeți ucigătoare din ochii albaștri, dar îl lăsă s-o ajute să descalece. O durea fundul și picioarele o vor durea îngrozitor cât de curând.

– Trebuie să mergi pe jos, spuse el.

– Nu, nu trebuie! Bătu din picior și scânci. Sunt doar puțin înțepenită. Nu vreau să merg cu tine.

– Nu-mi pasă.

– Nu-ți pasă de nimic, spuse ea. Cum rămâne cu caii? Nu poți lăsa caii în mijlocul potecii.

– Rândașul tău o să se ocupe de cai.

– N-am de gând să plec cu tine, spuse ea. Dădu să încalece.

El s-ar fi putut amuza uitându-se cum încerca să încalece pe o șa de doamne fără ajutor, dar nu era în dispoziția necesară pentru a se amuza. O înșfăcă de mână și o târî departe de cal și o luă spre Serpentine.

– Cred că o să te înec, spuse el.

Ea îi trase un șut în fluierul piciorului și o luă la fugă.

Atacul fiind ultimul lucru la care s-ar fi așteptat – deși ar fi trebuit să fie primul, își dădu seama mai târziu –, Marchmont reacționă mai încet. Oricât de țepene i-ar fi fost picioarele lui Zoe și oricât de obosită trebuia să fie, înainta surprinzător de repede în acel moment de întârziere și dispăru într-un pâlc de copaci.

El își spuse că pura încăpățânare o mâna din urmă și că n-o să ajungă departe. În ultimele săptămâni nu făcuse aproape deloc mișcare, mușchii îi erau obosiți – deși poate că nu-și dădea încă seama de asta – și târa după ea o trenă de haine grele.

Necazul era că nici n-avea nevoie să ajungă prea departe pentru a se rătăci – sau pentru a călca pe trena aia blestemată și a se împiedica și a-și sparge capul de trunchiul unui copac sau a cădea în Serpentine și a se îneca.

– O s-o înec, jur, mormăi el și alergă după ea.

Se uită după o sclipire albastră și curând o găsi. Era lângă Serpentine, dar nu pe cărare. O ajunse din urmă cu ușurință, dar ea continua să alerge, târșâindu-și picioarele.

Când ajunse la un pas distanță de ea, întinse mâna s-o înșface. O călcă pe trenă și cizma i se încurcă în tiv, dezechilibrând-o. Căzu și el după ea și peste ea.

Când atinseră pământul, el își pierdu pălăria. Cu coada ochiului văzu că și a ei se rostogolise. Mai aproape de mână erau bustul ei care se ridica și cobora, respirând din greu. El își ridică pieptul și capul s-o ușureze de greutatea lui, dar nu se dădu de pe ea complet.

Pe tâmple și lângă urechi îi atârnau bucle umede. Pielea îi era roz de la efort. Se uita încruntată cu el cu ochii albaștri sclipind.

– Ce dracu' e cu tine? spuse el.

Ea își ridică mâinile. Instinctiv, el se dădu înapoi. Dar ea nu-i scoase ochii și nici nu-i dădu un pumn, așa cum se aștepta el. Își vârî degetele în părul lui și îl apucă de cap. Trase, aducându-i fața lângă a ei și îl sărută direct pe buze.

La prima atingere, el simți șocul rapid pe care îl trăise cu o zi înainte, dar mai profund și mai puternic de data asta, ca și cum ar fi atins o mașinărie electrică. De data asta, nu se îndepărtă. Gura ei era catifelată și caldă, iar aroma și gustul ei se revărsau în el, dulce și proaspăt și cald o grădină de vară.

În el părea că se dă o luptă a sentimentelor. Nu știa ce era și nici nu-i păsa. În jurul lor era primăvară, rece și umed, dar gustul ei era ca de vară și jinduia după căldură. Mâinile ei alunecau pe obrajii lui și gura ei căută să ia mai mult din el. Era când insistentă, când convingătoare și el era mult prea dornic să fie condus.

Creierul lui încetini și uită totul, în afară de căldura și mirosul și gustul ei. Ea își trecu limba peste buzele lui și șocul pe care îl simți el atunci era unul familiar: năvala plăcerii răspunzând la o invitație.

Toate simțurile lui îi răspunseră, cu toate strigând „da". În căldura și potrivirea sărutului lor care se adâncea, toată agitația – furia și teama și frustrarea și confuzia – se topiră într-o simplă, dar inevitabilă nevoie.

Fu absorbit de ea și o îmbrățișă. Se rostogoli pe spate și ea după el. Nici o ezitare, nici un gând. Doar *da*.

Lumea dispăru. Nimic nu rămase și nimic nu conta, în afară de atâtare și descoperirea chinuitoare a unui sărut care se intensifica încet. Nimic nu rămase și nimic nu conta, în afară de trupul cu rotunjimi desăvârșite care se lipea de al lui.

Își duse mâinile de-a lungul spatelui ei și din nou în sus, urmând șira spinării, unghiul omoplaților și înclinarea umerilor și arcuirea gâtului.

Mâinile ei se mișcară pe el, în același fel lipsit de ezitări în care gura i-o ceruse pe a lui. El simțea acea atingere în fiecare celulă a trupului. Bariera hainelor nu însemna nimic. Era deplin conștient de propria piele cu terminațiile nervoase tremurând.

Inima îi bătea mai tare și răsuflarea i se acceleră și căldura îi fugi în jos. El își duse mâna în sus peste talie și pântec și încă mai sus, să-i cuprindă sânul. Ea scoase un sunet lângă gura lui ca un tors amestecat cu un geamăt. Gura și mâinile ei cutreierau la fel de îndrăzneț și posesiv ca și ale lui – peste umeri și spate și sub haină, apoi se puseră pe șezut să-l apese peste ea, să se frece de mădularul lui întărit.

El întrerupse sărutul doar atât cât s-o întoarcă din nou pe spate. Ea râse adânc din gât, și el răspunse cu un râset îngroșat. Era beat de fierbințeala din gustul și atingerea ei, și beat fiind, voia tot și voia *acum*.

Întinse mâna să-i ridice fusta.

Mai era conștient de ceva, ceva îndepărtat, dar îi dispăru din conștiință când mâna ei se strecură sub mijlocul lui acolo unde erecția împingea pe prohabul pantalonilor. Acea atingere goli tot ce-i mai rămăsese din minte. O apucă de fustă și o trase în sus. Își duse mâna sub țesătură și pe piciorul ei acoperit de ciorapi.

Auzi zgomote, undeva, dar nu era important. Ce era important era mâna lui mișcându-se în sus peste ciorapi. Ce era important era căldura pielii ei pe dedesubt și minunata rotunjime a piciorului.

– Doamne Sfinte, ți-ai pierdut complet mințile?

O parte din conștiința lui recepționă cuvintele, dar nu însemnau nimic. Pentru el era doar un zgomot, un croncănit de cioară. Își ridică mâna mai sus.

– Încetează!

Trosc.

– Încetează!

– Să mă ajute Cerurile, e ca și cum ai încerca să separi câini!

Trosc.

– Dă-te jos!

Ceva îi lovea spinarea.

Trosc.

–Acum! Mă auzi? *Trosc.* Dă-te jos de pe ea în clipa asta! *Trosc.* Dă-te jos!

La naiba! Să nu fie idioata aia de cameristă. Nu acum. De unde naiba apăruse?

Își închise ochii, trase adânc aer în piept și își chemă mintea să revină înapoi.

Ar fi vrut s-o omoare pe cameristă și să-i arunce leșul în Serpentine.

Se rostogoli de pe Zoe, deschise ochii și se uită în sus.

Camerista era acolo, da, dar departe de el. Nu ea era cea care îl atacase. Jarvis stătea cu umerii cocârjați și pumnii duși la gură, la ceva mai bine de un metru în spate și la dreapta Priscillei, al cărei pântec uriaș se legăna în timp ce-și flutura umbrela bine strânsă.

–Ți-ai pierdut mințile? strigă Priscilla. Doamne Dumnezeule, Marchmont, ce-i cu tine? Să te împerechezi cu sora mea în Hyde Park! Ca niște câini! Ce-o să zică lumea?

Capitolul 8

Marchmont nu răspunse. Rămase unde era, uitându-se la Priscilla cu ochii pe jumătate închiși, în vreme ce aștepta ca erecția să dispară și răsuflarea să-i revină la normal.

Zoe se ridică în coate și se uită la sora ei.

– O să te omor, spuse ea. Ești nebună de mă întrerupi într-un astfel de moment? Nu-mi pasă cât de însărcinată ești. N-ai nici o scuză...

– Scuză? țipă Priscilla. Nu poți... Nu poți... Flutură din umbrelă. Nu poți să faci ce făceai. Nu poți să faci asta – aici – în *Hyde Park!*

Marchmont nu se grăbi să se ridice în capul oaselor. După încă o clipă, sări în picioare. Întinse mâna și Zoe i-o luă și se ridică stângaci. Pasiunea răcindu-se – și mult prea brusc – probabil că plătea prețul pentru galopul ei.

– Doamna teribil de rotundă are dreptate, spuse Marchmont. N-ar trebui să facem asta în Hyde Park.

– Dar ce face ea în Hyde Park aș vrea eu să știu, spuse Zoe. Nici măcar n-ar trebui să fie trează la ora asta.

– Ce bine că eram! spuse Priscilla. Și de ce să nu fiu aici la ora asta? Nu e ca și cum aș avea niște distracții care să mă țină trează la ore târzii. Augusta a spus că nu trebuie să ne arătăm la Almack până când nu vei fi prezentată reginei – oricând o fi asta, *dacă* o fi vreodată, ceea ce dacă e să ne luăm după escapada de azi, cred că e foarte puțin probabil.

Dacă regina refuza s-o cunoască pe Zoe, va fi din vina lui. Promisese s-o facă respectabilă.

– Știi că nimeni nu face nimic altceva mai important în serile de miercuri, tună în continuare Priscilla. E cel mai enervant lucru să fii închis în casă cu un soț care e decis să fie contra *în toate privințele*. N-am putut să suport sarcasmul lui Parker și am mers devreme la culcare. După aceea, când m-am dus în vizită la mama în dimineața

asta, am văzut-o pe Jarvis întorcându-se acasă – *fără tine* – și am știut pe loc că ceva nu era în regulă.

– Nu ți-a spus Jarvis că mă ocupam eu de problemă? întrebă Marchmont.

– Chiar așa, te ocupi splendid de asta, văd eu, spuse Priscilla.

– Firește că Jarvis i-a spus, zise Zoe. Dar surorile mele nu mă lasă în pace. Se întoarse spre Priscilla. Nici una dintre voi nu mă lasă să ies din casă. Marchmont e prea ocupat cu concubina lui să mă scoată la plimbare.

– N-am nici o con...

– Două săptămâni nu pot să o întâlnesc pe regină. Azi tot ce vreau este să mă bucur de trupul lui – dar nu, trebuia tu să te bagi, chiar dacă nu-i nimeni aici să vadă ce facem.

– Nu ți se permite să te bucuri de trupul lui!

– Doar ne sărutam și ne mângâiam, spuse Zoe.

„Doar", se gândi el.

– Doar? spuse Priscilla. E bărbat. Îți închipui că s-ar mulțumi doar cu preludiul?

– Știu cum să-l satisfac, ripostă Zoe.

– Doamne, ajută-ne, spuse Priscilla.

„Amin", se gândi el. Se uită la Zoe. Încă îi simțea gustul și mireasma ei părea că-i intrase în piele. Amintindu-și de apăsarea mâinii ei pe mădularul umflat, își înăbuși un geamăt.

Ea nu știa cum să spună nu. Nici el nu știa – chiar când de asta depindea onoarea lui.

Criza Priscillei continuă.

– Ai mare noroc că am venit, spuse ea. Lumea e mai mult decât pregătită s-o vadă pe Zoe ca pe o marfă stricată. Dacă oricine altcineva ar fi văzut asta, ar fi fost *dezonorată* și în cazul ăsta, tu ești ultimul om din lume care ar fi capabil să-i repare reputația. Se întoarse spre cameristă. Dacă scoți vreun cuvânt despre asta, vei fi dată afară fără recomandare.

– Dă-i pace lui Jarvis, spuse Zoe. Nu e camerista ta și n-ar face niciodată ceva care să-mi facă mie probleme. Dă-i înapoi umbrela în caz că cineva încearcă să mă omoare și trebuie să mă apere.

– Ești la fel de ridicolă ca și el, spuse Priscilla. Dar îi dădu înapoi umbrela cameristei.

– O să fiu pe cărare, domnișoară, dacă aveți nevoie de mine, spuse fata și se îndepărtă până nu-i mai putu auzi.

Priscilla nu terminase cu ei încă.

– Dacă cineva prinde ceva din ce s-a întâmplat azi aici...

– Destul, spuse Marchmont. O să mă însor cu ea.

Zoe se holbă la el.

– N-ai fost învățată să spui nu, zise el. Eu n-a trebuit niciodată să fac asta.

Ea își aminti gustul gurii lui și jocul viclean pe care limba lui îl jucase cu a ei și focul pe care îl aținaseră mâinile lui pe trupul ei. Își aminti de felul posesiv în care îi strânsese sânul. Își aminti de mâna ei pe partea din față a pantalonilor lui și de căldura și mărimea erecției lui.

Fusese minunat.

Dar își mai aminti și de felul în care îi dăduse ordine și cum nu-i păsase de sentimentele ei. Își aminti de Lady Tarling.

Nu va fi niciodată un soț fidel, nici măcar unul iubitor. Nu-și va dărui niciodată inima pe deplin. I-ar cuceri inima soției lui, apoi s-ar plictisi și ar abandona-o. Ăsta nu era genul de căsătorie pe care îl voia Zoe. Nu era într-atât de disperată. Dacă trebuia, va fugi la Veneția sau la Paris. Dacă o să se mărite, va trebui să aibă o căsătorie ca a părinților ei. După doisprezece ani în harem nu se va mulțumi cu nimic mai puțin.

Problema ei era destul de simplă: nu avea nici o perspectivă. Trebuia să cunoască alți bărbați.

– Pot spune nu la asta, zise ea. Nu gândești limpede și nu-i de mirare. Ai fost excitat și tot sângele ți-a ieșit din creier și s-a dus să-ți umple *membrum virile*. Până și eu sunt zăpăcită și sunt femeie, iar femeile nu sunt atât de mult stăpânite de pofte trupești. Problema e doar că Priscilla ne face să ne simțim rușinați.

– Ar trebui să te simți rușinată, spuse Priscilla.

– Dar nu mă simt deloc, spuse Zoe. Ridică din umeri. E foarte chipeș și atrăgător și *membrum virile* al lui se face tare atât de repede. De-abia dacă trebuie să-l ating. Și ce alți bărbați cunosc eu?

– Mulțumesc, mormăi el. Cred.

– Marchmont, ai zis că rezolvi asta, spuse Zoe. Ai spus că nu e nevoie să ne căsătorim. Te cred. Am *încredere* în tine.

– Asta e una dintre cele mai înspăimântătoare propoziții pe care am auzit-o vreodată, spuse Priscilla.

Zoe își ridică bărbia.

– Toate surorile mele au spus că n-o să primesc niciodată vreo invitație, dar tu ai aranjat asta.

Asta îi atrase atenția Priscillei.

– Invitație? se miră ea. Ce invitație? Doar nu vrei să zici... Se opri uitându-se când la Zoe, când la Marchmont.

– Ducele de York a promis că o să aibă grijă ca Zoe să fie invitată la recepția care se va organiza cu ocazia zilei de naștere a prințului regent pe douăzeci și trei, explică el.

– Recepția de ziua de naștere?

– În aceste împrejurări, e de preferat asta pentru prezentare, spuse Marchmont. Zoe nu va fi amestecată cu o mulțime de fete de-abia ieșite de pe băncile școlii.

– Recepția de ziua de naștere, repetă Priscilla. Pe toți sfinții, Zoe, de ce n-ai spus așa?

– Am uitat, spuse Zoe. Mi-a spus ieri, dar eram mânioasă pe el, așa că mi-a ieșit din cap.

– Ah Dumnezeule! Pe douăzeci și trei. Asta e peste doar două săptămâni! Priscilla o înșfăcă pe Zoe de braț și începu s-o tragă de acolo.

– Ce faci? întrebă Zoe. Nu pot merge cu tine. Calul mamei e pe poteca de călărie.

– Lasă-l pe el să se ocupe de asta, spuse Priscilla. Tu vii în trăsura mea. Cu cât pleci mai curând de lângă Marchmont, cu atât mai bine. Haide, ființă absurdă ce ești. Ai uitat? Cum să poți uita un astfel de lucru? Nu te mai mocăi. N-avem nici o clipă de pierdut.

Lexham House
Vineri după-amiază

Zoe stătea pe coridor în fața ușii deschise ce dădea în vastul salon, pregătindu-se să intre. Cele două surori mai mici erau împreună cu ea s-o îndrume. Celelalte surori mai mari erau înăuntru. Augusta juca rolul reginei. Gertrude era mama.

Pentru una care navigase pe apele ucigătoare de la curtea lui Yusri Pașa, regulile ce guvernau prezentările de la curte erau ridicol de simple.

Nu la fel de simple erau balenele jupoanelor. Mama ei, bunicile și străbunicile purtaseră aceste desuuri interesante sub rochiile

complicate pe care Zoe le văzuse în portretele de familie. Pe vremuri însă, talia unei rochii era plasată acolo unde se găsea de fapt talia femeii sau mai jos și asta făcea posibil un oarecare echilibru între partea de sus și cea de jos. În prezent, talia venea sub sâni și rochia se lărgea de acolo formând o cupolă cumva turtită în față și în spate.

– N-ai putea purta asta în deșert, le spuse Zoe surorilor ei. Dacă venea o furtună de nisip, te-ar fi ridicat și te-ar fi dus până la Constantinopol.

– Ce aiureală, zise Augusta. Nu sunt furtuni de nisip în Londra.

– Nu trebuie să-ți faci griji de vânt, spuse Dorothea. Trebuie doar să cobori din trăsură. Sunt doar câțiva pași până la palat.

– Trena e destul de grea ca să acționeze ca o ancoră, spuse Priscilla chicotind. Ah, Zoe, ce caraghios arăți!

Zoe purta una din rochiile Priscillei. O rochie din mătase gri perle cu volane și dantelă, de mărimea unui cort, suficientă pentru a adăposti o familie de beduini. Fusta era cu câțiva centimetri prea scurtă, dar avea o trenă bogată pentru a compensa tivul.

Înaintând într-un spațiu relativ gol cum era coridorul din Lexham House părea ciudat, dar se dovedise a nu fi foarte dificil. Totuși, ăsta era doar începutul, o asiguraseră surorile ei.

– Ușile palatului sunt destul de largi pentru a trece prin ele, dar trebuie să fii pregătită să înfrunți o uriașă îmbulzeală pe scări și pe coridor, spuse Dorothea. Trebuie să exersezi și să tot exersezi dacă vrei să te miști grațios, în special când ești prezentată reginei.

– Trebuie să-ți faci loc pe o scară aglomerată, explică Gertrude. Trebuie să îți miști grațios crinolina și trena nu numai printre celelalte doamne cu crinolină, ci și bărbați cu săbii. Trebuie să faci o reverență foarte adâncă reginei și să fii atentă să nu o atingi cu penele pe față.

– Să ai grijă să nu-ți cadă, spuse Dorothea.

– Da, da, zise nerăbdătoare Zoe. Dar toate la timpul lor. Lăsați-mă să intru mai întâi.

Augusta se îndepărtă spre celălalt capăt al salonului și se așeză pe „tron". Acesta era un scaun pe care servitorii îl ridicaseră pe niște cărămizi s-o aducă la nivelul aproximativ la care se va găsi regina.

Gertrude se așeză în apropiere.

Dorothea și Priscilla rămaseseră pe coridor să dea instrucțiuni dacă era necesar.

– Ești gata, Augusta? strigă Dorothea.

– Firește că sunt gata, spuse Augusta. Problema e dacă Zoe este gata.

Închiseseră o parte din ușile duble ce dădeau în vastul salon așa încât Zoe să poată exersa manevrarea printr-un spațiu mai îngust.

Își coborî coatele să comprime arcurile crinolinei așa cum îi arătase Priscilla. Apoi se concentră asupra drumului pe care trebuia să meargă spre Augusta, trase adânc aer în piept și navigă peste prag în același timp cu strigătul Dorotheei:

– Zoe, așteaptă! Trena!

Prea târziu.

Piciorul lui Zoe se încurcă în trena uitată și căzu. Dădu drumul crinolinei și își întinse mâinile să atenueze căzătura. Balenele care formau crinolina săriră, pe când ea se prăvăli cu fața în jos pe covor, iar rochia se umflă în jurul ei.

Auzi pe cineva pufnind în spate, dar era preocupată să găsească cel mai simplu și rapid mod de a se ridica fără ajutor. Corsetul o obliga să se îndoaie de la șolduri. După o rapidă trecere în revistă a posibilităților, își apăsă mâinile de covor și se puse în patru labe. Apoi, cu mâinile încă sprijinite de covor, își ridică fundul în aer în vreme ce-și îndrepta picioarele. Cu grijă își duse mâinile spre spate pe cât de aproape de picioare putu, apoi își îndreptă spatele.

Încă un pufnet – mai zgomotos – veni din spatele ei, apoi un râs răsunător. Un râs adânc, masculin.

Se întoarse către ușă, acolo unde stătea Marchmont sprijinindu-se cu o mână de tocul ușii în timp ce râdea.

Și râdea.

Și râdea.

Pe față îi alunecau lacrimi.

Își scutură capul și se potoli. Își scoase o batistă și se șterse pe față. După ce îndepărtă orice semne de veselie de pe față, intră în cameră și se așeză pe un scaun. Cele două surori mai mici începură să chicotească. El scoase un sunet gâtuit, apoi izbucni în râs. După aceea, râdeau cu toții, chiar și Augusta.

– Știți voi, spuse Zoe către toți în general, că asta e mult mai dificil decât pare?

– Să cazi în nas? întrebă Marchmont. Dar ai făcut să arate... atât de simplu. Și din nou izbucni în râs.

În timpul acestui unic moment spontan, Zoe îl putuse urmări, și o făcu, complet uimită. Se întâmplase ceva și nu era sigură ce anume:

Lumea se schimbase întru câtva. Sau poate că ceva în mintea ei se schimbase sau se întorsese o cheie într-un locaș, desferecând ceva ascuns și uitat.

Apoi, când râsul lui începu să se potolească, înțelese ce era.

„Ăsta e el", se gândi ea. „Ăsta e băiatul pe care îl cunoșteam. Ăsta e Lucien."

Momentul trecu și ochii verzi se închiseră, dar ea putea încă zări amuzamentul licărind acolo.

– Recepția se va dovedi mai distractivă, bănuiesc, decât ar fi de dorit, remarcă el.

– N-o să te fac de râs, îl asigură Zoe.

– Nimic nu-l poate face de râs, spuse Gertrude. Nu-ți fie teamă. Noi, restul, vom fi umiliți. Mama, care va fi de față, va fi umilită.

– Nu va fi umilită, spuse Zoe, n-o să cad. O să învăț totul. Dacă pot învăța să dansez în văluri fără să mă omor, pot învăța să intru pe o ușă purtând crinolină.

Deveni foarte conștientă de privirea lui verde, printre gene. Știa că el ori își închipuia ce se află sub juponul cu crinolină ori își imagina cum dansa ea în văluri. Se uită la mâinile lui și își aminti ziua de ieri. Pielea ei memorase fiecare loc pe unde o atinseseră acele mâini. Fiecare din locurile acelea o furnica. În spațiul neacoperit de sub juponul cu crinolină o furnica și Palatul Desfătării.

– Am crezut mereu că Dansul celor Șapte Văluri era un mit, spuse el.

– Nu e, spuse Zoe. E foarte frumos și îi excită pe bărbați – mă rog, nu pe Karim, dar pe de altă parte, pe el nu-l excita *nimic*.

„Nu ca pe tine", se gândi ea. Necazul era că ea se gândea la el în acel fel cu mult prea mult. Trebuia neapărat să cunoască și alți bărbați.

– Ăsta e un subiect de conversație nepotrivit, spuse Augusta care își recâștigase repede infatuarea ei normală.

– Mai bine ai pleca, Marchmont, zise Gertrude. Nu iei asta în serios și ai o influență nefastă.

– Zoe poate exersa gimnastica ei mai târziu, spuse Marchmont. Trebuie s-o încalec.

Augusta se învineți la față. Chiar și Zoe fu uimită.

– Afară! izbucni Augusta. Afară!

– Fără îndoială că nu, spuse Marchmont. Sunt responsabil cu intrarea lui Zoe în societate și nu poate face o figură respectabilă, dacă nu călărește așa cum trebuie. Nu putem s-o lăsăm să călărească prin Hyde Park arătând ciudat pe un cal de împrumut, pe o șa de împrumut și purtând un costum de împrumut.

Pe moment, în hainele de împrumut era orice, în afară de o apariție respectabilă. Era prima dată când o vedea cu o rochie de zi care nu avea pieptul acoperit. Era complet la vedere. Mult prea la vedere. Îi băgaseră niște dantelă în corset de dragul decenței, dar era evident prea mic și dantela era solicitată să facă mai mult decât permiteau legile fizicii.

Zoe râse.

– Ah, e un joc de cuvinte. *Încaleca*[1] înseamnă două lucruri. Foarte amuzant, Marchmont. Aș fi fericită să te las să mă călărești.

Cele două surori mai mici își acoperiră gura.

Augusta și Gertrude se uitară urât.

– Îmi pare rău să-ți întrerup lecțiile tale, spuse el. Dar problema nu poate aștepta. Suntem așteptați la Tattersall's într-o oră.

– Ce e Tattersall's? spuse Zoe.

– Târgul de cai, explică Priscilla. E destul de aproape de Hyde Park Corner. E loc acolo pentru mai mult de o sută de cai, de asemenea pentru trăsuri și harnașamente și câini de vânătoare.

– Licitația nu e mai devreme de *luni*, spuse Augusta. Și Tattersall's e doar pentru bărbați.

– Ca un club de bărbați, îi spuse Priscilla lui Zoe.

– Femeile *nu* intră, spuse Gertrude. Spre deosebire de un club de bărbați, se permite intrarea persoanelor de rang înalt și mai puțin înalt, incluzând și persoane dubioase.

– E de neconceput pentru o doamnă să meargă acolo, spuse Augusta.

– Adevărat, zise Marchmont. Dar regulile nu se aplică și în cazul meu. M-am gândit că e nechibzuit și periculos să aleg un cal pentru Zoe, fără a fi și ea acolo. Am făcut aranjamente. La ce-i bun să ai un duce responsabil cu aceste chestii, dacă nu-și folosește... ăăă... calitatea de duce?

– Bacșișul, interveni Zoe. Face minuni, știu.

[1] *Mount* în limba engleză înseamnă a încăleca, a se urca pe cal, dar și a se împerechea. (n.tr.)

El știa ce înseamnă bacșișul. Aflase când ea își relatase povestea lui Beardsley. Londra nu era cu totul diferită de Cairo în sensul ăsta. Mita făcea minuni.

– Și asta, spuse el. Nu știa și nici că-i păsa cât costase acest aranjament special. Lăsase discuțiile financiare în seama lui Osgood. Dar avem un timp limitat. Poți să ieși repede din drăcovenia aia?

– Ah, da. Își ridică rochia, bagă mâna dedesubt și începu să se răsucească căutându-și legăturile de la jupon.

– Zoe! țipă Gertrude.

– Să mă ajute cineva să ies din chestia asta, spuse Zoe.

– Nu aici! strigă Augusta.

Zoe se opri cu rochia ridicată în față expunându-i genunchii și mai mult de atât. Jartierele erau perfect vizibile. Erau roșii.

Părea că nu poartă chiloți.

Lăsă rochia să cadă, își trase trena și ieși în fugă din cameră.

– Jarvis? strigă ea. Unde e Jarvis?

El o sfătui să aibă grijă să nu se rostogolească pe scări și ieși după ea.

Era cea mai neconvingătoare scuză. Adevărul era că nu putuse să-și ia ochii de la ea. Nu era numai suprafața de carne catifelată expusă. Era felul în care ea se mișca în crinolină, felul în care aceasta amplifica legănarea șoldurilor și felul în care fustele se umflau pe lângă ea. Era ca o corabie cu toate pânzele sus, plutind pe coridor ca și cum plutea pe apă.

Era vag conștient că surorile ei spuneau ceva. Închise ușa în urma lui pentru a nu le mai auzi.

Ea își pusese trena pe braț, dar felul în care o ținea îi ridica fusta pe o parte. El își aminti ce văzuse, ce știa: sub acel jupon pe cercuri era doar aer și piele.

I se uscă gura.

Ea o coti. El ar fi putut – și ar fi trebuit – să se oprească dacă ar fi știut cum, dar nu știa.

Ispita plutea în fața lui și nu putea să-i întoarcă spatele.

Deși coridorul era acoperit de covor, pesemne îl auzise, pentru că își întoarse capul să se uite la el peste umăr. Scoase un mic râset și o luă la fugă.

Apoi el deveni conștient de scările ce apăruseră în față și de un scaun de pe peretele opus și de o masă dincolo de el cu un mare dragon de porțelan pe ea – și o mulțime de alte obstacole în altă

parte. Dacă se împiedica și cădea peste masă, dragonul i-ar fi căzut în cap.

– Zoe, stai pe loc! strigă el.

Ea se opri brusc, lăsând să-i cadă trena. Începu să se întoarcă, își pierdu echilibrul și se împletici spre scări.

El se întinse spre ea și o îndreptă, trăgând-o de lângă scări.

O împinse lângă cel mai apropiat perete, solid și sigur, și încercă să se calmeze.

Imposibil. Inima îi bătea nebunește, tulburată de panică și furie și dorință veșnic amânată.

Jartiere roșii și picioare cu ciorapi și amintirea mâinilor ei pe el și gustul gurii și mirosul pielii ei. În mintea lui o văzu așa cum fusese odinioară, îndepărtându-se în galop, fără a se mai întoarce vreodată. O văzu așa cum era ieri, în brațele lui, supusă și dornică și unduioasă și moale și transformând ziua rece de primăvară în vară.

– Nu, nu, nu, spuse el. Nu știa ce vorbește. Nimic n-avea sens. Dar ea era aici și îi putea simți răsuflarea pe față. Îi putea auzi respirația, rapidă și superficială, ca a lui. Era conștient de foșnetul de mătase și de rochia ce se umfla lângă el, un nor feminin și mătăsos.

– A naibii crinolină, spuse el. Apoi gura lui fu pe a ei, și ea cedă pe loc, buzele deschizându-i-se pe ale lui, mâinile în părul lui. Să-l țină.

Ca și cum era vreun pericol ca el să plece.

N-o să plece niciodată. Întotdeauna, ea era cea care pleca.

Însă acum o avea, și toată dorința înăbușită cu o zi în urmă învie brusc la primul gust și prima atingere. Sărutul lor fu intens și sălbatic, absolut nimic civilizat nu era acolo, dar în acea clipă el se găsea în cu totul altă lume, departe de civilizație.

Se îndepărtă de gura ei să-și apese fața pe gâtul ei și să-i soarbă mirosul, în vreme ce mâinile alunecau peste mătasea și dantela care o acopereau. Era teribil de conștient de mâinile ei care se mișcau pe el. Nu-i era teamă să-l atingă. Nu-i era teamă să-i exploreze trupul. Nici vorbă de asta. Mâinile ei se furișară pe sub haină și vestă și îl traseră de cămașă. Apoi acele mâini neastâmpărate se mișcară în spate și mai jos să-l apuce de posterior și să-l aducă mai aproape de ea. Se frecă de el.

El își strecură mâinile peste mătase și volane și enervantele învelișuri dintre ei. Voia piele, dar rochia îl ademeni. Mătasea așezată peste balene era cea mai senzuală și mai seducătoare dintre capcane, cedând la apăsarea mâinilor lui și umflându-se din nou când le lăsa.

Apucă un pumn de mătase și volane și ridică partea din față a rochiei. Mătasea și dantela foșneau pe lângă mâneca hainei când el își băgă mâna dedesubt și degetele lui alunecară peste ciorapi și în sus, oprindu-se pe o jartieră.

Roșie.

Fără chiloți.

Mâna lui rătăci mai sus, înspre piele.

Ea se mișcă pe mâna lui. El îndreptă degetul în sus, la îmbinarea coapsei.

– Ah! spuse ea.

Era așa de catifelată în acest cel mai moale loc.

– Ah! Se răsuci pe mâna lui. Apoi, din nou: Ah! spuse și îl împinse. Tare.

Atât de tare, încât el scăpă rochia și se împletici înapoi.

Apoi auzi pașii care se apropiau.

Abia atunci își veni în fire – sau atât cât fu în stare. Se uită în jos disperat la dovada acuzatoare: mădularul lui în poziție de drepți, o umflătură grozavă ce-i întindea prohabul pantalonilor.

Se aplecă și se prefăcu a o ajuta să-și adune trena. Îi explica modul cel mai eficient de a o purta când tatăl ei apăru de după colț și se îndreptă spre ei.

– Marchmont, spuse el. Vreau să vorbim ceva.

Ea auzi cum ușa se închide la scurt timp după ce ieșise din salon. Știuse că Marchmont era în urma ei. Îi cunoștea pasul și se învățase să audă pași mult mai furișați decât ai lui.

Chiar și așa, era uimită că-l auzise pe tatăl ei venind. Toată lumea se redusese la Marchmont și la ce-i făcea. Nu-și putea aminti când cineva sau ceva o acaparase atât de total, așa cum o făcuse el când o sărutase și o mângâiase.

Chiar că trebuia să cunoască și alți bărbați.

– Mai bine te-ai duce la camerista ta, îi spuse Marchmont.

– Nu încă, spuse Lexham, asta te privește și pe tine, Zoe. Expresia de pe fața lui Marchmont care fusese aproape umană cu o clipă în urmă când o stârnise, reveni la obișnuita expresie impasibilă.

Era o față cu care nu se putea mărita, nu s-ar putea gândi la măritiș: o casă frumoasă cu toate ușile și ferestrele închise. Femeile din viața lui ar fi mereu excluse.

Și ea, spre deosebire de majoritatea, ar fi știut cum era el și și-ar fi putut imagina ce-ar fi putut deveni. Îi auzise râsetul și îi privise fața înainte, în salon. Îl văzuse și îl simțise cum prinsese viață când o împinsese în perete și când crezuse că o s-o seducă și nu-i trecuse prin cap nimic altceva decât să-l lase.

Apoi fusese atrasă în încântare și pericol. Era atât de minunat de păcătos, în coridor, cu crinolina ridicându-se și coborând ca niște valuri ale oceanului. Era în același timp și palpitant, știind că în orice clipă ea și Marchmont ar putea fi prinși.

Necazul era că puteau fi prinși în orice clipă și el o să creadă că trebuia să se însoare cu ea. La fel ar crede toți ceilalți.

Trupului ei îi plăcea ideea prea mult. Inima, mintea și mândria erau mai înțelepte. Când se va mărita, voia un mire înflăcărat, fericit și iubitor. Nu voia un bărbat care să-și facă datoria... indiferent cât de frumos și atrăgător era și cât de tare o înnebunea când o atingea.

– Poate că ar trebui să ne mutăm într-un loc mai puțin expus, spuse Marchmont.

Papa se uită la el.

– Cui se datorează acest atac de pedanterie? Încercărilor de a o face pe Zoe să se poarte respectabil? Dar dacă ar fi fost ușor, Marchmont, atunci oricine ar fi putut s-o facă și te-ai fi plictisit. Ridică un plic gros. Știi ce-i ăsta, Zoe?

– Arată oficial. Ca firmanul sultanului.

Papa râse.

– Ești pe-aproape, copilă. Observă doar sigiliul. Asta e invitația ta. A sosit acum o clipă direct de la Carlton House[1]. Îl bătu pe Marchmont pe umăr. Lady Lexham o să fie în al nouălea cer. Știu că fetele mele sunt agitate la culme. Dar doamna mea n-a vrut să-și facă iluzii prea mari.

Expresia înghețată de pe fața lui Marchmont se topi încet.

– Dar asta e peste câteva săptămâni, am înțeles, continuă Lexham. Eu și doamna mea suntem de acord că Zoe are nevoie să-și exerseze talentele sociale înainte de asta. Cu străini. Bărbați, în special. A avut toată experiența necesară în relațiile cu femei și este ea însăși femeie.

Privirea lui Marchmont alunecă repede spre Zoe înainte de a se uita din nou spre tatăl ei.

[1] Reședința prințului regent (n.tr.)

– Bărbați, spuse el. Vreți să cunoască bărbați.

– *Alți* bărbați, spuse Zoe.

– Ea a sugerat asta aseară, explică tatăl.

Marchmont se uită la ea. Nu arăta multe, dar ea era învățată să observe. În ochi avea o oarecare emoție și nu părea a fi ușurare.

Își spuse că era o prostie să încerce să-i ghicească gândurile. Fuseseră întrerupți într-un moment de pasiune. Mintea lui putea fi tulburată de dorința reprimată.

– Mama a spus că am putea da o mică serată, zise ea.

– Cu bărbați, completă Marchmont.

– Nu mai mult de douăzeci de invitați, zise Lexham.

– Cu o mulțime de bărbați pe care nu-i cunoaște, spuse Marchmont.

– Asta-i și ideea, zise Zoe. Trebuie să exersez cum să mă comport cu bărbați pe care nu-i cunosc.

– Dar o să vreau ajutorul tău cu lista, Marchmont, spuse tata. Eu aș fi în stare să ocup locurile cu o mulțime de politicieni demodați.

– Trebuie să fie genul de bărbați care ar vrea să discute cu mine și să danseze și să flirteze cu mine, precizează Zoe. Genul de bărbați care ar vrea să se însoare cu mine.

– El înțelege, spuse tata. Buni de însurătoare, desigur. O să știe cine e cel mai potrivit, în aceste condiții.

– Buni de însurătoare, repetă Marchmont.

– O să-i oferim lui Zoe ocazia să încerce marea cu degetul, ca să zic așa, cu cei dispuși s-o accepte înainte de a înfrunta mulțimea de la reședința reginei.

– Să încerce cu degetul, da, spuse Marchmont. Îmi cer scuze dacă par preocupat. Sunt de acord și aș fi fericit să vă ajut cu lista oaspeților, dar acum nu e un moment potrivit. Zoe și cu mine ne întâlnim cu cineva în legătură cu un cal. Apoi trebuie să-i luăm măsurile pentru o șa și costume de călărie.

– Ah, da, zise tata. Aveam de gând să mă ocup de asta. Am înțeles că ieri am avut puțin tărăboi. A făcut-o pe Priscilla să se panicheze. Dar Zoe a făcut asta mereu, i-am amintit eu. Îți amintești, Marchmont, nu-i așa?

– Da.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru cal, *papa*, spuse Zoe. Marchmont o să se ocupe de asta. Dar are dreptate. Nu ne putem opri acum. Trebuie să mă schimb de drăcia astea.

– În orice caz, aș dori puțin timp să mă hotărăsc cine merită onoarea de a o întâlni pe Zoe înaintea reginei, zise Marchmont. O să trimit o listă mâine.

– Splendid, spuse tata. Îl bătu pe umăr pe Marchmont. Păi, atunci, fugi, Zoe. Nu trebuie să lași caii să aștepte.

– Te rog, *nu fugi*, spuse Marchmont. Dar grăbește-te.

Exista un singur bărbat în toată lumea asta a cărui părere însemna ceva pentru Marchmont.

S-o seducă pe fiica acestui bărbat – sub propriul acoperiș! – era gestul celui mai netrebnic dintre ticăloși.

El și Zoe scăpaseră ca prin urechile acului. Greșeala nu mai trebuia repetată. Marchmont trebuia să se păzească de ea în permanență, pentru că ea singură nu se va păzi.

În afară de asta, voia să cunoască alți bărbați.

Marchmont înghesui crinolina și spumoasa rochie de mătase în dulapul special din minte. Tot acolo înghesui și corsetul decoltat. Închise ușa și își dirijă mintea hotărât spre calul lui Zoe, șa și costum.

Voia să cunoască alți bărbați și pe bună dreptate.

Singura problemă era neputința ei de a spune nu.

Pur și simplu, trebuia păzită îndeaproape.

Cu siguranță își dăduse seama de asta, pentru că, atunci când coborî peste un miraculos de scurt timp, o însoțea camerista, înarmată cu omniprezenta umbrelă.

El și Zoe se comportară cu o corectitudine neabătută tot drumul până la Tattersall's și în intervalul de timp petrecut acolo. N-o lăsaseră mai moale cu bunele maniere nici o clipă în tot timpul petrecut la șelărie și după aceea, în timp ce cumpărară o duzină de rochii de călărie, prima dintre ele promițându-li-se să fie gata luni.

Odată terminate treburile, Marchmont își luă un politicos rămas-bun de la ea și ea de la el.

Apoi el se duse acasă și înnebuni punând pe listă și scoțând de pe listă numele domnilor buni de însurătoare. După care se îmbrăcă, ieși în oraș și se îmbătă criță.

În dimineața următoare, în vreme ce își doftoricea o durere de cap, rupse lista și scrise alta. O rupse și pe asta și scrise încă una. După două duzini de încercări, chemă un lacheu să-i trimită lordului Lexham lista de recomandări pentru invitați.

Marchmont nu se mai duse la Lexham House. Ea n-avea nevoie de el, își spuse. Surorile ei o vor pregăti pentru prezentare.

Poate că o s-o vadă la petrecere. Dacă se hotăra să meargă. Dacă nu avea nimic mai bun de făcut. N-o să fie nevoie de el acolo. Părinții ei puteau foarte bine s-o păzească. N-o să aibă vreo ocazie să nu spună nu.

Voia să cunoască alți bărbați. Avea mare dreptate. Era perfect logic. De fapt, ar fi trebuit să se gândească el însuși la asta.

Nu se întrebă de ce nu se gândise.

Capitolul 9

Lexham House
Seara zilei de joi, 16 aprilie

Ducele de Marchmont nu știa unde găsise Zoe rochia. Părea făcută de Vérelet, dar era sigur că el nu avusese nimic de a face cu comandarea ei.

N-ar fi comandat niciodată un corsaj atât de strâmt și de decoltat. Dacă exista vreun centimetru de satin lila care să-i acopere bustul, atunci ăsta era cel mai îngust centimetru pe care îl văzuse vreodată.

Și iată-i și pe Adderwood și Winterton, de-o parte și de alta a ei – îngerul blond pe jumătate gol între doi diavoli bruneți care o sorbeau din priviri. Nu că o făceau direct. Dar el știa că cei doi – împreună cu Alvanley care stătea vizavi de ea – se holbau la sânii lui Zoe, pretinzând că n-o fac. Și el știa cum să facă asta.

Își goli paharul.

Se servea desertul și el era pe cale să se îmbete.

Alți bărbați.

Lexham decisese să acționeze cu prudență. Doar zece oaspeți. Dintre bărbații pe care îi propusese Marchmont, Lexham îi alesese doar pe Alvanley și pe Adderwood, cei mai tineri. Marchmont îl pusese pe Adderwood pe listă doar pentru că nu putea să *nu*-l pună. Corpolentul Alvanley nu era o problemă prea mare. Nimeni nu-l putea acuza că era chipeș.

Dar Lexham îl eliminase pe contele de Mount Edgcumbe împreună cu alți câțiva domni serioși și mai în vârstă. În schimb, îl invitase pe Winterton.

În plus, o invitase pe sora lui Adderwood, Amelia, pe sora lui Lady Lexham, Lady Brexton, pe verișoara nemăritată a lui Marchmont,

Emma – una dintre rudele nevoiașe pe care el le întreținea – și pe ambasadorul american, domnul Rush, împreună cu soția acestuia.

Cu doar o duzină la cină, conversația era generală, circulând liber de la un capăt la celălalt al mesei.

Cina ajunsese la ultimul act și Adderwood conducea spectacolul, mulțumită introducerii pe care i-o oferise ambasadorul american. Rush se minunase de presa britanică și de predilecția acesteia de a spune oricui orice despre oricine și orice. De la ziar, Adderwood îndreptă cu ușurință discuția spre cărți.

Porcul libidinos era cât se poate de șarmant în seara aceea.

– Walter Scott pare să fie extrem de popular aici, spuse Rush. Am auzit de un dineu la care gazda a cerut fiecăruia din oaspeți să scrie pe o bucată de hârtie romanul de Scott care le place cel mai mult. A primit nouă foi de hârtie, fiecare din ele cu alt nume de roman.

– Am auzit despre asta, spuse Adderwood. Oaspeții aceia erau cu toții bărbați. Dacă cineva ar cere femeilor să scrie titlul cărții lor favorite, bănuiesc că foile de hârtie ar purta titlurile unor romane de groază. Se întoarse spre Zoe, folosind ocazia, Marchmont nu se îndoia de asta, să se holbeze la dotările ei. Ce spuneți despre asta, domnișoară Lexham? Scott sau un roman de groază?

– Ce e un roman de groază? întrebă Zoe.

– O carte în care se povestesc o sumedenie de întâmplări bizare și înfricoșătoare într-o manieră cumplit de romantică, spuse Winterton.

Înainte de a putea să continue, Marchmont spuse:

– De obicei, o fecioară nevinovată se află într-un castel în ruine unde e urmărită de bărbați depravați, urmărită de fantome, închisă în temnițe, atacată de vampiri sau vârcolaci sau de amândoi. Mai există de obicei și un nebun pe acolo.

– Sună ca și cum ar fi Cairo, spuse ea. Ifriți[1] peste tot.

– Ifriți? se miră Adderwood.

– Demoni, spuse Winterton, atotcunoscătorul, înainte ca Marchmont să poată răspunde.

– Toată lumea de acolo crede în fantome și demoni, uriași și djinni și deochi, spuse Zoe.

[1] În mitologia musulmană, djinni infernali cunoscuți pentru puterea și viclenia lor. Pot fi învinși sau robiți prin magie. (n.tr.)

– Sfinte Dumnezeule! spuse verișoara Emma. Singura distracție din viața ei era câte o convocare periodică din partea mătușii Sophronia s-o însoțească undeva – distracție de care până și Emma, a cărei viață era paralizant de plictisitoare, s-ar fi lipsit.

– Se crede că orice boală poate fi vindecată cu vrăji și farmece, continuă Zoe. N-am nevoie să citesc un roman de groază. Am trăit într-unul.

– Nu, nu, domnișoară Lexham, vrei ceva mai neverosimil decât asta, spuse Marchmont. Bucăți dintr-o armură uriașă apărând în grădină. Leșuri înviate prin dezmembrare, coasere cu grijă și electricitate. Ești prea sinceră.

Ea se încruntă.

– Prea sinceră?

– Nicidecum, spuse Adderwood. Domnișoara Lexham e exact atât de sinceră cât trebuie.

– Am vrut să spun că vitregiile calvarului tău ar putea fi prea dureroase pentru unele din doamne, spuse Marchmont. Nu putea crede că ea avea de gând să vorbească despre harem după toată munca pe care o depusese să-l scoată din mințile oamenilor.

– Nu mă referem la un calvar, spuse Zoe. Credeam că vorbim despre lucrurile absurde din aceste povești. Fantome și altele. La fel este și altundeva. *O mie și una de nopți* e faimoasă în Egipt. Am văzut că tata are cartea asta în bibliotecă, dar în franceză.

– Ah, da, spuse Amelia Adderwood. Am citit poveștile alea.

– Și eu le-am citit, zise verișoara Emma. Lămpi magice și covoare zburătoare.

– Pentru noi, toate aceste lucruri imposibile sunt închipuiri, fantezii, spuse Zoe. Pentru cei în mijlocul cărora am trăit eu, poveștile astea sunt adevărate.

– Foarte bine atunci, Șeherezada, zise Marchmont. Spune-ți poveștile. Sunt sigur că toată lumea de aici abia așteaptă să audă secretele din harem. Mai goli un pahar și se uită spre cel mai apropiat lacheu care îl reumplu repede.

– Nu asta am vrut să spun, zise ea.

– Câteodată vorbești în engleză și gândești în arabă, spuse el. E fermecător, dar derutant pentru unii din noi.

– Cred că o înțelegem destul de bine pe Zoe, spuse Lexham.

Marchmont sesiză reproșul din vocea lui, dar zâmbetul afectuos pe care i-l aruncă Adderwood lui Zoe – sau sânilor ei – i-l scoase rapid din minte.

– În cazul acesta, n-o să-ți recomand *Frankenstein*, îi spuse Adderwood lui Zoe. S-ar putea să îți placă mai mult *Mândrie și prejudecată*. Eroina este o fată independentă, inteligentă și fermecătoare. Cu siguranță vei găsi multe în comun cu ea.

„Mi se face greață", se gândi Marchmont. Cine și-ar fi închipuit că Adderwood ar putea fi atât de siropos? Probabil că sânii de sub nasul lui i-au transformat creierii în sirop. Marchmont spuse:

– Cred că asta e chiar mai groaznică decât *Frankenstein*.

– Glumești, spuse domnișoara Adderwood.

– De obicei, glumește, zise Alvanley.

– Ba deloc, spuse Marchmont. *Frankenstein* a fost prea neverosimilă ca să mă sperie. *Mândrie și prejudecată*, pe de altă parte, era cu mult prea veridică. Am stat ca pe ghimpi: oare ăsta se va căsători cu aia? Și atâtea căsătorii de care să te îngrijorezi. Atâtea alegeri. Doamnele vor face o alegere bună sau rea? Va interveni soarta și va distruge șansa la fericire a ăsteia? Va pune mătușa bețe în roate? Sora va... Dar nu vreau să-ți stric plăcerea, domnișoară Lexham.

– Putem fi siguri, având în vedere observațiile tale, că domnișoara Lexham n-are nici cea mai vagă idee despre ce e vorba în carte, remarcă Adderwood. Până una-alta, sunt impresionat să aflu că ai citit o carte.

– Îmi faci o uriașă nedreptate, spuse Marchmont. Cu siguranță că n-am citit-o. I-am dat voie valetului să mi-o povestească, în vreme ce mă îmbrăcam pentru dineul de la Carlton House. Un proces lung și plângăreț, regret să spun – adică plângăreț din partea lui.

– Valetul lui Marchmont e vestit, explică Adderwood. Se știe că leșină la vederea unei lavaliere prea apretate.

– Plânge când Marchmont își pune ceva în buzunare, adăugă Alvanley.

– A plâns când mi-a povestit, spuse Marchmont. Dacă povestea sau butonii mei l-au făcut să suspine, asta nu pot ști.

– Ce servitor deosebit este – să vă distreze în vreme ce vă îmbracă, remarcă domnul Rush.

– N-ar trebui să-l las să-și facă un obicei din asta, spuse Marchmont. Cu ocazia asta, l-am poftit să-mi povestească. Romanele domnișoarei Austen erau preferatele prințului de Wales, domnișoară Lexham, și vrei să fii *au courant*[1] când te prezinți la Excelența Sa. Din nou își goli paharul. Din nou îi fu reumplut.

– Toată lumea știe care sunt preferatele regentului, spuse Adderwood. Privirea lui se reîntoarse spre sânii lui Zoe. Dar domnișoara Lexham este *terra incognita*[2].

„Și dacă tu crezi că o să explorezi acest teritoriu", reflectă Marchmont, „gândește-te mai bine". Cu voce tare, spuse:

– Prin *terra incognita*, Adderwood vrea să zică...

– Știu ce vrea să spună, zise Zoe. Nu-ți aduci aminte, Marchmont? Cât de îngrozitoare eram la franceză și cum tata a spus că aș putea studia greaca și latina, așa cum fac băieții?

– Ah, îmi amintesc. Îmi amintesc de profesorul tău de franceză spunând că atunci când vorbești frumoasa lui limbă are o singură dorință și aceea era să-și reteze urechile. Obișnuiam să mi-l închipui ținându-și urechile și urlând de durere ori de câte ori încercai tu să *parlezi*.

– Marchmont vrea să credem că știe tot ce e de știut despre dumneavoastră, domnișoară Lexham, spuse Adderwood. Ca și când nu era destul de înfumurat și înainte. Îi conferă un avantaj incorect.

– Și colac peste pupăză, interveni Alvanley, v-a păstrat pentru el însuși tot acest timp.

– O eternitate, remarcă Marchmont. Două săptămâni întregi.

„Și eu sunt cel care a sărutat-o primul. Eu sunt cel care..."

Gândul îi pieri când își dădu seama de momentul în care nu va mai fi primul.

Alți bărbați. Voia să cunoască alți bărbați. O ceruse în căsătorie, și ea refuzase. Voia să cunoască alți bărbați.

Și atunci ea rosti:

– Dar Marchmont face parte din familie. Este ca un frate pentru mine.

El îngheță.

Zâmbi fericită spre el.

– Aș zice că ăsta e un *dezavantaj* categoric, spuse Winterton.

---

[1] Informat, în limba franceză, în original (n.tr.)

[2] Pământ necunoscut, în limba latină, în original (n.tr.)

Înainte ca Marchmont să se poată întinde peste masă s-o strângă de gât pe Zoe, mama ei se ridică. Celelalte doamne prinseră pe loc semnalul și o urmară afară din încăpere, lăsând domnii să-și bea vinul... să se schilodească și să se omoare, dacă asta le era vrerea.

O oră mai târziu

– Mi-am amintit de o întâlnire, spuse Adderwood, urmându-l pe Marchmont în salon. Diavol viclean ce ești. Ea e piersicuța.

Adderwood era încă în viață. Marchmont nu era sigur de ce.

Ah, da. Pentru că ea voia să cunoască alți bărbați și cum să-i cunoască, dacă Marchmont îi omora? În orice caz, îl cunoscuse pe Adderwood în seara asta. De fapt, ar fi în regulă să-l omoare.

Însă mai târziu. Nu trebuia să împroaște sânge prin tot salonul.

– Întâlnire, repetă el absent. Piersicuța.

– Fata din birja aia antică, spuse Adderwood. Fata pe care ai urmărit-o prin Green Park. Fata care a tras băiatul de sub diligența răsturnată. Fata care a aruncat cu o carte după tine. Toate poveștile astea pe care le-am auzit și nu le-am putut crede. Cele pe care tu nici nu le-ai confirmat, nici nu le-ai negat.

– Ah, piersicuța aia, spuse Marchmont.

– Acum, totul e limpede. Firește că ai știut în clipa în care ți-au căzut ochii pe ea. Nu s-a schimbat de fapt, așa-i? Adică a crescut și a crescut minunat. E un lucru bun că ești întruna atât de asediat de frumuseți, încât ești imun.

– Da, e un lucru bun.

– Pe de altă parte, eu nu sunt. Dacă mi-aș fi asumat sarcina de a o introduce în societate, n-aș fi putut sub nici o formă să rămân indiferent. Aș fi cerut-o pe loc, să mă asigur că nimeni altcineva nu mai are vreo șansă.

Marchmont se uită înapoi cu jind la ușa prin care se ieșea din salon.

– De ce am plecat din sufragerie așa de repede? spuse el. Nu terminasem de băut.

– Te-ai plictisit, știu, spuse Adderwood. Te-ai plictisit de noi. Suntem cu toții așa de cumsecade, încercând să-i facem o impresie bună domnișoarei Lexham.

– O impresie bună lui *Zoe*?

– Știu. Toată lumea presupunea că urma să fie de fapt invers: oare ființa asta exotică ar putea să corespundă standardelor înaltei societăți engleze? S-au făcut pariuri la White. Dar pentru tine nu-i o surpriză.

– Toți sunt așa de previzibili, spuse Marchmont.

– Chiar așa suntem. Iar acum ea a inversat rolurile și noi toți facem pe dracu'n patru încercând să corespundem standardelor ei.

„Asta aș fi eu", se gândi Marchmont. „Eu sunt standardul. Pentru că nu a cunoscut alți bărbați."

Avu neplăcuta bănuială că stabilise un standard prea coborât.

– Știu că pentru tine e extrem de plicticos, spuse Adderwood. La fel de aiurea ca și uitatul la toți cei care umblau după Hariette Wilson acum câțiva ani. Nu, mai aiurea, pentru că de data asta e o doamnă și trebuie să ne comportăm bine. Sărmanul Marchmont, ce martir ești. Nu te condamn că mai vrei o sticlă – sau o duzină. Dar te cunosc bine și văd că te apropii repede de punctul în care începi să dai citate din Shakespeare și să cazi în șemineu. Ori începi să bei ceai, ori va trebui să plecăm.

– Ceai? spuse Marchmont. Mai degrabă mă spânzur. Și *nu* declam din Shakespeare când sunt pilit.

– Întotdeauna, spuse Adderwood. De obicei, din *Henric al IV-lea*.

– Ah, asta. „Vă știu pe toți, și-o vreme-am să v-ajut în desfrânata voastră trândăvie"[1].

– Propteşte-te puțin, așa vezi, ce băiat bun, spuse Adderwood. O să se termine în curând. O să scapi de ea cât ai clipi și o să se mărite înainte ca sezonul să se sfârșească.

Privirea lui Marchmont rătăci prin încăpere spre locul unde Zoe stătea cu Amelia Adderwood și cu verișoara cea sărmană, toate trei chicotind.

– Dacă acceptă – așa cum pare că o va face –, pariez că o să aibă de unde alege pretendenți, spuse Adderwood.

– Pretendenți, fără îndoială, spuse Marchmont. Dacă vreunul o să aibă succes, asta e cu totul altă poveste.

Ea n-o s-o facă. Nu așa de devreme.

„Am fost măritată de când aveam doisprezece ani și mi s-a părut foarte mult timp și aș prefera să nu mă mărit din nou chiar imediat."

[1] William Shakespeare, *Henric al IV-lea*, Actul 1, Scena 2, traducere Dan Duțescu (n.tr.)

– E femeie, spuse Adderwood. Toate vor să fie la casa lor.

– N-aș conta pe asta în cazul ei, dacă aș fi în locul tău, spuse Marchmont. Cu siguranță, n-aș fi atât de nesăbuit să pariez pe asta.

Adderwood ridică din sprâncene.

– Marchmont sfătuind pe cineva să nu parieze. Acum chiar că le-am auzit pe toate.

– Îți spun pentru că-mi ești prieten și consider că ar fi incorect să te las să-ți arunci banii pe această chestie, zise Marchmont. Domnișoara Lexham mi-a spus că nu vrea să se mărite imediat. Asta n-ar trebui să te mire. După ce i-ai citit povestea, trebuie să înțelegi dorința ei de a se bucura o vreme de libertate.

– Femeile se răzgândesc, spuse Adderwood. Sunt vestite pentru asta.

– Îți imaginezi că ai putea s-o faci tu să se răzgândească?

– Poate. Dacă nu pot eu, cineva o să poată. Odată ce o să circule în înalta societate, odată ce începe să cunoască englezi și o să se vadă curtată și urmărită fără încetare, cred că o să se răzgândească. Cum știi tu ce înseamnă pentru ea „imediat"? Ar putea să însemne mâine. Săptămâna viitoare.

– N-o știi pe Zoe.

– Și tu nu știi chiar totul, spuse Adderwood.

„Nimeni n-o cunoaște mai bine decât mine", se gândi Marchmont.

– O mie de lire, spuse el. O mie dacă termină sezonul ca domnișoara Lexham.

– S-a făcut, spuse Adderwood.

Zoe, ca de obicei, era conștientă de tot ce se petrecea în jurul ei. Era acut conștientă de Marchmont care dădea târcoale încăperii ca unul din tigrii lui Yusri Pașa închiși în cușcă.

Mai era conștientă și că planul ei nu mergea.

Papa scuturase din cap la vederea listei lui Marchmont și mormăise ceva despre „bătrâni" și tăiase majoritatea numelor. Chiar și așa, chiar dacă păstrase pe cei doi mai tineri și îl adăugase pe Lord Winterton și chiar dacă cei doi tineri păruseră dispuși s-o admire – mă rog, cel puțin Adderwood și Alvanley păruseră așa; Winterton părusе mai degrabă că o găsește amuzantă – chiar și așa, se surprinsese a fi indiferentă în prezența lor, așa cum fusese cu Karim.

Alvanley nu era chipeș, însă era foarte inteligent. Nu simțise nimic.

Adderwood nu era doar chipeș, ci și fermecător și spiritual. Nu simțise nici o căldură, nici o emoție.

Winterton era la fel de chipeș ca și Marchmont, iar alții l-ar putea vedea și romantic, brunet cu ochii negri, dar ea nu simțise nici o emoție în prezența lui. El era bărbatul care o salvase și îi va fi întotdeauna recunoscătoare. Dar nu putea simți mai mult decât recunoștință.

Nici unul dintre ei nu reușise să i-l scoată din minte pe Marchmont.

Cu toate astea, erau doar trei dintre burlaci, își spuse ea. Când în cele din urmă se va putea mișca liber în înalta societate, va cunoaște mulți, mult mai mulți. Sorții erau de partea ei.

Până una-alta, trebuia să facă ceva în privința lui Marchmont. Băuse foarte mult. Probabil rezista bine la băutură. Orice alt bărbat, se gândi ea, ar fi fost cărat la trăsură până acum.

Știa că era neliniștit în legătură cu această cină. Știa că el credea că era o idee proastă. Altfel, n-ar fi pus pe lista de „buni de însurătoare" o mulțime de burlaci mai bătrâni și văduvi. Era îngrijorat că nu se va purta cum trebuie și va strica totul.

Mai era și gelos.

Era foarte dificil să te simți bine și să te concentrezi asupra altor persoane când el dădea târcoale pe acolo, furios și plictisit și vrând să se bată cu cineva.

Bărbații, știa ea, s-ar bate pentru femei doar ca să demonstreze cine era mai mare și mai tare. Nu conta dacă o voiau cu adevărat pe femeia aceea.

Ea trecu de la un grup de oaspeți la altul până când îl văzu discutând cu Alvanley, lângă ferestre. Atunci, îl abordă:

– Aș vrea să schimb două vorbe cu Excelența Sa, spuse ea.

Amabil, Alvanley se îndepărtă așa cum ea știa că va face. Nu era în concurență atât de mare cu Marchmont pe cât era Lord Adderwood.

– Care sunt alea două vorbe? întrebă Marchmont, când prietenul lui nu-i mai putea auzi.

– Am mințit, spuse ea, coborându-și vocea. Am o grămadă de cuvinte. Dar mai întâi – îmi pare rău că ești atât de plictisit. Știu că ăsta nu-i grupul pe care l-ai ales. Dar dintr-un oarecare motiv, tata părea să creadă că lista ta e o glumă.

– Contele de Mount Edgcumbe, spuse el. Probabil că asta a fost. Un tip simpatic – dar fiica lui cea mai mare e cu trei ani mai în vârstă decât tine. Știu ce crezi.

Credea că era bărbat și posesiv. În legătură cu ea. Știa că asta nu însemna nimic. Era doar o rivalitate cu alți bărbați. Dar trupul ei, care nu băgase în seamă nici un alt bărbat, era excitat de acesta, un șarpe atras de căldură.

– Încercai să mă protejezi, spuse ea. Ai crezut că aș fi mai în siguranță cu mai mulți domni în vârstă.

– Asta crezi tu?

– Mai cred că sunt foarte recunoscătoare, spuse ea. Prietenii tăi, Lord Adderwood și Lord Alvanley, sunt amuzanți. Și verișoara ta, domnișoara Sinclair, e foarte inteligentă.

Domnișoara Emma Sinclair se dovedise nu doar inteligentă, ci și o sursă de informații. Îl admira foarte mult pe vărul Marchmont și nu ezita s-o spună. În seara aceea, Zoe aflase că ducele o ajuta financiar pe doamnă, ca și pe numeroase alte rude. Deși o femeie de rang înalt, domnișoara Sinclair, la fel ca multe alte fete bătrâne, n-avea venituri; și, la fel ca și ele, n-avea mijloace respectabile pentru a-și câștiga existența sau vreo idee ori pregătire cum să și-o câștige.

Lui Marchmont, care făcea așa un spectacol, nu-i păsa de nimeni și de nimic, cu excepția domnișoarei Sinclair. O întreținea. Generos. Și asta era doar o parte a poveștii. Domnișoara Sinclair îi spusese lui Zoe că nu numai că o întreținea pe mătușa lui nebună, Sophronia, dar îi și permitea să trăiască pe picior mare într-o casă veche magnifică de-a lui, la câțiva kilometri de Londra. Acestea nu erau în nici un caz singurele rude față de care era generos, aflase Zoe.

Ea știa că era obligația unui gentleman să aibă grijă de cei care depindeau de el. Știa că un duce avea multe persoane în întreținerea lui. Cu toate astea, descoperirea o întristase. El se schimbase în atâtea feluri și nu în bine. Dar în altele, era încă Lucien, absolut imposibil câteodată – așa cum mereu fusese – și totuși cumsecade, în adâncul sufletului, în inima pe care o ținea așa de bine ascunsă.

– Mă bucur că te amuză și te distrează, spuse el. Nu trebuie să-ți faci griji că mă plictisesc. Nu sunt atât de periculos ca tine când se întâmplă asta.

Era cu mult mai periculos decât ea. Dispoziția lui plana deasupra salonului ca un nor de furtună. Ea nu era sigură dacă ceilalți o simțeau – sau dacă recunoșteau ce era dacă o simțeau –, dar ea știa și o călca pe nervi.

Îi zâmbi.

– Dar eu nu sunt periculoasă în seara asta. Pot fi cuviincioasă, dacă e absolut necesar.

– Te-ai descurcat bine, spuse el. Toată lumea te iubește.

Dar nu și ea.

– Poate că n-ar fi trebuit să pomenesc de harem, spuse ea. Păreai nemulțumit.

El respinse asta cu un gest ușor al mâinii.

– N-a avut nici o importanță.

– Și n-ar trebui să-ți faci griji când bărbații se holbează la sânii mei, spuse ea.

Ea prinse licărul de surpriză înainte ca el să-și ascundă din nou ochii.

– Erau... sunt, spuse el, și ea simți, mai degrabă decât văzu, privirea lui verde alunecând în jos. Imposibil de evitat.

– Dar ăsta e scopul unei rochii de seară, explică ea. Să expună.

– Fără îndoială, ți-ai atins scopul, o asigură el.

– Ești foarte protector, spuse ea.

– Da, ca *un frate*.

Ah, ea încerca să fie răbdătoare și înțelegătoare. Își reaminti că el băuse mult. Își reaminti că bărbații puteau fi cele mai absurde dintre ființe. Își spuse o sumedenie de alte lucruri înțelepte, însă simțea că-și iese din fire.

– Îmi pare rău dacă ți-am rănit mândria masculină, spuse ea, dar ar fi mai bine pentru toată lumea să creadă asta despre noi. Trebuie schimbat felul în care lumea ne vede – mă gândeam la certurile noastre publice. E la fel cu a-l lăsa pe domnul Beardsley să creadă că eu eram sclava primei soții a lui Karim. În mintea oamenilor am încetat a fi o concubină și m-am transformat într-o Jarvis.

– Nu-i nimic de explicat, spuse el. Nu-i nevoie. M-am... amuzat.

Ea se îndoia foarte tare că se amuzase, dar înainte de a putea răspunde, se apropie Lord Adderwood.

Și chiar la țanc, pentru că ea era foarte tentată să ia cel mai apropiat obiect greu și să-l pocnească pe duce în cap cu el.

– Din nou o monopolizezi pe doamnă, văd eu, spuse Adderwood.

– Nicidecum, spuse Marchmont. Eram pe picior de plecare. Mulțumesc pentru o seară extrem de distractivă, domnișoară Lexham. Făcu o plecăciune și se îndepărtă.

Zoe nu luă un bibelou de porțelan de pe măsuța din apropiere și nu îl aruncă după el. El continuă să meargă nevătămat și, nu după mult timp, dispăru.

Mai târziu la White

Ducele de Marchmont flutură mâna în care ținea un pahar de vin, declamând:

Vă știu pe toți, și-o vreme-am să v-ajut
În desfrânata voastră trândăvie
Și totuși, fi-voi soarelui asemeni,
Când lasă norii joși, păgubitori,
Să-ntunece pe lume strălucirea-i:
– Dar când vrea iar să fie el întreg...[1]

– Știam eu, spuse Adderwood. Știam că ar trebui să-l avem în seara asta aici pe prințul Hal[2]. Cineva să cheme un servitor – sau, mai bine, mai mulți. Hai să-l ducem acasă înainte să cadă în șemineu.

[1] William Shakespeare, *Henric al IV-lea*, Actul 1, Scena 2, traducere Dan Duțescu (n.tr.)

[2] Prințul Henric al V-lea înainte de a deveni rege, așa cum i se adresează personajul Falstaff în piesă *Henric al IV-lea* (n.tr.)

Capitolul 10

După-amiaza zilei de joi, 23 aprilie

Ducele de Marchmont aranjase cu Lexham să ia doamnele și să le ducă la reședința reginei în trăsura lui închisă. Vehiculul era unul folosit de el în ocaziile oficiale și era destul de încăpător pentru a adăposti confortabil două doamne în rochii cu crinolină și doi domni stânjeniți de săbii. Totuși, azi călătoreau doar trei persoane, pentru că Lexham avea un alt angajament.

Marchmont ajunse puțin mai devreme, mai neliniștit decât ar fi admis vreodată că era. Participase la prea multe primiri și recepții pentru a le vedea ca pe nimic mai mult decât evenimente sociale.

Acest moment însă putea hotărî viitorul lui Zoe. Putea decide dacă ea va circula liber în societate, așa cum o făcuseră toate surorile ei, sau va fi împinsă către margini, uitându-se permanent de afară înăuntru.

Cu toate acestea, câtă vreme aștepta la baza scării principale, mintea lui nu era la provocarea care îl aștepta, ci la dineul din seara precedentă. La lumina rece a zilei și găsindu-se în întunecata suferință a celei mai atroce dureri de cap din lume, nu fusese mulțumit de comportarea lui.

N-o mai văzuse de atunci. Își spusese că n-avea nevoie. Făcuse tot ce putuse. O ajutase să-și comande ținutele pentru sezon – sau cel puțin primele ținute ale garderobei. Realizase imposibilul prin găsirea unui cal destul de vioi pentru a i se potrivi, dar nu genul acela care aruncă flăcări pe nări în stare s-o omoare. I se luaseră măsurile pentru o șa și făcuse probe pentru costume de călărie. Obținuse invitația decisivă la recepție.

Restul depindea de ea, și dacă ea...

Sunetul țesăturii care fâșâia îl făcu să-și ridice privirile.

Ea apăru pe palier.

Se opri acolo și zâmbi, apoi își deschise evantaiul și îl ținu în față, acoperindu-și tot, în afară de ochi – în vreme ce în același timp, dedesubt, decolteul adânc și pătrat al rochiei nu ascundea aproape nimic.

Ochii de un albastru intens luciră când se uitară la el.

– Ce superb ești, îi spuse ea.

El era îmbrăcat cu o redingotă de satin cu vestă de mătase extravagant brodată și obligatorii pantaloni până la genunchi. La subsuoară avea nelipsitul tricorn. Sabia îi atârna la șold.

– Nici pe departe atât de superb ca tine, spuse el.

Ea era dincolo de splendoare. Era... delicioasă.

Femeile mai tinere erau de părere că rochiile de curte erau ridicole și demodate. Așa erau cu siguranță dacă încercai să combini moda de azi cu talia înaltă cu fustele ample ale vremurilor de demult. Dar el îi spusese lui *Madame* Vérelet să coboare linia taliei pentru rochia lui Zoe. Corsetul și juponul erau din tafta florentină roz intens. Combinația de culori puternice și talia joasă crea un efect mai echilibrat. Straturile de tul argintiu și dantelă delicată care împodobeau drapajul și trena o făceau să pară a se ridica dintr-un nor asupra căruia sclipeau razele de soare, grație diamantelor pe care mama și surorile ei trebuie să i le fi împrumutat. Pietrele împodobeau rochia, gâtul și urechile, pălăria cu pene, mâinile înmănușate și evantaiul.

Ajuta și faptul că Zoe nu părea a privi crinolina ca pe o povară. Judecând după felul în care cobora scările, părea că le adoptase ca pe un instrument de seducție.

Închise evantaiul și coborî încet, fiecare legănare a fustelor fiind sugestivă.

Lui i se uscă gura.

– Ah, foarte bine, foarte bine, se auzi vocea lui Lexham de lângă el.

Cu întârziere, Marchmont îl descoperi pe fostul lui tutore care probabil ieșise pe hol în vreme ce Marchmont se holba la Zoe, venindu-i exact acel gen de idei pe care bănuia că drăcoaica mică voia ca el să le aibă.

Când ajunse jos, tatăl ei se îndreptă spre ea și o sărută pe obraz. Ochii îi luciră de lacrimi.

– Ce bucuros sunt să văd că ziua asta a sosit în sfârșit! spuse el.

Dacă totul mergea bine, ziua asta avea să-i dea lui Zoe viața pe care ar fi avut-o dacă ar fi crescut la fel ca surorile ei.

Dacă totul mergea bine.

După un moment, Lady Lexham o urmă pe Zoe pe scări în jos.

– Nu-i așa că e fermecătoare? spuse ea. Cât de inteligent ai fost cu rochia, Marchmont. N-o să fie nici una ca a ei azi la curte – și săptămâna viitoare, toată lumea o să vrea același lucru.

– De aceea dă tonul în modă, spuse Zoe.

– Și în tot timpul ăsta am crezut că e inteligența și șarmul meu.

– Încearcă să fii plicticos pe drumul spre reședința reginei, zise Zoe. Trebuie să-mi amintesc de o mie de lucruri: ce să spun și ce să nu spun. În principal ce să nu spun. Dacă aș fi purtat o rochie obișnuită, aș putea pur și simplu să-i spun mamei să-mi tragă una dacă spun ceva greșit – dar cu tot cortul ăsta de sub mine, ar trece o veșnicie până când ar găsi ceva cu care să mă lovească și până atunci mă fac de rușine.

– Nu te teme, spuse Marchmont. Dacă observ cel mai mic semn că o iei razna, o să creez o diversiune. O să mă împiedic ca din greșeală de sabie.

– Iată, Zoe, asta înseamnă să fii nobil, rosti tatăl ei. Ar cădea în propria-i sabie pentru tine.

– Am spus că o s-o ajut să reușească și așa o să fac, zise Marchmont. O să fac tot ce e nevoie. Privirea lui se îndreptă spre Zoe, care plutea în norul ei roz și argintiu. Ești gata, puștoaico?

Ea zâmbi, un zâmbet lent, radios și soarele de vară răsări deasupra lumii.

– Gata, spuse ea.

Era cea mai uimitoare priveliște. Pe când se apropiau de reședința Reginei, Zoe văzu șiruri lungi de trăsuri care avansau prin Green Park dinspre Hyde Park. Altele – dinspre Horse Guards[1] și St. James's, spusese Marchmont – veneau prin Mall. De-a lungul ambelor rute, lumea se înghesuia uitându-se la parada vehiculelor. Auzi sunetul trompetelor și pocnetul pușților.

[1] Clădire istorică în City of Westminster, înlocuind inițial o veche clădire a cazărmilor și grajdurilor regimentului Gărzii Călare (n.tr.)

Pe când se apropiau de curte, unde trebuiau să coboare, ea văzu un alt șir de trăsuri care mergeau în direcția opusă, îndreptându-se spre ceea ce mama spusese că era Birdcage Walk.

– Aș vrea să pot deschide fereastra, zise ea.

– Nu fi prostuță, Zoe, spuse mama ei.

– Vrei să-ți scoți capul pe fereastră, nu mă îndoiesc, interveni Marchmont. O să-ți cadă penele în noroi și o să te acoperi de praf. Poți deschide fereastra la plecare. Atunci, n-o să-i pese nimănui cum arăți.

– E mai presus de orice închipuire, remarcă ea. Toți au spus că o să fie multă lume, dar nici chiar așa.

Trăsura se opri, și ea își luă nasul de pe sticla unde fusese apăsat. Își netezi fusta, nu pentru că era nevoie, ci pentru că îi plăcea să simtă tulul argintiu ca borangicul.

– Mă simt ca o prințesă, spuse ea.

– Prințesele sunt niște doamne destul de amabile, dar mă tem că tu o să le eclipsezi, zise Marchmont. La urma urmei, poate că ar fi trebuit să te las să-ți scoți capul pe fereastră.

Zoe îi zâmbi. Nu se putu abține. El îi pusese răbdarea la încercare în urmă cu o săptămână, dar îi dusese dorul și văzându-l azi la baza scărilor, inima îi tresăltase. În timp ce cobora treptele, se simțise ușoară precum un nor.

Îi spusese „puștoaică", așa cum obișnuia să-i spună demult.

Și deși stătuse în toată măreția ținutei de gală, arătând din cap până-n picioare ca un duce ce era, urmașul unui foarte lung șir de duci – în ciuda fastului, era și Lucien.

Ușa trăsurii se deschise.

Sosise momentul.

Cu toții știau cine era ea, și Marchmont nu fu nici pe departe surprins.

Doar gloata londoneză – oameni obișnuiți – fusese prezentă când apăruse la balconul de la Lexham House. Puțini sau poate nici unul dintre membrii aristocrației s-ar fi găsit în mulțimea aceea, amestecându-se cu nespălații. Se îndoia că cineva din foaierul reședinței reginei o văzuse pe Zoe altundeva decât caricaturile și unica gravură care însoțise articolul lui Beardsley. Broșurile se vânduseră ca pâinea caldă în vremea foametei, ieșise și o versiune în format

de carte, edițiile mai scumpe conținând ilustrații color ale aventurilor ei.

Asta era tot ce membrii înaltei societăți văzuseră din domnișoara Lexham, cu excepția celor câțiva care participaseră la dineu.

Lumea știa totuși cine era. Chiar și lumea bună era în stare în situații disperate să pună lucrurile cap la cap. Aristocrații îl observaseră pe el și pe mama ei și trăseseră concluzia logică.

Și ei se retrăseseră în măsura în care încăperile aglomerate și ținuta de gală le permitea. Holul era obișnuita mare învolburată de lume, doamnele cu mâinile înmănușate lăsate în jos, ținându-și apăsate cercurile crinolinei – și ferindu-se din calea săbiilor domnilor.

El era conștient că unele doamne apăsau ceva mai mult și se îndepărtau de Zoe, ca și cum le era frică să nu se molipsească. El spumega, dar nu putea face nimic, decât să-și amintească numele fiecărei doamne în parte care făcuse asta și să decidă că fiecare în parte avea să ajungă să regrete foarte mult, cât se poate de mult chiar.

Simți o mână pe braț și își coborî privirea. Era mâna lui Zoe băgată în mănușa albă și lungă cu brățări cu diamante. Trebuise să se apropie de el pentru a-l atinge, coatele fiind ocupate să țină cercurile crinolinei în afara pericolului. Mirosul ei pluti spre el, ridicându-se, era pe deplin conștient de asta, din trupul cald expus din belșug la doar câțiva centimetri de nasul lui și încadrat de dantelă și satin roz. Cel mai de jos și cel mai mare diamant din colier era cuibărit în valea ispititoare dintre sânii ei.

– Arăți foarte periculos, îi șopti ea. Nu le poți omorî doar pentru că sunt... timide. Îi zâmbi.

– Nu arăt pericu... Timide?

– Hai să ne prefacem că asta e.

El prefera să se imagineze doborându-le pălăriile cu pene de pe cap.

– Nu le băga în seamă, îl îndemnă ea. Pe mine nu mă deranjează. Când am intrat prima dată în harem, aproape toată lumea a încercat să mă facă să mă simt nedorită și erau cu mult mai puțin reținute decât doamnele englezoaice.

– Mi-am imaginat întotdeauna că femeile din harem sunt subtile, spuse el, încercând să-i zâmbească la fel de relaxat. Era obișnuit să afișeze o mască, dar asta îl depășea. Ea încerca să facă față cu curaj, dar el știa că femeile proaste din jur o jigniseră – și nici măcar n-o cunoșteau!

– „Pleacă de-aici, ființă spurcată", spuneau ele, zise ea. „De ce-ai venit aici? Nimeni nu te vrea." Mă făceau în toate felurile. Mă închideau în dulapuri. Îmi jucau feste prostești. Erau ca niște copii ciudoși. Dar femeilor ălora nu li se permitea să se maturizeze, de fapt. Asta nu-i nimic. Își scutură capul și penele se agitară.

– Poate pentru tine nu-i nimic, spuse el. Pentru mine, e.

– Nimeni de aici nu mă poate împiedica sau ajuta acum, zise ea. Tu m-ai adus aici. Restul depinde de mine.

Privirea ei albastră se îndreptă spre scări. Exista o partiție între ele până la primul etaj, unde se despărțeau în două scări separate. O parte a mulțimii urca pe una din ele, în vreme ce alta cobora pe cealaltă. Nimeni nu părea a se mișca de fapt, dar asta era normal.

– O să fie un moment dificil să se țină la distanță când o să urcăm pe scări, spuse Zoe. Asta o să fie distractiv.

El nu era de aceeași părere.

Le trebuiră trei sferturi de oră să ajungă de jos până sus. Alaiul își făcea încet drum prin patru încăperi și, când ajunseră pe coridor, ea îi putu vedea pe toți prin ușile deschise: penele fluturând, unele colorate, mare parte din ele albe, panglicile de dantelă atârnând pe umerii doamnelor, giuvaierele sclipind în lumină și fustele umflate în toate culorile curcubeului.

Era foarte frumos și doar priveliștea singură ar fi făcut-o fericită. Era acasă, printre ai ei – chiar dacă unii din ei n-o doreau.

Marchmont era aici, cavalerul ei, gata să nimicească dragoni pentru protejata lui. Arăta foarte periculos, într-adevăr, încruntându-se la lume prin acei ochi mijiți – și cu o sabie la el, nici mai mult, nici mai puțin.

Dar acum nu putea nimici nici un dragon pentru ea. N-o putea prezenta reginei. Mama trebuia s-o facă, și Zoe trebuia să se facă plăcută.

Intrară în salon, și Zoe o văzu, în sfârșit: o doamnă bătrână și, evident, bolnavă, sub un baldachin de catifea roșie și aurie. Stătea pe un scaun de catifea roșie și aurie. Scaunul nu era ridicat foarte mult, doar două trepte de la podea. Prințesele și doamnele de onoare stăteau în apropiere.

Lumea se apropia de regină și se pleca și făcea reverențe. În fața lui Zoe fu prezentată o fată care părea teribil de tânără. Purta o rochie modestă de culoarea fildeșului.

Dar Zoe nu era o fată tânără. Era diferită și ar fi fost prostesc să pretindă că nu era.

Azi nu era o zi de prezentare, totuși, și Zoe nu va ieși atât de mult în evidență față de toate fetele inocente în rochiile lor feciorelnice. Îi cunoștea bine pe mai toți, doamne și domni, care se opreau în fața persoanei în vârstă de pe scaunul de catifea. Ea îi spuse câteva cuvinte fetei, observă Zoe, însă doar dădu din cap către mare parte dintre cei care făceau plecăciuni și reverențe.

Zoe privea totul fascinată.

Apoi, nu mai rămăsese nimeni în fața lor. Mama se apropie de scaunul cu baldachin și iat-o pe Zoe chiar în spatele ei. Mama spuse ceva, dar Zoe nu putu auzi pentru că îi vuiau urechile.

„Să nu leșini", își porunci. „Ai ajuns până aici, toată acea distanță de la palatul lui Yusri Pașa, tot acel drum lung din captivitate."

Își luă privirea de la regină și ochii îi căzură pe Marchmont care stătea printre diplomați. Deși frumoasa lui față era la fel de impenetrabilă ca de obicei, ea percepu licărirea conspirativă din ochii lui verzi. Își aminti cum îi spusese „puștoaică".

Amețeala trecu și se aplecă în reverență – jos, jos, mai jos decât putea s-o facă cineva, pentru că trăise într-o lume unde te prosternai în fața superiorilor tăi și toți erau superiorii unei femei. Acolo o femeie era doar o proprietate de cumpărat, folosit și aruncat după bunul plac.

Cel puțin, aici o femeie putea fi *cineva*.

Se aplecă până aproape de podea și era ca și cum se cufunda într-un vis, atât era de ireal: femeia în vârstă de sub baldachinul de catifea roșie și aurie și oglinzile de-o parte și de alta reflectând splendorile din jur: mobilierul bogat al încăperii, rochiile colorate ale doamnelor, penele, diamantele lucitoare și candelabrele sclipitoare.

În timp ce se ridica, observă expresia nedumerită a reginei și o pauză, o încremenire a atmosferei. Se lăsă tăcerea, ca și cum întreaga lume își ținea răsuflarea.

Apoi doamna în vârstă de pe scaunul de catifea roșie și aurie spuse:

– Suntem bucuroși de întoarcerea ta, domnișoară Lexham.

Încurcată, complet încurcată, complet pierdută, Zoe reuși totuși să spună:

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră, pentru că fusese învățată că e un lucru sigur de spus. N-ar fi putut spune nimic altceva în orice caz, atât era de năucită de vorbele reginei.

„Bucuroși de întoarcerea ta."

Regina Charlotte adăugă:

– Aduci cu buna noastră prietenă, bunica ta. Așteptăm cu plăcere să te mai vedem.

Zoe înțelese că era un semnal de retragere. Murmură mulțumiri și începu să se dea înapoi.

Nu se întorcea spatele reginei.

Una dintre prințese – Zoe nu era sigură care din ele – se apropie înainte ca ea să-și poată face reverența și să iasă din încăpere.

Prințesa spuse:

– Îți admirăm foarte mult curajul, domnișoară Lexham.

Doar atât. O singură propoziție scurtă și un singur surâs scurt, înainte ca ea să se întoarcă la surorile ei.

Zoe trebui să se mulțumească cu asta, deși avea o sută de întrebări de pus. Dar într-o înghesuială așa de mare, familia regală n-avea timp să stea de vorbă cu toți. În mare parte din timp lăsau lumea să treacă fără o vorbă.

Era la jumătatea drumului către ușă, când un domn foarte gras, îmbrăcat extrem de sofisticat, o opri.

– Ne bucurăm foarte mult de întoarcerea dumitale, domnișoară Lexham, spuse el.

Îndrăzni să se uite în ochii de un albastru-deschis. Văzu acolo lacrimi.

Deveni conștientă de Marchmont. Îi simți prezența înainte ca efectiv să-l vadă.

– Excelența Voastră, veni vocea lui adâncă de undeva, de deasupra umărului ei drept. Vă mulțumesc foarte mult pentru amabilitatea dumneavoastră.

– O tânără curajoasă, spuse prințul regent – pentru că el era domnul gras. Stai o clipă cu noi, Marchmont.

Zoe șopti niște mulțumiri și făcu reverența, iar și iar până când ieși din încăpere.

O găsi pe mama ei și îi întâlni privirea, însă doar o strânse de mână, pentru că nu credea că putea vorbi.

Se temea să spună ceva. Nu voia să strice momentul. Se temea că se va trezi și va afla că totul fusese un vis, și regina nu-i acordase

prețiosul dar al acceptării, prințesa și însuși regentul repetând și ei același lucru.

Totuși, nu putea sta nemișcată, cu gura căscată, așa încât o urmă orbește pe mama ei în marea de oameni, cu voci ridicându-se și coborând în jurul ei.

După ceea ce părură a fi ore mai târziu – și puteau foarte bine să și fie, înaintarea prin încăperi fiind atât de lentă –, simți o mână pe cot. Chiar și fără să se uite, știa că era mâna lui Marchmont. Dar se uită la el, la fața lui frumoasă și văzu zâmbetul din colțul gurii.

– Bravo, spuse el.

În inima ei erupseră o mie de sentimente. Își feri privirea, pentru că știa că ochii ei ar spune totul, și *totul* era cu mult mai mult decât voia ca el să vadă.

O conduse dintr-o cameră în alta și pe scări, și coborârea fu la fel de înceată ca și urcarea.

Din nou, mulțimea se învârtea în jurul lor, dar, dacă doamnele își țineau fustele foarte strâns și se fereau, ea nu băga de seamă.

O făcuse. Își făcuse reverența în fața reginei. Exista în lumea în care se născuse.

Trecu o eternitate până când coborâră blestemata de scară. Marchmont era periculos de aproape de a exploda de nerăbdare când ajunseră în foaier.

– Va dura ceva timp până când putem trece prin înghesuiala asta spre curte, spuse el. Există o pictură pe care vreau s-o vezi în camera învecinată.

– Dar o să mă caute mama.

– Toate mamele o s-o caute, spuse el. Și mai e și nebuna aia de mătușă Sophronia pe care aș prefera s-o evit pe moment. Zărise din când în când silueta în negru, pe când înaintau prin încăperi. Dacă aveau noroc, va fi plecat deja când vor fi ieșit să aștepte trăsura. Haide!

O luă pe Zoe de mână, aruncă o privire rapidă în jur și se strecură pe un coridor liniștit. Era vulpe bătrână când venea vorba să-și găsească drum prin apartamentele regale. Cunoștea toate cotloanele. Ducele de Marchmont își jucase rolul la curte și frecventase familia regală într-un fel sau altul aproape jumătate din viața sa.

– Bravo, spuse el de îndată ce nu mai putură fi văzuți. Ah, felicitări, Zoe Octavia. Apoi râse și își aruncă pălăria pe un fotoliu din

apropiere. O luă de talie și o ridică așa cum făcea uneori când era foarte mică.

Ea râse surprinsă, și el o învârti o dată, de două ori, de trei ori.

„Nu te opri, Lucien", obișnuia ea să-i spună. „Fă-mă să amețesc."

– Ah, făcu ea. Ah. Și el îi simți buzele atingându-i creștetul. Mulțumesc.

Atunci, el o puse jos, pentru că știa că așa se cuvenea. O puse jos încet, dar nu atât de încet pe cât ar fi vrut. Voia să-și îngroape fața în mătasea și dantela rochiei și apoi în căldura sânilor.

Dar o lăsă jos ca și cum mai era încă un copil și își ținu capul pe spate – rezistând tentației, deși ea ar fi putut crede că evită penele de la pălărie.

– Asta a fost tot, spuse el. A trebuit s-o fac.

– Mă bucur că ai făcut-o, spuse ea. Așa simțeam și eu. A fost foarte greu să-mi reții simțămintele.

– Păi, atunci, de vreme ce ne-am potolit, putem continua să ne comportăm cu demnitatea corespunzătoare.

Marchmont constată că strecuratul înapoi în marea de aristocrați era mai dificilă decât ieșitul de acolo. Foaierul era și mai aglomerat decât la sosire. Totuși, în cele din urmă, el și Zoe ajunseră în curte.

Fiind cu un cap mai înalt decât mare parte dintre cei de acolo, Marchmont n-avu nici o problemă să treacă în revistă mulțimea. Curând o zări pe Lady Lexham. Arăta foarte îngrijorată.

Privirea îngrijorată, presupuse el, nu era din cauza lui Zoe, pentru că avea încredere în el că îi purta de grijă fiicei sale. Era din cauza femeii destul de înalte, cu niște pene mari și negre ce-i fluturau pe cap.

– Se pare că mătușa mea cea nebună a pus gheara pe mama ta, comentă Marchmont. Mătușa Sophronia poate fi distractivă la momentul și în locul potrivit. Acum nu-i nici locul, nici momentul. Însă n-ai ce-i face. Trebuie să încercăm s-o salvăm pe mama ta... Ah, la naiba cu femeia asta! A luat-o ostatică și pe Emma.

– Am făcut față reginei, spuse Zoe. Azi pot face față oricui.

– Spui asta pentru că n-ai avut niciodată de-a face cu țicnita de mătușă-mea.

Cu toate astea, el avusese de-a face cu ea în repetate rânduri. O conduse pe Zoe spre grupul de doamne. Stăteau în fața trăsurii lui.

– Ah, aici erai, dragă, spuse Lady Lexham. Încercam să-i explic lui Lady Sophronia. Pare să creadă că asta-i trăsura ei.

– Nu contează, spuse mătușa lui. Marchmont are propria trăsură.

– Asta *e* trăsura mea, mătușico. Uite blazonul ducal, clar ca lumina zilei.

– N-am timp de glumele tale, Marchmont, spuse mătușa. Urcă, urcă, îi spuse ea lui Lady Lexham, fluturând din mâinile înmănușate și pline de diamante. Lumea așteaptă. Și tu, Emma.

– Dar, verișoară Sophronia, ripostă Emma, din câte îmi amintesc eu, trăsura dumitale e una cu albastru...

– Asta e nărăvașa? întrebă mătușa Sophronia, când dădu cu ochii de Zoe.

– Da, mătușică, și am adus-o pe ea și pe mama ei aici în tră...

– Urcă, urcă, Emma, spuse mătușa lui. Ce mai aștepți? Nu vezi trăsurile care așteaptă în spatele nostru?

Emma îi aruncă lui Marchmont o privire panicată. El îi făcu semn să urce în trăsură. Cu o privire resemnată, ea se supuse.

– Zoe Octavia, spuse Lady Sophronia. Tu ești?

– Da, Lady Sophronia. Zoe reuși să facă o reverență, în vreme ce era îmbrâncită de mulțimea de oameni.

– *Asta* a fost o reverență, spuse mătușa lui. Cum se uita toată lumea! Ce grozav! Ar trebui descrisă și pusă într-o carte. Dar n-avem noi timp acum de șerpi. Marchmont o să te aducă să iei cina cu mine. Lady Lexham, dacă vrei. Fără săbii, o să încăpem toate trei confortabil.

– Vă rog, mergeți înainte, îi spuse Marchmont lui Lady Lexham. Nu recunoaște niciodată că n-are dreptate și ne-ar trebui ore s-o readucem la realitate. Eu și Zoe o să luăm trăsura mătușii – adică *cealaltă* trăsură.

Se îngriji ca celelalte două doamne să urce cu bine în trăsură și îi spuse vizitiului său să le ducă pe toate la Lexham House.

Se uită cum se îndepărtau.

– Știi care e trăsura mătușii tale? spuse Zoe.

– Desigur. E trăsura mea. Toate sunt trăsurile mele. Dacă aș lăsa-o să aibă una a ei, n-aș mai fi în stare niciodată să-i dau de urmă. În felul ăsta, am cel puțin un minim de control asupra ei. Unii se întreabă de ce n-am băgat-o în ospiciu. Dar eu am fost întotdeauna de părere că orice mare și veche familie trebuie să aibă cel puțin o rudă nebună care locuiește într-o casă bântuită.

Zoe zâmbi.

– Nu știam că ai o casă bântuită.

– Baldwick House *arată* ca și cum ar fi bântuită, spuse el. Și aparențele sunt totul. Ah, uite că vine trăsura ei.

Exact la fel cum făcuse la venire, Zoe se uita la peisajul care se perinda prin fața ferestrei. Părăsiră palatul împreună cu un lung șir de alte vehicule. Mulțimile se strânseseră și aici și se înainta încet, o nesfârșită serie de opriri și porniri, dar se părea că n-o deranjează înaintarea în ritm de melc.

– Atâta verde, spuse ea. În Egipt există doar o fâșie îngustă de verde de-a lungul malurilor râului. Și nu-i deloc același verde. Aveam și grădini, dar nimic ca asta – atâția copaci și pogoane întregi de iarbă. Și iată și canalul. Îl văd strălucind printre copaci. Ce bine îmi pare că sunt acasă!

Fiecare cuvânt îl întristau pe duce, dar ultimele mai mult decât oricare. Deși o văzuse zâmbind și o auzise râzând, n-o văzuse niciodată atât de fericită ca acum, Zoe cea fără de griji pe care o știuse odinioară.

Ea se întoarse de la fereastră și îi zâmbi.

– Mă bucur să te văd așa de fericită.

– Totul ți se datorează ție.

– N-a trebuit să fac prea multe.

– Ba da. „Nimic mai simplu", ai spus tu.

Urechea regală se apleca la spusele lui – de fapt, chiar mai multe urechi și un scriitoraș ca Beardsley nu era singurul care știa cum să scrie o poveste.

Cu toate astea, nu i se datora totul doar lui.

Tot ce trebuise să facă familia regală era să se uite la ea pentru a decide în favoarea ei.

Zoe îi spusese că nu era inocentă, dar era, în feluri în care cineva s-ar putea să nu priceapă. Această inocență îi strălucea în ochi și îi încălzea zâmbetul. Îl făcuse să lăcrimeze pe prințul regent. Plânsese pentru că-i amintise de fiica lui.

Fizic, nu semăna cu prințesa Charlotte. Ceea ce ea le reamintea tuturor era viața și speranța pe care o reprezentase prințesa. Și asta era în parte pentru că Zoe nu era învățată să-și ascundă sentimentele. Radiase vizibil când regina o făcuse să se simtă bine-venită. Bucuria ei vibrase prin întregul salon. Regentul simțise acea bucurie. Văzuse strălucirea.

Ce spusese ea, şocând pe toată lumea, în prima zi – să fi trecut doar trei săptămâni de atunci? – Marchmont o văzuse?

„Am străbătut mări şi a fost ca şi cum am trecut peste ani. Pesemne tuturor li se pare că am înviat din morţi!"

Asta văzuseră ei, cei din familia regală care cunoscuseră şi înduraseră ruşinea şi dezamăgirea, nebunia şi morţile timpurii ale celor dragi: văzuseră viaţă şi curaj şi speranţă.

Zoe strălucise ca soarele de vară şi era imposibil să te uiţi la ea şi să nu simţi căldura şi optimismul caracterului ei.

Asta văzuse regentul. Asta împreună cu tinereţea, onestitatea şi frumuseţea îi impresionaseră inima sentimentală.

Marchmont îşi dădu seama că picase pe gânduri şi că rămăsese cu ochii pe ea destul de mult timp. Descoperi că ea nu se întorsese din nou spre fereastră şi spre verdele fascinant de afară. Se uita la el.

– Am terminat să ne purtăm cum se cuvine? întrebă ea.

– Ah, nu, spuse el. Partea asta abia a început.

– Dar asta nu-i nelalocul lui? O mână înmănuşată şi purtând brăţară arătă spre interiorul trăsurii. Să fim singuri într-o trăsură închisă? M-am întrebat dacă prezentarea la curte a schimbat regulile.

– Nu le-a schimbat. Dar regulile altora nu i se aplică mătuşii Sophronia. Ea şi le face pe ale ei. Îşi sili mintea să nu se gândească la împrejurarea periculoasă de a se afla singur cu Zoe într-o trăsură închisă. Îşi smulse privirea de la sânii calzi atât de generos expuşi la îndemână şi schimbă subiectul.

– I-ai măturat pe toţi dinaintea ta. Reverenţa aceea pe care mătuşa mea a remarcat-o a fost cea mai spectaculoasă pe care am văzut-o vreodată.

Şi cea mai excitantă, dar nu-şi va lăsa mintea să stăruiască nici asupra acestui subiect.

– Odată ce am învăţat cum se face, n-am avut probleme. M-am prosternat purtând veşminte foarte complicate. Toată lumea îşi închipuie că suntem în permanenţă goale în harem – sau purtând câteva văluri –, dar nu aşa stăteau lucrurile.

El o văzuse goală o mie şi una de nopţi în visurile lui.

– Totuşi, eram goale în gânduri şi sentimente, continuă ea. Ăsta a fost unul dintre cele mai dificile lucruri la venirea acasă: să *nu* spun ce am pe inimă.

Ce avea ea pe inimă nu-l privea pe el. Ce era într-a lui n-o privea pe ea.

– Nu trebuie să spui nimic, zise el. Arăți.

– Și asta e greu aici.

– Ești fericită. Asta se vede. Asta ai vrut – viața pe care ai fi avut-o dacă porcii ăia nu te-ar fi smuls din ea. Azi viața aceea începe cu binecuvântarea regală.

Zoe își încrucișă mâinile înmănușate în poală și se uită la ele.

– Inima îmi e prea plină pentru cuvinte. Crezi că sunt nerecunoscătoare și capricioasă, dar nu-i așa.

– Nu te-am crezut niciodată nerecunoscătoare, spuse el. Își aminti acel sărut ușor pe creștet și acel *mulțumesc* șoptit și farmecul acelui moment.

– Dar capricioasă? spuse ea. Pentru că flirtez cu prietenii tăi?

– Ah, asta. Dădu din mână. Poate că am fost exagerat de protector.

– Ah, Marchmont, așa îi spui tu?

Gelos și posesiv și egoist, așa crezuse el a doua zi.

Apoi își spusese: „Ochii care nu se văd se uită".

– Cum vrei să-i spun? întrebă el ușor.

– Pe nume. Nu ce e convenabil sau spiritual sau plăcut pentru mândria ta. Dar n-o să faci asta niciodată, așa-i?

Spre consternarea lui, ea începu să plângă.

Zoe nu plângea *niciodată*.

Își șterse lacrimile.

– Nu contează. Sunt prea emoționată. Am nevoie de aer. O să merg pe jos.

– Nu poți merge pe jos. *Nimeni* nu merge pe jos în rochia de curte, plecând de la curte.

Ea îi aruncă privirea aceea a ei – „Este o provocare?" – și întinse mâna spre portieră.

Trăsura care se urnise din loc pentru a suta oară se puse în mișcare pe când ea își părăsise locul și se aplecase spre ușă. Își pierdu echilibrul și căzu într-o grămadă de crinolină și văluri de satin, mătase și tul, iar penele îi căzură în față.

Se întinse să apuce mânerul. El o prinse de mână.

– Dă-mi drumul! spuse ea. Dă-mi drumul!

– Nu fi prostuță.

Zoe încercă să se elibereze.

– Încetează, spuse el. Dacă deschizi portiera, o să cazi în cap.

– Nu-mi pasă!

– Zoe!

Ea încă încerca să se elibereze.

Marchmont o ținu în continuare de mână și își duse celălalt braț pe sub umărul ei, ridicând-o de jos.

Ea se luptă tot timpul, zvârcolindu-se, penele zburând și diamantele străfulgerând.

– Încetează, lua-te-ar naiba!

– Nu, nu, nu!

El o ridică și o puse în poala lui și o ținu acolo cu brațele în jurul ei. Tiara îi alunecase în față. Penele îl gâdilau pe obraz, și ea nu înceta să se zvârcolească.

Părțile lui masculine nu puteau deslușî diferența între o zvârcoleală de luptă și o zvârcoleală care invita. Se deșteptară, iar creierul lui se încețoșă.

Era pierdut în norul de satin și dantelă și în mirosul lui Zoe și căldura ei.

– Dacă nu încetezi, spuse el, o să te scap pe podea și o să te țin acolo cu picioarele.

Zoe se întinse și îi apucă un smoc de păr. Își apropie fața de a lui.

– Posesiv, spuse ea. Cuvântul pe care-l vrei este *posesiv*.

El nu știa ce spunea ea. Gura ei era la o răsuflare distanță de a lui, iar mireasma ei era peste tot în norul de satin și dantelă și tul și feminitate. Norul se ridică deasupra lui.

Mâna lui se strecură spre ceafa ei s-o ia de gât și o sărută.

Capitolul 11

Zoe știa ce voia el. Știuse din clipa în care stătuse pe palier și surprinsese prima privire uimită a lui Marchmont, înainte ca el s-o ascundă.

„Mincinos, mincinos, mincinos", se gândi ea.

Mințea din cuvinte și își ferea privirea, dar sărutul nu mințea. Era fierbinte și aprig.Trupul lui nu mințea. Îi simți căldura și excitația lipită de coapsa ei chiar când se zvârcolea în poala lui. Încă se lupta, deși știa că nu va scăpa niciodată de el. Se sucea sub mâinile lui mari înmănușate care o țineau de mijloc pentru că trebuia. O făcea pentru plăcere, pentru ardoarea și senzațiile dezlănțuite ce-i goneau prin sânge. Fiorul. Excitația.

Fusese învățată să cedeze, dar nu va ceda în fața lui. El va trebui să recunoască ce voia și să lupte pentru asta.

Își întoarse capul, întrerupând sărutul și mâinile lui se încleștară pe mijlocul ei. Ea se suci și se răsuci, dar el nu-i dădu drumul.

O sărută pe gât și pe umăr și împinse cu gura mâneca și sărută locul pe care îl dezgolise. Își săltă capul și ea crezu că renunță, că onoarea sau conștiința sau alt lucru oribil va învinge, dar el trase adânc aer în piept și ea știu că o sorbea pe ea, așa cum și ea făcuse cu el.

Cu cât se lupta mai mult, cu atât mai cald se făcea în trăsura închisă. Cu coada ochiului, deoarece refuzase să cedeze și încerca să se întoarcă, văzu cum capul lui blond se lăsă în jos și apoi își ținu răsuflarea când gura lui îi atinse sânul. Cercurile crinolinei se îndoiseră, zdrobite între ei și o mână mare, înmănușată, i se așeză pe genunchi.

Gura lui era pe sânul ei, limba afundându-se sub dantela ce mărginea decolteul corsajului. Părul lui o atinse pe bărbie și mirosul lui o înconjura, inevitabil: mirosul curat și scrobit al lavalierei și aroma săpunului de bărbierit și pe deasupra mireasma pielii și combinația

celor trei lucruri, un miros ce nu mai exista nicăieri în toată lumea asta.

Combinația fu fatală pentru ea, la fel de inevitabilă precum kismetul[1].

Se întoarse puțin spre el și îl bătu pe umeri, iar apoi mâna lui se ridică și se închise peste sânii ei și ea icni. Șocul și plăcerea o cotropiră și vibrară în locul dintre picioare.

O întoarse cu fața la el, și ea nu mai putu să-l bată pe umeri. Mâinile ei îl luară de gât și când gura lui o găsi pe a ei, se abandonă sărutului de la care se abținuse.

Acesta era sărutul după care tânjise. Asta era mângâierea după care tânjise. Acesta erau ardoarea și excitația pe care doar el le putea naște înlăuntrul ei.

Evadase împreună cu ea pentru o clipă și o ridicase și o învârtise în aer și toată ființa ei se avântase în zbor, de fericire și triumf.

Ah! și de dragoste.

O pusese jos din nou, încet, fără tragere de inimă și ea se supusese pentru că n-avea de ales, nu-i așa?

Nu voia s-o lase jos.

Voia s-o împingă de perete și s-o posede atunci și acolo.

Acum, în spatele lui, ea își dădu jos mănușile, neatentă la brățări. Una căzu și cealaltă rămase pe încheietura dezgolită. Își strecură mâinile fără mănuși în părul lui și îl ținu astfel pe când sărutul trecu de la dorință la pasiune în vreme ce rațiunea se topi în sentiment.

Ea îl simți că se mișcă, scoțându-și mănușile fără a întrerupe sărutul și, de data asta, când ea se foi, se trase spre el. Dar crinolina îi stătea în cale. Ea ridică o parte a rochiei, dar el îi împinse mâna la o parte, apoi mâna lui goală fu pe genunchiul ei și urcă sub jupon, alunecând peste ciorap și peste jartieră în sus, pe piele, și era sublim, un șuvoi de plăcere atât de intensă, încât ei i se părea că se prăbușește la capătul lumii.

Mâna lui alunecă și mai sus.

– N-ai lenjerie, spuse el și vorbele lui nu erau decât un mormăit. Ah, Zoe!

– Să fiu cum se cuvine pe deasupra și depravată pe dedesubt, murmură ea.

[1] Soartă, destin, voința lui Allah (în islamism) (n.tr.)

– Ah, Zoe!

Trăsura se zgâlțâi din nou și ea aproape că îi căzu din poală, dar o ținu cu brațul. Însă cealaltă mână era încă sub fusta ei, încă pe piele, lunecând sus cu o lentoare care era tortură. Ea își îngropă fața în lavaliera lui.

El făcu mâna căuș pe Palatul Desfătării, iar ea scoase un țipăt și încă unul când el o mângâie.

„Acum, acum", voia ea să strige.

Era pregătită, așa cum nu și-ar fi putut imagina vreodată că putea fi. Duse mâna jos și o așeză pe prohabul pantalonilor lui, unde *membrum virile* împungea țesătura. Găsi nasturii și îi desfăcu, repede, nerăbdătoare. Apoi găsi locul bărbăției lui și strânse în mână instrumentul desfătării. Nu era *nici pe departe* ca al lui Karim.

– Zoe!

Ea îl mângâia în sus și în jos.

Era foarte mare și fierbinte și tare.

Era imposibil să se potrivească în ea.

Nu-i păsa. O să facă în așa fel să se potrivească.

Învățase o sută de poziții și pur și simplu se întoarse puțin și își îndoi genunchiul, își puse piciorul îndoit pe șoldul lui, iar talpa pe bancheta trăsurii.

El își luă mâna din locul plăcerii și o duse peste mâna ei, îndepărtând-o de membrul plăcerii. Ea se legăna pe el atât de aproape pe cât putea, piele pe piele.

Existau o mie de căi spre plăcere. Asta era doar una.

– Tu, spuse el cu voce îngroșată.

Zoe își ridică pleoapele grele să-l privească în verdele provocator al ochilor.

Se aplecă spre el și își trecu limba pe buzele lui.

Îi linse bărbia.

El scoase un sunet, amestec de râset și geamăt.

– Trebuie să ne oprim, spuse el.

Ea continua să se legene, apăsându-și catifelata ei comoară de cea tare a lui. Era pierdută în plăcere, în universul întunecat al pasiunii. Era pierdută în mirosul lui și în vocea lui joasă, atât de aspră. Trăsura se zguduia sub ei și rochia de satin foșnea pe pantalonii lui.

Era păcătos și frumos, iar ea stătea neclintită în negura fierbinte a dorinței, legănându-se pe el, piele pe piele, satisfăcându-se.

– *Zoe!*

Ea își ridică mâinile și își trase în jos partea de sus a rochiei, apucându-se de sâni. Cu ochii închiși, se legăna.

Marchmont scotea sunete. Vorbe, mormăituri – ea nu știa. Era ametită de pasiune, plăcere și ardoare, o superbă dragoste animalică.

O luă de încheietura mâinii.

– Trebuie să...

Și apoi gemu adânc din gât. Își duse mâna între ei, spre locul plăcerii ei, fierbinte și umed. Apoi ea îl simți, acel lucru mare și fierbinte ce nu se putea potrivi și nu-i păsa.

El împinse, și ea deschise ochii.

– Ah! făcu ea. Ah!

El împinse din nou și capul ei căzu pe gâtul lui. Își mușcă buza. O durea.

El împinse din nou, și ea își înghiți un țipăt de frustrare. Era foarte neplăcut.

Apoi îi simți din nou mâna, așa de mângâietoare în locul ei catifelat și înlăuntrul ei ceva cedă și îl putu simți în ea, umplând-o, și ea șopti cu uimire:

– Ah, asta e... ah, e *foarte bine*.

Marchmont scoase din nou sunetul, jumătate râs și jumătate geamăt.

Apoi se mișcă și ea se mișcă împreună cu el, legănându-se așa cum o făcuse înainte, dar de data asta, el era în ea. Și de data asta plăcerea se înteți și părea că se înalță în ea ca un proiectil. Mai sus și tot mai sus. Și apoi lovi acoperișul cerurilor și explodă și fărâmele se prăvăliră în jos prin ea și în jurul ei, stropi de fericire picurând prin negură.

Smintit, smintit, smintit.

O ținu strâns în vreme ce-și revenea și își revenea și ea la rândul ei. O ținu strâns în vreme ce rațiunea se întoarse și-i spuse: „Smintit, smintit, smintit".

– Ah, Zoe! rosti el când își regăsi vocea.

– Ah, făcu ea blând. A fost *splendid*. Acum înțeleg de ce femeile fac asta. E foarte plăcut – cu excepția părții dureroase din mijloc. Dar asta a fost din cauza piedicii mele de virgină. Înainte de partea asta și după, a fost *foarte bine*.

El se dădu puțin înapoi să se uite la ea.

Zoe îl privi visătoare și se legănă puțin în față și în spate.

Era legănarea nerușinată. Poate că și-ar fi venit în fire, dacă n-ar fi fost asta.

Sau poate că nu.

Iat-o zâmbind cu zâmbetul ei desfrânat, cu sânii ieșiți afară din rochie.

– N-ai nici o inhibiție, nu-i așa?

– Engleza mi-a revenit așa de repede și de ușor, spuse ea. Se pare că inhibițiile au nevoie de un timp mai îndelungat decât trei săptămâni. N-am avut prea mult timp pentru ele – am fost atât de ocupată să exersez reverența de ieșire din cameră cu spatele fără a mă împiedica de trenă sau de tivul rochiei și fără a-mi scăpa evantaiul. Îl mângâie pe obraz.

El întoarse capul și o sărută pe mână. Mirosul dragostei lor era acolo și mintea lui începu să se încețoșeze din nou.

„Gândește-te la tatăl ei", își spuse.

Și asta fu ca o găleată de apă rece turnată pe vintre.

Lexham, singurul om din lume pentru care și-ar fi dat viața...

... pe a cărui cea mai mică și mult iubită fiică Marchmont tocmai o dezonorase.

Îi luă mâna și îi sărută dosul palmei. Făcând asta, privirea lui se îndreptă spre fereastră.

– La naiba, spuse el.

– Ce? întrebă ea. Ce?

– O să ajungem într-o clipă, spuse el. Trebuie să ne aranjăm hainele foarte repede. Trebuie să ne rugăm ca strălucirea soarelui în fereastra trăsurii să fi împiedicat pe cineva să vadă ce făceam.

Asta era încă o trăsură menită pentru ocazii oficiale. Un vehicul greu, mai vechi și mai mare decât cel care îi dusese aici, era construită ca o mașinărie de război și luxos amenajată. Nu sălta prea tare când oamenii nu stăteau liniștiți pe locurile lor. Privitorii nu puteau să-și dea seama ce se petrecea în trăsură. Ferestrele erau mici, interiorul întunecat. Cu toate astea, cei doi lachei care stăteau pe platforma din spate ar fi putut să audă zgomote și să știe ce însemnau.

Nu conta.

Nu avea importanță dacă cineva văzuse, auzise sau ghicise ce făcuse ducele de Marchmont. O făcuse și știa ce avea de făcut în continuare.

O mută pe locul ei și o ajută să se curețe și să-și aranjeze hainele. Apoi se îngriji de el. În timp ce făcea asta, găsi câteva picături de sânge pe interiorul prohabului pantalonilor și câteva pe juponul ei.

Era foarte puțin și descoperirea îi luă o piatră de pe inimă. N-o rănise atât de rău pe cât își imaginase.

N-ar fi trebuit s-o rănească deloc.

Ar fi trebuit să se mulțumească să-și țină mădularul departe de locul unde n-avea ce căuta.

Dar nu. Nu fusese mulțumit s-o atingă și s-o satisfacă cu mâinile și s-o lase pe ea să-l satisfacă cu mâna, mâna cea păcătoasă, păcătoasă de tot.

Nu conta. Fapta se comisese și nu exista vreo dovadă evidentă în exterior.

Chestiunea se putea rezolva discret.

Discret, dacă ea va coopera.

O cunoștea pe Zoe prea bine ca să se bazeze pe asta.

Mai bine să aibă grijă cum aborda problema. Reflectă o clipă pentru a-și da seama care era cel mai bun mod de a-i spune.

– Zoe.

Ea își aranja dantela de la decolteu.

– Mai bine mi-ai aranja pălăria, spuse ea. Nu pot vedea dacă e dreaptă sau nu.

El îi îndreptă tiara. Înlătură fragmente de pene din părul ei și de pe haina lui care scăpaseră în timpul dezmățului.

– Zoe, repetă el.

Ea se uită la el și îi dărui acel zâmbet radios.

– Zoe, te-ar deranja foarte mult să devii ducesa de Marchmont?

Zâmbetul se stinse puțin. Ea se uită la el pentru multă, multă vreme.

Marchmont se sili să aștepte.

– E din cauza asta, zise ea, cu mâna lunecând spre pântecul ei. Pentru că nu mai sunt virgină.

– Știu că ar fi trebuit să mă stăpânesc, spuse el. Știu că ai vrut să cunoști alți bărbați, dar, chiar dacă n-am fi făcut ce am făcut... Zoe, sunt sigur că nu mi-ar fi plăcut deloc dacă ai fi făcut asta cu altcineva.

Astea nu erau deloc cele mai subtile remarci pe care le rostise el vreodată, dar nu se simțea deloc detașat și calm în acel moment. Era mult prea dureros de conștient că-i distrusese șansele de a-și alege

ea însăși un soț. Era mult prea dureros de conștient că îi trădase încrederea tatălui ei. În același timp, nu regreta ce se întâmplase și era foarte adevărat că nu voia ca ea să-și aleagă un alt soț.

– Posesiv, spuse ea.

– Da, încuviință el.

Expresia ei se însenină din nou.

– Doar o femeie nebună n-ar dori să fie ducesa de Marchmont.

Nu era chiar răspunsul pe care îl aștepta el, dar la ce putea să se aștepte?

– Asta înseamnă da?

Zoe încuviință din cap, penele legănându-se.

El începu să se aplece ca s-o sărute.

Trăsura se opri.

Marchmont se uită pe fereastră și se așeză înapoi în grabă.

– La naiba! Deja am ajuns la tine acasă – și pentru că tot veni vorba de oameni nebuni, e un alai de pene negre spre ușă.

Zoe știa că în cărți existau fete care refuzau oferte financiare avantajoase din cauza unor principii nobile. Știa că existau fete imaginare care renunțau la tot pentru dragoste. Știa sigur că doar cu puțin timp în urmă hotărâse că Marchmont n-ar fi un soț bun.

Credea încă asta.

Era genul de bărbat care se plictisea repede. Curând o să se plictisească de soția lui. O să calce strâmb și, indiferent cât de discret ar fi, ea o să știe și o să sufere.

În același timp, știa ce făcuse și știa că genul ăsta de lucruri ducea la copii și știa că, cedându-și virginitatea, lucrul corect era să se mărite cu bărbatul căruia i-o cedase. Dacă n-o făcea, nu numai că i-ar face de rușine pe părinții ei și – dacă apărea un copil – ar fi ostracizată din lumea în care muncise atât de greu să intre, dar ar și da cu piciorul ocaziei de a fi una dintre cele mai importante doamne din regat.

Ea și-o făcuse cu mâna ei. O să aibă un soț infidel, așa cum aveau alte femei și pur și simplu va trebui să se împace cu gândul ăsta, așa cum făceau alte femei.

Nu că nu existau alte compensații. Marchmont era extrem de arătos și extrem de bogat și se bucurase de o plăcere imensă dăruindu-și lui virginitatea – cu excepția momentului când și-o pierduse efectiv.

Doar o femeie nebună ar refuza oferta lui. Zoe era necivilizată și nu-și recăpătase inhibițiile, dar nu era nebună.

Putea lăsă nebunia în sarcina lui Lady Sophronia, în vreme ce se bucura de ideea că în curând va fi ducesă, iar ea și Marchmont vor putea face mai mult din ce făcuseră în trăsură. Și atunci, nimeni nu va mai avea absolut nimic împotrivă.

Zoe și Marchmont găsiră pe toată lumea în salonul mare. Toată lumea însemna Lady Sophronia și Lady Emma, părinții lui Zoe, surorile, frații și soții din dotare.

Mama le spusese probabil despre succesul lui Zoe pentru că atunci când ea și Marchmont intrară, se auzi un cor de „Bravo" și „Știam că o să poți" și altele de același fel.

Lady Sophronia solicită din nou atenția celor de față și se lansă într-o descriere amănunțită a hainelor celor care participaseră la recepție. Era obișnuita hărmălaie de familie până când privirea femeii căzu pe Marchmont.

– Tu, domnule, spuse ea. Avea același ton poruncitor pe care-l avea și Marchmont.

Zgomotul din încăpere se potoli.

El își întrerupse discuția cu Samuel.

– Eu, mătușică?

Ea arătă cu o mână plină de diamante. Marchmont îl părăsi pe Samuel și se apropie de colțul unde prezida cu Emma Sinclair, care arăta epuizată.

– Tu, spuse Lady Sophronia.

– Da, eu sunt, spuse el. Nepotul dumitale, Marchmont.

– Știu cine ești. Tu ești cel care îmi joacă feste.

– Serios, mătușică?

– Nu face pe nevinovatul cu mine. Intenționat m-ai încurajat să mă urc în trăsura greșită. N-am fost niciodată mai surprinsă în toată viața mea când m-am trezit la Lexham House, în loc să fiu în drum spre Kensington.

– Ce șocant! spuse el.

– M-ai păcălit.

El se prefăcu că se gândește intens.

– Hmmm, făcu el. Ah, da, îmi aduc aminte. Aveam ceva să-i spun lui Zoe Octavia. Între patru ochi.

Se uită spre Zoe cu un licăr diabolic în ochii verzi. Acea privire îi aduse ei în minte imagini cu ceea ce făcuseră în trăsură. Pielea îi deveni foarte fierbinte.

– Nu pot să cred, spuse Augusta. Asta a fost extrem de necuviincios. Serios, Zoe, ar trebui să roșești. Să mergi neînsoțită în compania unui domn, imediat după ce mama te-a prezentat reginei. Jur, e ca și cum dinadins ai...

– Maiestatea Sa a luat-o în seamă în mod special pe Zoe Octavia, spuse Lady Sophronia pe tonul ei poruncitor. Toți cei prezenți au observat asta. Prințesa Sophia – sau era prințesa Elizabeth? Nu contează. Una din ele a tras-o deoparte pentru a schimba câteva vorbe. Regentul a vorbit cu ea. Îmi amintesc că nimic din toate astea nu s-au petrecut la prezentarea *ta*, Augusta Jane.

Augusta renunță, încurcată.

– Nu vom întreba ce aveai să-i spui lui Zoe Octavia, Lucien, continuă Lady Sophronia. Astea sunt chestiuni personale, cel mai bine înțelese de către tinerii în cauză. Eu însămi am fost tânără până vinerea trecută. Îi întoarse spatele lui Marchmont pentru a se adresa lui Lady Lexham: Noi nu eram așa de năzuroase pe vremuri, nu-i așa, draga mea? Un rege plicticos și o curte care ne făcea să înnebunim de plictiseală. Dar *noi* nu eram plicticoase. Spun mereu că nimic nu se compară cu un bărbat în pantaloni până la genunchi. Adică un bărbat care are picioare bune. Lucien, vezi tu, are picioarele tatălui său, răposatul meu frate. Și picioarele mele au fost remarcate la vremea lor. Gleznele mele, așa cum știi, au inspirat ode.

Urma să fie foarte interesant, într-adevăr, să fie ducesa de Marchmont, se gândi Zoe. Printre altele, urma să se pricopsească cu niște rude pitorești.

În vreme ce mătușa lui își vrăjea ascultătorii, îi uluia sau îi amețea, după caz, Marchmont se apropie nepăsător de Lord Lexham și spuse pe o voce joasă:

– Aș vrea să vorbim puțin, domnule.

Lexham ridică din sprâncene.

Conștiința lui Marchmont deveni foarte insistentă, zugrăvind imagini destrăbălate cu ce făcuse cu fiica cea mai mică a acestui gentleman.

– În legătură cu Zoe, explică el.

Lexham se uită spre Zoe. Ea o privea pe mătușa lui și afișa un mic zâmbet, în loc de obișnuita expresie de stânjeneală și/sau oroare.

Marchmont voia să-i sărute colțurile gurii unde se arcuiau o idee în sus.

– În biroul meu, spuse Lexham și îl conduse într-acolo.

După ce intră, Marchmont închise ușa în urma lui.

– Vreau să mă însor cu Zoe.

– Chiar vrei? întrebă Lexham. Se duse în spatele biroului care era ticsit cu hârtii, ca de obicei. Ce te-a determinat? Crinolina? Penele? Luă o bucată de hârtie, se încruntă la ea și o lăsă din nou jos.

– Nu glumesc, spuse Marchmont.

– Nici nu am crezut asta. Dar știi, ea ți-a făcut o ofertă foarte generoasă cu câteva săptămâni în urmă, din câte îmi amintesc, și tu ai refuzat-o.

– Din câte îmi amintesc eu, am spus că sunt tentat, dar a accepta ar însemna să profit în mod necinstit. Pe atunci, credea că nu are de ales.

Nici acum nu avea de ales.

– Credeam că vrea să cunoască alți bărbați, spuse Lexham. Credeam că asta ar însemna mai mult decât doi gentlemeni pe care nu-i mai văzuse înainte.

– Mi-am dat seama că prefer să cunoască alți bărbați *după* ce ne căsătorim, spuse Marchmont. Vedeți dumneavoastră, sunt posesiv.

– Serios?

– Zoe mi-a explicat.

– În trăsură, spuse Lexham. Când erați destul de izolați.

Vinovăția îl rodea pe Marchmont ca un acid.

– Când i-am cerut mâna, spuse el. Contrar afirmațiilor mătușii mele...

Lexham ridică mâna.

– Soția mi-a spus ce s-a întâmplat. Lady Sophronia are felul ei special de a privi lumea. Noi, restul, trebuie să ne suportăm îndoielile și nesiguranțele, dar ea e întotdeauna sigură. Noi toți știm cât de dificil e s-o convingi pe doamnă de o neînțelegere. Nu poți să faci pe toată lumea să aștepte, în vreme ce tu te înhami la o muncă de Hercule. Mai repede ai curăța grajdurile lui Augias.

– Îi datorez mulțumiri pentru această halucinație anume, zise Marchmont. Când m-am trezit singur cu Zoe... Ei bine, cred că este de ajuns să spun că mi-am dat seama că nu vreau ca ea să se mărite cu altcineva în afară de mine. Ea a spus că mă acceptă. Tot ce ne dorim este consimțământul dumneavoastră.

Se așternu un moment lung de tăcere. Lexham părăsi locul din spatele biroului și se îndreptă spre șemineu. Rămase acolo, uitându-se spre vatră, așa cum făcea adesea atunci când cugeta.

După o vreme, se uită la Marchmont.

– Observ că nu spui că ești îndrăgostit până peste cap de Zoe.

Marchmont rămase fără cuvinte, o experiență rară pentru el, deși deloc surprinzătoare în aceste împrejurări. Când își începuse ziua, ultimul lucru la care se așteptase era să stea aici, cerându-i lui Lexham mâna fiicei lui – precum și toate celelalte părți delicioase ale ei.

Fără îndoială, o dorea până peste cap. Habar n-avea ce ar însemna dragoste în aceste cazuri. Presupusese întotdeauna că era un eufemism pentru o atracție puternică.

– Nici nu afirmi că, fără ea, viața ta ar fi pustie, adăugă Lexham după o clipă. Dar ăsta e genul de lucruri pe care tu nu le-ai spune. Ridică din umeri. Și nu e genul de lucruri pe care le-aș putea suporta cu ușurință. Nu, bănuiesc că nu mă aștept la asta, deși nu sunt întru totul surprins de turnura evenimentelor. Tu ai avut întotdeauna talentul de a te ocupa de ea și mă simt mai puțin neliniștit încredințându-ți-o ție, decât oricui altcuiva la care m-aș putea gândi.

„Ah, da, sunt demn de încredere. Lăsați-mă o jumătate de oră singur într-o trăsură cu fiica dumneavoastră și s-a zis cu castitatea ei."

Lexham dădu din cap ca pentru el însuși.

– Pe de altă parte, va fi ducesă, și nu sunt altfel decât oricare alt tată care dorește ca propriul copil să aibă o situație bună. Da, e acceptabil, acceptabil.

Marchmont slobozi un oftat greu, fără să-și dea seama că-și ținuse respirația.

Lexham îi aruncă o privire întrebătoare.

– Credeai că nu o să fiu de acord?

– S-a întors de doar câteva săptămâni, zise Marchmont. Credeam că-mi veți spune că mă grăbesc – sau că nu sunteți încă pregătit să renunțați la ea.

– N-o s-o văd mai puțin decât o văd acum, spuse Lexham. Trăiește sub acoperișul meu, dar eu abia dacă stau pe-acasă. Și când sunt acasă, își fac apariția fetele mele, așa mi se pare. E al naibii de greu să scapi de ele. Apoi râse. Haide, Marchmont, dă-mi mâna.

Fostul său pupil făcu asta și îi mulțumi.

– S-a dovedit că ziua asta a fost extrem de satisfăcătoare, zise Lexham. Familia regală i-a zâmbit fiicei mele, și ea a pus mâna pe cel mai râvnit burlac din Londra. Nici mai mult, nici mai puțin decât

un duce. Râse. Am spus întotdeauna că Zoe e o fată deșteaptă. Ei bine, atunci, ai binecuvântarea mea, Marchmont. Acum, lasă-mă să vorbesc cu ea.

Mai târziu, în acea noapte

Zoe stătea la fereastră uitându-se în grădină. De data asta, își îmbrăcase ascultătoare cămașa de noapte împreună cu un halat de casă gros pe care Jarvis insistase să-l poarte.

– Domnișoară, sper că nu vă gândiți să fugiți de acasă de data asta, spuse Jarvis, dând de-o parte cuvertura.

– Dacă aș fugi, ar fi doar ca să mă pot gândi, spuse Zoe. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat într-o singură zi. În capul meu e un talmeș-balmeș.

Marchmont în josul scărilor... prezentarea... Marchmont ridicând-o și învârtindu-se cu ea... minunatul sfârșit al virginității... și apoi o ceruse de soție, și ea spusese *da*, pentru că nu era posibil vreun alt răspuns.

Zâmbi. El trebuie să fi petrecut câteva minute foarte agitate în timp ce ea fusese singură în birou cu tatăl ei.

Ducele n-ar fi trebuit să se îngrijoreze.

Da, era lipsită de inhibiții, așa cum spusese Marchmont. Cu toate astea, nu era proastă. Avea destulă minte, încât să nu-i spună lui *papa* ce se întâmplase în timpul întoarcerii de la reședința reginei.

Doar îl asigurase pe tatăl ei că lui Marchmont nu-i fusese greu s-o convingă să devină ducesa lui. „N-am simțit niciodată pentru vreun bărbat ce simt pentru el", îi spusese ea, și era purul adevăr.

– Ducesă de Marchmont, spuse Jarvis pe un ton plin de admirație. Abia îmi pot da seama eu însămi.

– Eu încă nu-mi dau seama, zise Zoe. Ce ocazie am avut să mă gândesc la asta cu toți în jurul meu?

Tevatura existentă la întoarcerea ei de la curte nu era nimic în comparație cu zarva care a urmat în acea seară la cina în familie pentru sărbătorirea debutului ei. Când sosi desertul, tatăl ei spusese că mai are încă o tratație suplimentară pentru ei toți. Asta fusese toată atenționarea pe care o dăduse înainte de a anunța logodna ei cu Marchmont.

– A fost distractiv, spuse ea. Toată lumea a fost atât de surprinsă. De fapt, Priscilla nu chiar atât de mult. Nu era atât de îngrozită ca restul. Dar asta le-a oprit pe unele din surorile mele să facă tam-tam pentru că m-am întors singură cu el într-o trăsură închisă. Cu toții au presupus că s-a folosit de ocazie ca să îmi ceară mâna pentru că a fost orbit de gătelile mele. Nu-și puteau imagina de ce orice bărbat sănătos la cap s-ar însura cu mine – și au putut vedea că nu era beat când am ajuns la Lexham House. Râse. Au crezut că era rochia – și poate că era. Se părea că el socotise crinolina ei la fel de excitantă ca și ea.

– Domnișoară, dacă Excelența Sa nu v-ar fi cerut, există o sută care ar fi făcut-o, spuse Jarvis cu loialitate.

– Ăștia-s o sută care nu mă cunosc, spuse Zoe. Știu că nu va fi ușor cu el, dar nici lui nu-i va fi ușor cu o soție ca mine. Cu toate astea, ne înțelegem unul pe altul destul de bine... Lăsă să-i scape un oftat. Și mă tem că-l iubesc.

– N-are de ce să vă fie teamă, domnișoară. N-am nici o îndoială că și el vă iubește. Cel puțin o să vă iubească atunci când o să ajungă să vă cunoască mai bine. Duceți-vă la culcare, vă rog. Aveți nevoie să vă odihniți după o zi ca asta. Și vom fi foarte ocupate în următoarele câteva zile, împachetându-vă lucrurile și pregătindu-vă de mutarea în Marchmont House. Clătină din cap. Vai de mine, nici nu pot să cred. Înapoi în casa aia – la acel domn Harrison – și de data asta veți fi stăpâna lui. Mă întreb ce-i trece prin cap.

Zoe se apropie de pat.

– Ah, da, Harrison. Am uitat de el.

– Eu nu, spuse Jarvis. Mă bucur că cel puțin n-o să merg acolo ca fată în casă. După cum ați spus, o să răspund doar în fața dumneavoastră – și n-o să am prea mult de-a face cu el în nici o împrejurare, cu excepția meselor. Nu că m-aș plânge, domnișoară. E o poziție de invidiat. Camerista ducesei de Marchmont. Cine s-ar fi gândit! Clătină din cap a mirare.

– Eu m-am gândit doar la Marchmont, spuse Zoe. Nu m-am gândit la casă, la casa aceea mare, impecabilă și cu toți servitorii. Doamne, Dumnezeule, o să fiu stăpână acolo. Ce distracție!

– Domnișoară, ați spus că pot să-mi dau cu părerea, și părerea mea este că domnul Harrison nu va fi prea distractiv.

Zoe se uită la ea.

– Doar nu ți-e frică de omul ăla?

– Ba da, domnișoară, mă tem că da.

– Pfui! N-are de ce să-ți fie frică. Eunucul-șef al lui Yusri Pașa – ei, ăla era un bărbat de temut. Mi-au trebuit ani să-l înțeleg. Dar ăsta, căruia nu-i lipsește nici o parte bărbătească? Zoe se opri. Servitorii își păstrează părțile bărbătești în Anglia?

– Domnișoară, nu cred că e permis să se facă eunuci aici, spuse Jarvis.

Zoe dădu din mână cu nepăsare.

– În cazul ăsta, nu există nimic ce să te neliniștească. Știu bine cum să conduc o gospodărie și o s-o conduc pe asta.

Capitolul 12

Până joi seară, zvonurile circulau cu iuțeală în lumea bună.

Ca de obicei, servitorii auzeau zvonurile cu mult înaintea stăpânilor lor.

În orice caz, la Marchmont House zvonul se transformă repede în certitudine și membrii personalului de nivel superior ai ducelui știură cu mult înainte de lăsarea serii că îi lovise năpasta: stăpânul lor se însura cu Fata din Harem.

Știau, pentru că el le spusese asta.

După recepție, când ducele de Marchmont se întorsese să se schimbe din ținuta de gală în ținuta de seară, îl chemase pe Harrison în birou. Era și Osgood acolo, așa cum era întotdeauna, să scrie orice era necesar a fi notat. Scrisese foarte mult la capitolul pariuri pierdute și câștigate.

Drept urmare, știa că se putea aștepta la o cambie de o mie de lire din partea lordului Adderwood care pariase că domnișoara Lexham nu-și va face reverența în fața reginei înainte de sfârșitul lunii.

Până în acest moment, nu știa că Excelența Sa pierduse pariul privitor la căsătoria domnișoarei Lexham înainte de terminarea sezonului londonez.

– Mă însor, îi informă ducele pe cei doi angajați ai săi. Cu domnișoara Lexham. Poate că săptămâna viitoare.

Amândoi bărbații își păstrară obișnuitele expresii rigide. Amândoi transmiseră formula corectă de felicitări.

Pe amândoi îi luă cu amețeală, dar din motive diferite. Osgood se temea că o stăpână în casă îi va tulbura ordinea precisă și îi va deranja hârtiile.

Harrison, care n-avea nici o intenție să lase vreo femeie să se amestece în vreun fel în aranjamentele sale, era îngrozit de perspectiva de a se umili în fața unei persoane care se dăduse în spectacol în ziare – una care, în plus, îl pusese la punct, fapt care fusese repetat

de către un anumit lacheu față de altul. Harrison îi concediase pe amândoi lacheii fără vreo recomandare.

Excelența Sa nu știa nimic despre asta. Excelența Sa nu-i deosebea pe unul față de altul.

– O să fac o notă pentru o autorizație specială, spuse Osgood. Și pentru cumpărarea unui inel.

– Mi-am propus să merg mâine la Colegiul avocaților pentru autorizație, spuse ducele.

– Da, Excelența Voastră, spuse Osgood. Aveți cerințe speciale în ceea ce privește inelul?

– Desigur că am, spuse ducele. O să mă ocup de asta tot mâine. Dacă tot sunt pe acolo, o să mă opresc la Rundell and Bridge.

Rundell and Bridge erau bijutierii regali și favoriții prințului regent. Magazinul de pe Ludgate Hill, numărul treizeci și doi, includea printre clienții obișnuiți nu numai familia regală și nobilii englezi, ci și acele capete încoronate din Europa care reușiseră să și le păstreze pe umeri.

Dacă Harrison ar fi afișat vreodată vreo expresie, acum ar fi devenit și mai cumplită. Dar toate gândurile și le păstra pentru el.

Stăpânul, după știința lui, nu alesese și nu cumpărase niciodată o bijuterie pentru nimeni, de când devenise duce. Era responsabilitatea lui Osgood să cumpere cadourile pe care Excelența Sa le dăruia amantelor sale. Dorința ducelui de a vizita el însuși Rundell and Bridge pentru a alege personal inelul de logodnă era de rău augur. Într-adevăr, era limpede că Fata din Harem își băgase foarte adânc ghearele în el.

– Trebuie să fac o vizită scurtă în seara asta, îi spuse nepăsător Marchmont secretarului său. Vreau să duc un cadou.

– Da, Excelența Voastră.

Nu se rostise nici o altă vorbă. Nu era necesar să se spună nimic mai mult. Ducele se însura. Era nevoie de un cadou pentru persoana cu care nu se însura și era de așteptat ca Osgood să aibă la dispoziție un cadou potrivit de adio.

Ducele nu mai dădu alte instrucțiuni. Nici nu-i trecu prin minte să dea altele. Osgood, care acționa independent de personalul gospodăriei, știa exact ce i se cerea. Harrison, ca de obicei, va stabili ce trebuie făcut în domeniul său și va comunica aceste cerințe celor de rang inferior.

Când ducele se duse să se îmbrace, îi spuse lui Hoare despre iminenta nuntă în același fel degajat. Hoare plânse, dar să nu uităm că el plângea și pentru butoni și lavaliere prea scrobite. Singurul motiv pentru care Marchmont nu-l concediase era că se obișnuise cu el și era o tevatură prea mare să se obișnuiască cu cineva nou. Toată lumea știa asta, inclusiv Hoare.

După ce stăpânul plecă din nou, Harrison îi chemă pe valet, pe bucătar, majordom și pe menajera șefă în salonul său luxos. Îi trată cu sherry și îi asigură că Marchmont House va continua să funcționeze ca și până acum. Va fi o ușoară creștere a personalului pentru a se putea ocupa mai bine de responsabilitățile sporite. În rest, totul va continua ca de obicei. Deși era posibil să existe o scurtă perioadă de acomodare la început, nu se aștepta la un amestec semnificativ sau perturbări în treburile de fiecare zi ale gospodăriei ducelui.

Mai târziu, i se confesă doamnei Dunstan:

– Nu prevăd nici un fel de dificultate – de fapt, chiar mai puține decât ar fi apărut dacă Excelența Sa ar fi făcut altă alegere. Mahomedanii nu cred în educația femeilor. Toată lumea știe că în capul femeilor nu există decât modă și scandaluri. Doamna asta o să știe chiar mai puțin în materie de administrarea gospodăriei decât o aristocrată englezoaică obișnuită și va fi mai puțin înclinată să se ocupe de asta. Nu trebuie să privim situația ca pe o catastrofă, ci ca pe o ocazie de a mări gospodăria.

Dacă doamna Dunstan avea vreo urmă de îndoială sau neliniște, încrederea lui Harrison o înlăturase. A doua zi, toți servitorii de nivel superior umblau de colo-colo hărțuindu-și inferiorii, pregătind casa pentru a o primi pe noua lor stăpână.

Cât despre episodul neplăcut din timpul scurtei sale vizite la Marchmont House – Harrison refuză să-i permită a-l deranja. Odată ce doamna va trăi sub acoperișul lui, își spuse el, ea, la fel ca toți ceilalți, va trăi după regulile lui.

Mai târziu în acea seară, ducele îi făcu o vizită lui Lady Tarling.

Având același zâmbet strâmb pe care îl afișase și cu ocazia precedentă, ea mai deschise încă o cutie de catifea. Aceasta era verde. Conținea un set de trei broșe din aur în formă de buchete de flori, împodobite cu diamante colorate.

Fuseseră făcute să fie purtate separat sau asamblate pentru a forma o tiară.

– Ce frumos! spuse ea.

– Mă însor, spuse el.

Ea încuviință din cap și își ridică privirea. Nu era surprinsă, doar uimită de cât de puțin o mirase vestea.

– Înțeleg.

– Am preferat să nu afli mai întâi despre asta din ziare, spuse el.

– Mulțumesc, spuse ea.

Orice ar fi spus alții, ea nu-l considerase niciodată complet lipsit de inimă. Sau, dacă așa era, buna lui creștere ascundea bine lipsa.

Deja auzise zvonuri. Întotdeauna auzeai zvonuri, jumătate din ele absurde, dar pe acesta îl găsise credibil. Poate că știuse cu săptămâni în urmă că această zi va veni, în noaptea când îi adusese celălalt dar generos. Poate că fusese atunci sau poate în acea dimineață în Hyde Park. Nu era sigură când fusese, însă la un moment dat, îi devenise clar că acest bărbat își dăruise inima altcuiva, cu multă vreme în urmă, fie că el știa sau nu.

Fiind pregătită, dar și inteligentă, acceptă vestea cu naturalețe și îl felicită așa cum ar face un prieten – și efectiv în ultimele săptămâni el nu fusese nimic mai mult decât atât.

Față de micul regret pe care îl simțea, superbele broșe erau mai mult decât o consolare potrivită.

Vineri după-masă, Marchmont obținuse autorizația specială și comandase inelul. Apoi se duse la White unde reglă diferitele pariuri dacă era sau nu logodit cu domnișoara Lexham și parie împotriva lui însuși că va fi însurat înainte de sfârșitul lunii.

Astfel, pe când lumea bună se îndrepta spre Hyde Park la ora de plimbare, toți știau și vorbeau despre asta.

La ora șase, ducele de Marchmont apăru pe Rotten Row, călărind alături de domnișoara Lexham care purta o rochie de călărie de un albastru viu, după ultima modă. Cei care se putură apropia îndeajuns spuneau că acea culoare se potrivea exact cu ochii ei. O pălărie elegantă cu pene stătea așezată pe buclele ei blonde. Călărea un cal castrat, aprig, pe care îl stăpânea cu ușurință.

Animalul vioi voia într-adevăr să fie stăpânit, pentru că înaintau încet. Chiar și mamele amarnic de dezamăgite și fetele lor nemăritate, în aceeași măsură de mâhnite, își ascunseră sentimentele. Ele, la fel ca toți ceilalți, voiau să fie cunoscute de către viitoarea ducesă de Marchmont. Toată lumea îi fusese prezentată, cu excepția

doamnelor care se feriseră de ea la recepția de la ziua de naștere a regentului. Pe acestea, Marchmont cumva reușise să le evite.

Vineri seara luă cina *en famille* la reședința Lexham.

Familia se strânse în bibliotecă după cină, așa cum făcea mereu, cu ocaziile neprotocolare.

Atunci, Lexham spuse:

– Am auzit de pariul ăla ridicol al tău, Marchmont.

– Așa de multe se încadrează în această categorie, spuse Marchmont. La care vă referiți?

– La acela dacă o să fii sau n-o să fii însurat până la sfârșitul lunii. Pot să-ți subliniez în primul rând că ești doar tu singur – și unii ar putea vedea asta ca un semn că te transformi în Lady Sophronia – și în al doilea rând, ai mai puțin de o săptămână până la sfârșitul lunii. N-ar fi logic să o lămurești cu Zoe?

Zoe fusese excesiv de cuviincioasă în timpul cinei. Rochia era extrem de indecentă. Din nou, sânii ei erau ascunși nesigur în cel mai mic corset din lume. Acum stătea lângă fereastră, uitându-se spre Berkeley Square, unde la acea oră era puțin probabil să vadă ceva.

De unde stătea, Marchmont o vedea din profil. Lucirea candelabrelor în părul ei și umbra aruncată pe o parte a feței o făceau să pară singuratică, ba chiar misterioasă. Se simți nesigur și se surprinse întrebându-se dacă o cunoștea, până la urmă. Apoi își spuse că era absurd: era doar un efect al luminii.

Înlăturând îndoiala, spuse:

– Cred că nu sunt de acord cu logodnele lungi. Zoe, n-ai vrea să ne căsătorim săptămâna viitoare?

– Săptămâna viitoare? spuse Lady Lexham. Dar credeam că e una dintre glumele tale. Într-adevăr, o logodnă scurtă.

El își aminti apoi că Zoe era ultimul lor copil. Probabil ar fi vrut s-o mărite în stil mare, cu o petrecere grandioasă. La urma urmei, nu era de ici, de colo ca o fiică de-a ta să se mărite cu un duce. Problema era că ducele fusese unul de-al casei pentru atâta vreme, încât aici era ușor să își uite poziția de adult în lume. Aici, într-un fel, se simțea încă Lucien de Grey. Chiar și când fusese doar un băiat, familia Lexham îi folosea rar titlul. Doar în societate era „Lord Lucien". Zoe îi spunea așa doar când își bătea joc de el sau când era furioasă pe el.

– Ce egoism din partea mea. Ați dori o masă mare, un dineu, un bal sau așa ceva. Lucrurile astea cer timp, mi s-a spus. Păi, atunci, poate cândva în mai.

Zoe se întoarse de la fereastră și îl privi așa cum o făcea câteodată, ca și cum credea că-l poate citi. Nimeni nu-l putea citi, știa el.

– Un ospăț de nuntă? întrebă ea. E necesar?

– Cred că părinții tăi ar dori.

– Poate că îți e imposibil să crezi, spuse Lexham, dar soția mea și cu mine am fost și noi odată tineri. Viața e scurtă și imprevizibilă. Părinții tăi n-au avut prea mult timp să se bucure de fericire. Eu zic să profiți din plin. Dar hai să vedem, Zoe ce zice? Ești cam abătută în seara asta, draga mea. Te-a cuprins dintr-odată teama la ideea de a deveni ducesă?

– Încă nu, *papa*, spuse ea. Mă gândeam doar ce rochie să port la nunta mea. Îi aruncă lui Marchmont un zâmbet absent. Nici mie nu-mi plac logodnele lungi. Cred că ar fi distractiv să mă mărit în ultima zi a lunii. Râse și era râsul lui Zoe, relaxat și ușor, iar sunetul lumina încăperea. Vreau să văd cum plătești pentru pariu.

Sâmbătă dimineața, ducele de Marchmont sosi la Lexham House într-o stare de nesiguranță. Era un simțământ pe care îl încerca rar și unul care nu-i plăcea. De data asta, nu se putea debarasa de el și nu-l putea alunga în dulapul special din minte. Se lipise de el ca un scaiete mare plin de țepi.

Nu era așteptat, căci nu-i dăduse prin minte să trimită un bilet înainte, pentru că n-o făcuse niciodată până atunci.

O găsi pe Zoe în salonul de mic dejun, înconjurată de surorile ei cu toate croncănind și cârâind ca de obicei.

– Iată-te! strigă una la intrarea lui. Pur și simplu, e imposibil.

– Iese din discuție, spuse alta.

– N-are trusou.

– După munca noastră grea să facem ca lumea s-o accepte, spuse Augusta, și după aceea să se mărite într-așa o grabă, și în felul ăsta groaznic de tainic? De neconceput! Avem nevoie de cel puțin o lună.

– Iunie ar fi mai bine, fu de părere Priscilla. Eu și Dorothea ne așteptăm să naștem în mai.

Zoe se uită la el, își dădu ochii peste cap și reîncepu să-și ungă pâinea cu unt.

– Ducesa de Marchmont, spuse el, se poate mărita când și unde dorește. Nimic din ce face ducesa de Marchmont nu este pe ascuns. Dacă ducesa de Marchmont dorește să se grăbească, atunci lumea trebuie să se grăbească împreună cu ea. Viitoare Excelență Voastră,

după ce îți termini micul dejun, aș vrea să-ți vorbesc într-un loc unde nu sunt prezente surorile tale. O să te aștept în bibliotecă.

Se îndreptă spre bibliotecă.

Era binecuvântat de liniște.

El nu era liniștit.

Se duse la șemineu și se uită la grilaj. Se duse la fereastră și se uită spre Berkeley Square. O trăsură. Doi călăreți. Doi oameni mergând spre Landsdowne House. Un mic grup ieși de la Gunter's și se îndreptă spre micul parc. Își aminti cum arăta piața cu câteva săptămâni în urmă, de 1 aprilie, ziua în care venise aici intenționând să demaște o impostoare și, în schimb, o găsise pe fata pe care o pierduse cu doisprezece ani în urmă.

Acum erau logodiți și urmau să se căsătorească.

Treizeci de zile din clipa în care intrase în micul salon din Lexham House și o zărise stând pe scaun până în ziua stabilită pentru nuntă: joia viitoare, exact la sfârșitul lunii.

Treizeci de zile, de la început până la sfârșit.

Treizeci de zile, și el va înceta să mai fie burlac.

Asta nu-l neliniștea. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Era datoria lui să se însoare și să producă moștenitori, o datorie care i se băgase efectiv în cap încă de când se născuse: deși Gerard fusese moștenitorul, continuarea vechiului neam era prea importantă pentru a fi lăsată doar în sarcina unui singur bărbat din familie.

Căsătoria nu-l îngrijora pe Marchmont. Nu întrevedea mari schimbări în viața lui. Ce-l neliniștea se găsea mai în apropiere.

Plecă de lângă fereastră și începu să se plimbe de colo-colo.

Părea că trecuseră ore, zile, luni și ani înainte ca ceva să-l facă să se întoarcă spre ușă.

Probabil că îi auzise pașii fără a-și da prea bine seama. Ea se oprise în prag.

Postura îi era corectă. Rochia de dimineață era corectă, acoperindu-i complet brațele și pieptul. Dar nici o altă englezoaică nu stătea chiar în felul acela. Nici o altă englezoaică nu putea zăbovi o clipă în pragul ușii și crea imagini în mintea unui bărbat care o arătau lăsându-se pe spate pe perne, cu hainele în dezordine și privirea tulbure de dorință.

– Mulțumesc pentru că le-ai redus la tăcere, spuse ea și intră. Poate că te întrebi de ce le-am lăsat să continue așa și nu m-am certat cu ele. Problema este că dacă mă cert, durează o veșnicie să-mi termin

micul dejun și se răcește totul. În harem, ne certam mereu, cu mult mai urât decât atât. Femei țipând, amenințând, plângându-se de orice, isterice. Îmi spun că sunt obișnuită cu asta. Îmi spun să las să treacă, să pretind că afară e o furtună violentă. Dar e *foarte* enervant și o să fiu tare bucuroasă să mă mut la tine acasă și să fac niște reguli despre numărul de surori cărora să li se permită să vină în același timp și la ce ore să li se permită.

Lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ea ar putea face reguli acasă la el; dar gândul veni și plecă, repede înlocuit de lucrul crucial ce urma să se petreacă și despre care avea îndoieli așa cum nu mai avuse din copilărie.

– Cum vrei, spuse el distrat. Am ceva pentru tine.

Întreaga ei ființă păru că se calmează.

– Un cadou?

– Nu sunt sigur dacă se poate numi cadou. Se bătu peste haină. În care buzunar îl pusese? La care se hotărâse în cele din urmă? Îl scosese și îl băgase înapoi de o sută de opri. O clipă. Știu că e pe-aici, pe undeva. Hoare a devenit isteric pentru că a stricat cuta de la... Ah, uite... aici e. Scoase cutiuța de catifea din buzunarul ascuns în căptușeala fracului.

Ea înțepeni și își duse mâinile la stomac.

– Ce s-a întâmplat? spuse el.

– Nimic. Cred că știu ce e în cutiuță.

– Vorbind la modul general, aș zice că știi. Deschise cutia, cu mâinile ceva mai puțin sigure decât ar fi trebuit. Își spuse că era absurd. De câte ori, câtor femei le dăruise bijuterii?

Scoase inelul și se uită la el. Cumva, în dimineața asta în magazin, nu păruse așa de... așa de...

– Dumnezeule mare! Își ridică mâinile încrucișate la piept. E mare.

Era enorm și, poate, până la urmă, prea mare pentru mâna ei: în mijloc, un mare diamant șlefuit, înconjurat de unele mai mici. Ar fi trebuit să-i acorde bijutierului mai mult timp. Trebuiau să se grăbească. N-au înțeles bine. Au înțeles greșit. Dar nu, Rundell and Bridge nu înțelegeau niciodată greșit.

– Rundell a fost șocat, spuse el. Îi era groaznic de cald și nu în sensul bun, sensul pasiunii. Mi-a arătat nenumărate inele cu diamant, elegante, rafinate. Dar eu i-am spus că vreau o piatră mare,

vulgară, una pe care lumea s-o poată vedea strălucind de la un kilometru distanță.

– Ah, Marchmont!

– Poate că-ți poți desclești mâinile, spuse el.

– Ah, da.

– Dă-mi mâna, te rog, zise el.

Ea se apropie. Își întinse mâna.

Cu inima bătându-i neregulat, îi puse inelul pe degetul subțire. Se potrivea, așa cum trebuia să fie. Fusese acolo, nu-i așa, când i se luaseră măsuri pentru mănuși – pentru tot.

Cu toate astea, inima lui continuă în același ritm haotic.

Ea ridică mâna și se uită cum diamantele sclipeau în lumina zilei care intra pe ferestre. Nu era prea mult soare în încăpere în acel moment, dar el sclipea.

– E *minunat*, șopti ea.

– Serios?

Ea încuviință din cap, uitându-se la el. Trase aer în piept și respiră prelung. El se uită cum pieptul i se ridică și coboară.

– E *perfect*, spuse ea. Inelele elegante și rafinate sunt pentru femeile inferioare. Ducesa de Marchmont trebuie să poarte un diamant care poate servi drept lumină de far în vreme de restriște. Ah, Marchmont!

Apoi râse și îl luă de după gât. Și trupul ei moale i se alătură.

El o îmbrățișă și o trase aproape. Își îngropă fața în părul ei și-i sorbi mirosul ei văratic. Ea își dădu capul pe spate, invitându-l, și el se aplecă să accepte invitația. Gura lui o atinse pe a ei, moale și caldă și încărcată de amintiri: Green Park și Hyde Park și fierbințeala din coridorul casei și din împerecherea lor turbată în trăsura mătușii. O strânse mai tare.

Un „hmm" sonor se auzi din spatele lui.

El și Zoe se despărțiră brusc.

– Văd că data de treizeci e tocmai la timp, spuse Lord Lexham. Marchmont, mai bine am găsi ceva să te ținem ocupat. Vino la mine în birou. Hai să facem o înțelegere legată de aranjamentele de căsătorie înainte să chemăm avocații și să înceapă a se certa.

Duminică, Priscilla sosi când se crăpa de ziuă. Era evident că deborda de vești, pentru că trecu pe lângă Jarvis și năvăli în camera lui Zoe la doar câteva clipe după ce Zoe ieșise din baie.

Era mai greu să faci baie în Anglia decât fusese în Cairo, dar baia zilnică era un obicei musulman pe care Zoe refuza să-l abandoneze. Aici avea doar o cadă portabilă și îi lipsea grupul de sclave care o spălau și îi făceau masaj și îi îndepărtau părul de pe corp, o ungeau cu ulei și o parfumau. Dar englezii nu erau deranjați de păr, și ea n-avea nevoie de celelalte servicii. Cada servea scopului principal.

– L-a ales el *însuși*, spuse Priscilla.

– Ce să aleagă? întrebă Zoe în timp ce Jarvis o îmbrăca cu halatul de casă.

– Inelul.

– Ce inel?

– Piatra aia monstruoasă a ta. Inelul de logodnă.

– Ah, spuse Zoe. Asta era evident.

Mai evident decât ar fi putut presupune ea.

Îl ascunsese bine, dar ea fusese învățată să vadă și să audă ce ascundeau bărbații. Începuse să-l înțeleagă mai bine. Învăța să-l citească mai bine.

Se gândise la ea.

Îi păsase dacă ei îi plăcea sau nu inelul. Îi păsase foarte mult.

Simți cum în piept i se forma un suspin.

Își spuse să nu fie o proastă sentimentală. Își spuse că el ținea doar la mândria lui. Își spuse să nu-și imagineze că ținea profund la ea. Chiar dacă era adevărat pentru moment, n-avea să dureze. Era un bărbat chipeș, bogat, puternic. Orice femeie îl dorea și el știa asta. Să se aștepte ca el să-și dăruiască inima unei singure femei era caraghios.

Își spuse că înțelegea asta și că se putea împăca cu gândul, trebuia să se împace cu gândul. Dar ea ținea la el și nu va înceta niciodată să țină la el – el trăise în inima ei tot timpul cât fusese departe – și voia ca și el să simtă la fel.

Își reținu lacrimile și se duse spre șemineu unde pe o tavă, o aștepta ciocolata de dimineață împreună cu ziarul.

Pesemne reușise să-și ascundă prea bine sentimentele, pentru că Priscilla, crezând că nu fusese îndeajuns de impresionată, spuse:

– Nu înțelegi, așa-i? Marchmont nu face *niciodată* așa ceva. Secretarul lui cumpără întotdeauna cadourile. Pentru toată lumea. Fie că e vorba despre familia regală, rude sau amante.

– Dacă una dintre concubinele lui are un diamant la fel ca ăsta, primit de la el, spuse Zoe, va trebui ca, din greșeală, să-i rup degetul. Și capul lui, tot ca din greșeală, se va întâlni cu o oală de noapte.

– Nimeni n-are un diamant ca ăsta, o asigură Priscilla. Ah, Zoe, pot să-l văd din nou?

Îi spuse lui Jarvis să aducă inelul. Îl aduse în cutiuța lui, dându-i-o Priscillei, care doar deschise cutia și se uită la inel, dar nu-l atinse.

– Pune-ți-l.

Zoe făcu întocmai. Lumina dimineții fu captată în fațete și aruncă în jur curcubeie.

– Osgood are un gust excelent, spuse Priscilla. Și își poate satisface gustul, pentru că lui Marchmont nu-i pasă cât costă ceva și refuză să fie plictisit cu alegerea cadourilor. Refuză să fie plictisit cu orice seamănă cu luarea unei decizii sau asumarea unei responsabilități. Toată lumea e uimită că a ales el însuși inelul.

Zoe presupusese pur și simplu că el îl alesese. Nu-și dăduse seama cât de important era asta. Ah, asta înrăutățea lucrurile. O făcea să se simtă specială. N-o să fie niciodată în stare să-și întărească inima față de el, și el avea să i-o frângă.

– Nu-l poți înțelege, fără îndoială, spuse Priscilla, dar sunt foarte bucuroasă pentru tine, serios.

Plecă după câteva minute.

Când ușa se închise și pașii surorii ei nu se mai auziră, Zoe se uită la diamantul de pe degetul ei, imensa piatră din mijloc înconjurată de unele mai mici, așa cum o regină e înconjurată de supușii ei.

Își spuse să nu fie tâmpită. Își spuse să nu fie o sentimentală proastă. Dar cum ar putea să se stăpânească? El se îngrijise de inel și dorise cu adevărat să-i placă – și asta era așa de drăguț din partea lui, mai drăguț decât putea ea suporta.

Pieptul i se ridică și lăsă să-i scape un oftat. Apoi încă unul. Și încă unul.

Își puse fața în mâini și plânse.

În noaptea de dinaintea nunții, Zoe dădu o mică petrecere în dormitorul ei.

Oaspeți îi erau surorile.

– O petrecere în dormitorul tău? fusese prima reacție. Cine a mai auzit de așa ceva?

Ea le fluturase uriașul ei inel cu diamant în fața ochilor și agitația se potoli.

Toate se căsătoriseră bine. Toate aveau grămezi de bijuterii. Și totuși, inelul de logodnă al lui Zoe avusese un efect magic asupra surorilor ei, nu numai asupra Priscillei, cea mai puțin nebună dintre ele.

Zoe comandase mici sendvișuri și prăjiturele delicate, ceai și limonadă și șampanie.

În timp ce mâncară și băură și bârfiră și îi oferiră obișnuitul sfat marital, o puse pe Jarvis să aducă comorile pe care Karim le revărsase asupra celei de-a doua soții care era și jucăria preferată.

Rubine și granate, safire și smaralde, diamante și perle și topaze de toate culorile. Coliere și brățări și inele.

Le dădu pe toate surorilor ei, cu excepția câtorva piese pe care le pusese de-o parte pentru Jarvis.

Ele tăcură șocate.

În cele din urmă, Priscilla glăsui:

–Ai spus că o să le împarți, îmi aduc aminte, Zoe, dar chiar pe toate? Ești sigură, foarte sigură?

–Asta era vechea mea viață, spuse Zoe. N-o s-o iau cu mine în noua mea viață.

În cele din urmă, în ciuda a ceea ce surorile lui Zoe susținuseră despre afacerile tăinuite, nunta se dovedi a fi mare și complicată.

De vreme ce îi invitaseră pe toți frații și surorile lui Zoe, împreună cu familiile lor, fură nevoiți să-i invite și pe unchii, mătușile și verii lui Marchmont. Și după aceea, de vreme ce Adderwood trebuia să stea lângă el, trebuiră să fie chemați și ceilalți prieteni ai lui. De asemenea, erau și membri ai familiei regale care trebuiau să vină. Chiar lăsând la o parte nepoatele și nepoții respectivi, vastul salon de la Lexham House devenise sufocant de aglomerat.

Sau așa i se părea lui Marchmont.

În cele din urmă, apăru preotul, și Zoe intră în încăpere imediat după aceea, purtând o rochie dintr-un argintiu sclipitor care îl făcu pe Adderwood să spună în șoaptă:

–Ah, asta e al naibii de nedrept! Unii indivizi au parte de tot norocul. Arată ca un înger.

Zoe Octavia nu era un înger, nici pe departe, dar în acea clipă arăta pur și simplu inocentă. În acea clipă, lui Marchmont i se păru că era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată. Pe când

i se alătură în fața preotului, se simți foarte mândru, ceea ce nu era deloc de mirare.

Ceremonia începu. Nimeni nu vorbi când veni timpul să se anunțe „vreun motiv întemeiat ca ei să nu fie uniți prin căsătorie după lege" și nici unul din ei nu anunță vreo piedică, astfel se continuă până la sfârșit cu fiecare făgăduială și „Da" și cu tatăl ei dând-o în căsătorie cu ochii înotând în lacrimi, în vreme ce soția lui plângea de-a binelea. Și continuă cu Marchmont punându-i verigheta pe deget lui Zoe și luând-o de soție și venerând-o cu trupul său – cea mai ușor de făcut promisiune – și așa mai departe cu psalmii și rugăciunea pentru rodnicie și încă alte rugăciuni și sfaturi din partea sfântului Pavel.

Lui i se părea că își petrece toată viața luând-o de soție pe Zoe, dar în cele din urmă ceremonia se termină.

În sfârșit, ea devenise ducesa de Marchmont – ducesa *lui* de Marchmont. Soția lui.

Avea o soție.

Era răspunzător pentru ea. Jurase în fața lui Dumnezeu și a martorilor.

... „să o iubească, să o aline, să o onoreze și să-i fie alături la bine și la greu; și să renunțe la toate celelalte..."

Să renunțe la toate celelalte.

Începu să priceapă, atunci, ce făcuse.

Își dăduse cuvântul.

Nu mai era cale de întors, nu exista dezlegare.

Viața lui urma să se schimbe, fie că-i plăcea sau ba.

Capitolul 13

Câteva ore mai târziu

Zoe își amintea limpede ceremonia nupțială. Întâmplările de după aceea nu mai erau așa de clare. Foarte mulți oaspeți. Cuvântări și prezentări. Mâncare și mai multe discuții. O mare de oameni prin care să-și croiască drum.

Cu o noapte înainte, nu dormise bine și când se termină totul, iar ea și Marchmont părăsiră Lexham House, o copleși oboseala. Adormi în trăsură în timpul scurtului drum spre Marchmont House și nu se trezi decât când vehiculul se opri. La început fusese pe bancheta din fața lui Marchmont, dar când se trezi se afla lângă el. O ținea de după umeri.

Când se uită la el, el râse:

– Sunt așa de plicticos?

– Să te măriți e un lucru greu, spuse ea.

– Încă n-ai terminat cu munca grea, zise el. Acum trebuie să cunoști servitorii. Pregătește-te. Vestea bună e că în curând se va termina.

Avu dreptate. Nu dură mult.

Găsiră tot personalul așteptându-i în foaierul sclipitor. Harrison ținu o cuvântare formală de bun venit. Ducele îl prezentă pe secretarul său, Osgood, și Harrison îi prezentă pe servitorii de rang superior. Și asta fu tot.

Odată formalitățile îndeplinite, ducele o luă pe Zoe de mână și o conduse repede pe scările acoperite de covoare.

– Ăștia sunt toți, spuse el. Se uită în jos peste balustrada de fier unde numărul de servitori scădea. Ieșeau din hol, o mică armată în ordinea strictă a rangului. Nu mi-am dat seama că sunt atât de mulți. Nu-mi aduc aminte să-i fi văzut vreodată înainte în felul ăsta, toți deodată în același loc.

Erau mulți, însă numărul lor n-o speria pe Zoe. În Cairo trăise în mijlocul unei mulțimi de sclavi și servitori și nu după mult timp îi cunoștea pe fiecare în parte.

Acum, studie fețele personalului lui Marchmont pentru că voia să îi cunoască și pe fiecare din ei. Observă că lacheul care o asistase prima dată când fusese acolo nu era prezent.

Nu era de mirare. În palatul lui Yusri Pașa, dacă șeful eunucilor era mustrat sau stânjenit, executa de obicei orice martor al situației sale jenante.

– Mi s-a făcut o aluzie fină de către anumite doamne că mireasa mea ar putea avea nevoie să se odihnească și să se pregătească pentru noaptea nunții, spuse Marchmont.

– O să am nevoie de timp să-mi schimb îmbrăcămintea, da, zise Zoe. Mă bucur că am ales să mă mărit în rochia asta. E foarte frumoasă. Dar s-o dau jos o să fie cel mai anevoios lucru. O mie de panglici de legat și de ace de scos și de nasturi și agățători și după aia toate lucrurile de dedesubt.

– Păi, aș fi bucuros să te ajut, firește, se oferi el.

Ea și-l putea închipui dezbrăcând-o puțin câte puțin, scoțându-i hainele strat după strat și se simți de parcă ar fi mers alături de un foc mișcător, așa de tare se înfierbântase.

Își ridică ochii și îl surprinse privind-o. În ochii lui verzi pâlpâia un foc.

– De fapt, abia aștept asta, spuse el. Dar poate că în seara asta nu e cel mai potrivit moment pentru ceremonii complicate.

Cu siguranță că nu era. Cu câteva cuvinte și o privire, el o făcuse să fie insuportabil de nerăbdătoare să se vadă în pat în seara asta. Era mai nerăbdătoare decât cele mai multe dintre proaspetele mirese deoarece avea o idee excelentă despre cum avea să fie. În seara aceea va fi mult mai înțelept s-o lase pe Jarvis să o dezbrace de rochia de mireasă și s-o îmbrace cu ceva mai lejer. Cu cât Marchmont petrecea mai puțin timp dezbrăcându-și mireasa, cu atât mai mult timp va putea petrece făcând dragoste cu ea.

– Da, hai să lăsăm ceremoniile complicate pentru altă dată, spuse ea.

Ajunseră la primul etaj. El o conduse pe o parte a coridorului care ajungea într-un colț unde se întâlnea cu o pereche de uși din mahon.

– Asta te va duce spre apartamentele ducesei, spuse el deschizând una din uși. O să găsești o ușă de legătură între dormitoarele noastre. M-am gândit că am putea mânca ceva în liniște în seara asta în dormitorul mare, mai degrabă decât să cinăm cu mare pompă.

Ea îl strânse de mâna care o ținea pe a ei.

– Mulțumesc, spuse ea. Mi-ar plăcea ceva liniștit. Aproape că am uitat cum e.

– Nu prea liniștit, spuse el.

Ea îl privi pe sub gene.

– Nu prea liniștit, încuviință ea. Cum dorești. Îmi amintesc vag că ți-am promis supunere.

– Bănuiesc că ar fi lucrul despre care ai avea doar cea mai vagă amintire. Îi ridică mâna și i-o duse la buze, sărutându-i încheieturile degetelor. Abia aștept să vă văd din nou în scurt timp, Excelența Voastră.

Excelența Voastră.

Cele două cuvinte rămaseră agățate în aer după ce ușa se închise în urma ei.

Atunci fu momentul în care pricepu cu adevărat: cine era ea și cine va fi de acum încolo... și cât de departe ajunsese din noaptea în care bătuse la ușa unui englez necunoscut în Cairo.

Găsise curajul să fugă de vechea ei viață.

Va găsi curajul pentru orice îi va rezerva noua ei viață.

Mai târziu

Zoe descoperi că apartamentele ei erau de două ori mai mari decât cele ale mamei sale.

Având în vedere asta, nu mai fu surprinsă de vastitatea dormitorului lui Marchmont. Totuși, fu impresionată.

Era mai spațios decât salonul mare de la Lexham House și era contrariul sobrietății.

Văzu că Excelența Sa iubea confortul. În plus, cel care dădea tonul în modă nu era sclavul ultimei mode în materie de decorațiuni.

Dormitorul lui era un amestec încântător de mobilier de diferite stiluri și epoci.

Un pat mare cu baldachin domina unul din pereți. Baldachinul său se înălța până aproape de tavan. De el atârnau draperii de catifea

și mătase aurie și verde. De-o parte și de alta erau noptiere, câteva trepte de-o parte. Observă fotolii, mese, un dulap pentru cărți și un scrin. Într-un colț al încăperii se afla un paravan chinezesc lăcuit și în apropiere un birou asortat. Pe pereți erau atârnate frumoase picturi, inclusiv un tablou înfățișându-i pe părinții lui. Deși nu și-i mai amintea, stilul îmbrăcămintei și asemănarea fizică îi dăduseră de înțeles cine erau.

Un covor gros, cu un model bogat acoperea mare parte din podea – și era o suprafață considerabilă –, în vreme ce stucaturi complicate împodobeau tavanul.

Șemineul din marmură era și mai impresionant decât acela din foaier. În fața focului se afla o masă aranjată pentru două persoane și două fotolii capitonate.

Zoe se opri în mijlocul încăperii cu mâinile împreunate sub bărbie în vreme ce se întorcea uitându-se în jur.

Jarvis o îmbrăcase în ținuta de noapte pe care Zoe o alesese cu grijă pentru noaptea nunții: o cămașă de noapte simplă din muselină sub un halat din muselină brodat cu fir verde, roz și auriu.

La scurt timp după ce intră, își făcu apariția Dove urmat de un mic șir de lachei purtând tăvi și o frapieră din argint. Zoe îi privi cum așezau masa – o mulțime de farfurii fine, mici sendvișuri asemenea celor pe care le servise surorilor ei și brânzeturi, fructe și produse de patiserie. Șampania se răcea în frapiera din argint care era plină cu gheață. Știa că Marchmont House avea propria ghețărie, așa cum aveau și alte mari case.

Marchmont îi supraveghea pe servitori, dând ordine, mutând o farfurie un pic mai încolo sau mai încoace. Îl privi pentru o clipă și își aminti ce-i spusese Priscilla: că lui Marchmont nu-i păsa de nimic și nimeni.

Dar de data asta îi păsa. Se gândise la asta și plănuise și decisese cum ar trebui să fie.

Pentru ea.

Se uită la diamantul mare de pe mâna ei, verigheta așezată lângă el și simți un nod în gât.

Ah, Dumnezeule, putea fi cu adevărat drăguț, așa ca Lucien pe care îl cunoscuse cu multă vreme în urmă. Cum să reziste inima ei la atâta bunătate? Și dacă îi cucerea inima, cum avea să îndure asta atunci când se va plictisi de ea?

Nu contează. Va supraviețui cumva. Supraviețuise întotdeauna.

Şi acea zi era undeva în viitor.

Acum nu era plictisit.

Şi pentru moment, ştia cum să se asigure ca el să nu se plictisească.

În sfârşit, totul părea în ordine. Marchmont ştia că nu putea învinui bucătarul, pentru că omul făcuse exact ceea ce i se spusese să facă. Dacă totul era prea mult sau prea puţin, ducele nu putea da vina decât pe el însuşi.

Făcu semn ca toată desfăşurarea de lachei să iasă din încăpere şi aşteptă până când ei închiseră uşa în spatele lor. Turnă şampania, luă paharele şi se duse spre mijlocul camerei, acolo unde o văzuse ultima dată pe Zoe învârtindu-se încet şi cercetând tot ce se afla în jur.

Habar n-avea dacă ei îi plăcea sau nu ce vedea. Încercă să-şi spună că nu-i păsa. Avea camerele ei pe care le putea mobila după propriul gust.

Totuşi, nu se putea abţine să nu se întrebe dacă ea găsea dormitorul lui demodat şi aglomerat, cu varietatea ciudată de mobilier din diferite generaţii. Unele piese proveneau din alte case care aparţinuseră foştilor deţinători ai titlului. Alte piese fuseseră cumpărate de bunici şi părinţi, iar câteva le cumpărase chiar el.

Ea nu era acolo.

–Zoe?

Nici un răspuns.

Puse paharele pe masă. Se uită spre uşa care dădea spre dormitorul ei. Doar nu putuse să...

Apoi îl auzi, un foşnet uşor în spatele paravanului chinezesc.

Pusese să se mute în spatele paravanului una din noptiere ce conţinea o oală de noapte. Probabil că o găsise în timp ce el era ocupat cu lacheii. Pe vremea burlăciei lui, obiectul stătea la vedere, lângă pat. Dar acum era însurat şi ştia că femeile înclinau să fie mai atente decât bărbaţii în legătură cu astfel de lucruri.

Se întoarse şi începu să fluiere.

Auzi un chicotit.

Se întoarse spre sunet.

Ea ieşi de după paravan.

Afişă un zâmbet. Şi un inel cu un diamant mare. Şi mult mai puţine lucruri decât atunci când intrase în dormitorul lui.

Atunci avea o cămaşă de noapte brodată cu dantelă pe sub un halat din muselină subţire, brodat şi tivit cu dantelă.

Acum avea doar halatul.

El nu putea vedea ce era dedesubt. Deși subțire, muselina nu era transparentă și ea nu stătea în fața focului. Acolo unde se afla, lumina focului și a lumânărilor și umbrele dansau pe broderia roz, verde și aurie, transformând veștmântul într-un văl sclipitor.

Umbrele și lucirea îi subliniau formele, nedezvăluind în întregime, ci atrăgând atenția către fiecare unduire ispititoare.

El înghiți în sec.

Zoe începu să cânte. Avea o voce joasă, aproape de șoaptă, iar melodia era într-o ciudată tonalitate minoră. El o simțea ca o atingere ușoară pe piele. N-ar fi putut înțelege cuvintele chiar dacă ar fi cântat mai tare, dar trupul lui înțelegea mesajul și fiece fibră din el se trezi violent la viață.

Apoi mâinile ei se ridicară, unduitoare ca șerpii, și începu să danseze.

Se mișca cu grația fluidă a unei balerine, dar nu era nimic asemănător cu vreun balet pe care îl văzuse vreodată. Mâinile ei, șoldurile, mișcarea capului și a ochilor, privind spre el și apoi ferindu-se de el – fiecare gest era exotic și, evident, sugestiv.

Se mișca prin cameră, dar era ca mișcarea unei adieri capricioase, înaintând și apoi retrăgându-se. Din când în când, își ducea mâna la cap și el prinse lucirea unui ac de păr care cădea. În zâmbetul ei dansa diavolul și îl chema din ochii ei. Dansă în jurul lui, cu părul căzându-i liber și el se întoarse fascinat, urmând-o.

Ea dansă, retrăgându-se spre pat și mâinile îi lunecau pe trup, oprindu-se să-și cuprindă sânii, apoi lunecară mai jos, atingându-și cu degetele talia și pântecul. Le coborî și mai jos, să traseze forma șoldurilor și a feselor... apoi se mutară spre partea din față, sub pântec, alunecând peste triunghiul dintre picioare.

Marchmont se culcase cu femei, talentate și experimentate, dar puteau foarte bine fi niște marionete în comparație cu ea.

Era toată numai senzualitate, nerușinată dincolo de orice nerușinare.

Prinse unul dintre stâlpii sculptați de la picioarele patului și își lăsă degetele să alunece peste sculpturi. Apoi îi dădu drumul trecându-și mâna peste cuvertură în vreme ce se ducea spre o parte a patului.

Cu o singură mișcare ușoară, se săltă pe pat. Se așeză în mijloc, în genunchi. Își ridică mâinile deasupra capului împreunându-și

palmele, ca într-o rugăciune și se legănă acolo, cu trunchiul mișcându-se în feluri în care corpului omenesc îi era imposibil să se miște.

În tot acest timp, cânta în tonalitatea aceea joasă, minoră și melodioasă cuvinte pe care el nu le înțelegea, dar al căror înțeles era evident.

Uitase de mult de cina pregătită cu atâta grijă.

Uitase totul de pe lumea asta.

Pur și simplu, se duse spre ea, fără să gândească, pentru că gândirea nu era necesară, chiar dacă ar fi fost posibilă. Ar fi putut fi Eva cu mărul în mână, Eva ispititoarea.

Zoe își coborî mâinile până în dreptul inimii, cu palmele încă împreunate, gest fluid precum mătasea. Apoi își deschise mâinile și zâmbi, îndoindu-și cele două degete arătătoare și făcându-i semn.

El se apropie, mergând spre o parte laterală a patului, dar imediat ce își puse un genunchi acolo, ea râse și alunecă jos din pat pe cealaltă parte, la fel de ușor precum se urcase.

Marchmont se îndepărtă de pat și o porni spre ea. Ea o luă la fugă, râzând din nou.

El mai încercă de câteva ori, dar ea se îndepărta de el, dansând. Când sări din nou pe pat, sări și el. Zoe se îndepărtă, înainte ca el s-o poată prinde.

El se dădu jos din pat.

– Zoe Octavia!

Ea se retrase.

– Lucien Charles Vincent, spuse ea și pe tonul acela jos, cu umbre și inflexiuni blânde, numele lui deveni insuportabil de intim. Scoase limba la el puștoaica. Ah, dar nu mai era o puștoaică. Devenise o femeie și femeia asta era întruchiparea păcatului.

Ea se retrase spre masă – cina lor – și el crezu că o să se împiedice de ea, însă doar se opri și luă un pahar de șampanie. Bău și râse și șampania îi lunecă în jos pe bărbie și pe sâni. Umezeala se răspândi, făcând țesătura subțire să se lipească de sânul ei bombat. El urmări cum sfârcul se întări și mintea i se închise.

Se îndreptă spre masă, îi luă paharul din mână și îl puse jos.

Zoe își ridică privirea spre el, lăsându-și capul pe spate. Gura i se arcui într-un zâmbet lent, păcătos.

– Drăcoaică ce ești!

Apoi o ridică, o duse spre pat și o aruncă pe el.

Ea nu sări și nu încercă să scape.

Stătea acolo, uitându-se la el în vreme ce-și trecea degetele prin păr, scoțând ce mai rămăsese din ace și lăsându-l să cadă în bucle scânteietoare pe gât și pe umeri. Desfăcu cordonul halatului și îl lăsă să se deschidă. Lumina focului și a lumânărilor dansa pe pielea ei și arunca sclipiri din diamantul uriaș de pe mână.

Marchmont aruncă haine. Halat. Papuci.

Zoe își întinse brațele spre el, și el uită de restul hainelor. Se urcă în pat și o trase deasupra lui, îmbrățișând-o și sărutând-o. Era prima dată când o ținea în brațe de când tatăl ei apăruse în bibliotecă la momentul oportun. De atunci, el se gândise la alte lucruri, da, dar întotdeauna și la ea în postura aceea.

Intenționase să-i ofere o adevărată noapte a nunții, lentă și romantică, să compenseze împerecherea grăbită din trăsură, dar dansul seducător, felul ei desfrânat de a se purta, pusese capăt acelei fantezii.

Îi dădu sărutul fierbinte pe care îl merita, intens și profund senzual. Își mișcă lent mâinile peste muselina subțire, pe spate, spre fundul bombat. Întrerupse sărutul și o trase înapoi în pat, și ea râse, cu ochii întunecați precum noaptea. El își duse mâinile de la umeri spre sâni și își umplu palmele cu ei, moi și calzi.

Ea își puse mâinile peste locul dulce dintre coapse.

– Aici, spuse ea. Te vreau aici.

– Știu unde este, spuse el.

Zoe râse din nou și râse și el, eliberându-i sânii. Își desfăcu prohabul pantalonilor. Membrul îi zvâcni în afară și o făcu din nou să râdă.

– Mă vrea, spuse ea.

– Cum poți să știi? zise el.

De data asta râsul ei fu adânc, din gât, pe când se întindea după el. Mâna ei se închise pe el și se mișcă de-a lungul membrului tumefiat. El icni și îi îndepărtă mâna.

– Nu acum. N-am nevoie de ajutor, mulțumesc.

Ea găsi asta amuzant.

– Ah, Lucien, rosti ea printre chicoteli.

„Lucien." Din nou. Și din nou sunetul propriului nume rostit de acea voce cadențată, neclară îl atinse profund, la fel de profund ca și locurile secrete ale inimii lui, locuri pe care le ascunsese chiar de el însuși.

Îi mângâie piciorul și ea se întinse sub mângâierea lui precum o pisică. Intenționase să dureze toată noaptea, dar mișcarea ei senzuală fu încă o lovitură mortală dată planurilor lui minuțioase. Fiecare mișcare a trupului ei îi slăbea firele autocontrolului.

Îngenunche între coapsele ei și își puse mâinile pe genunchii ei. Ea se mișcă, trăgându-se mai aproape de el și își puse picioarele pe șoldurile lui. O mângâie, și ea fremătă de plăcere, iar el simți plăcerea – căldura ei umedă pe degetele lui – și apoi dispăru orice gând de finețe și orice alt fel de gând.

Se afundă în ea și văzu cum capul ei se ridică de pe pat și cade înapoi.

– Ah, Lucien, gemu ea.

– Ducesă, spuse el răgușit, împingându-se.

– Duce, răspunse ea și se împinse în el.

– Excelența Voastră.

– Excelența Voastră.

Și continuară așa, cuvinte prostești printre râsete și țipete de plăcere și sărutări; și în tot acest timp se împreunau în felul simplu și nebunesc al îndrăgostiților, mișcându-se precum îi mânau dorința și ardoarea.

Și când atinseră extazul și nu mai aveau unde altundeva să se ducă, ea se prinse de gâtul lui și îl ținu strâns. Atunci, el cedă și eliberarea veni într-un val de fericire. Se lăsă să se cufunde pe trupul ei moale și cald și în mirosul ei văratic și în mirosul dragostei lor și se simți ca în paradis.

Când în cele din urmă rămaseră împreunați, istoviți, el se trase de pe ea și se așeză pe o parte. O luă lângă el și o ținu acolo, cu spatele cuibărit la pieptul lui.

Era în siguranță. La adăpost. Și mai presus de toate, era a lui, așa cum știa acum dincolo de orice îndoială că îi fusese întotdeauna menită.

Capitolul 14

Vineri, 1 mai

– Aș dori ca masa să fie mutată mai aproape de fereastră, spuse Zoe, privind nostalgic spre acel colț luminos din cameră. Grădina e încântătoare și constituie un fundal drăguț. Londra e atât de verde! N-o să obosesc niciodată să admir vegetația. E o priveliște minunată la care te poți uita în vreme ce iei micul dejun.

– Nu-mi pasă unde e masa și nu-mi pasă ce masă este, spuse Marchmont, îndepărtându-se de lângă bufet. Tot ce vreau e *o* masă – orice suprafață orizontală e în regulă – pe care să-mi pun farfuria și un scaun pe care să-mi așez corpul.

Puse jos farfuria și se așeză pe scaun. Făcu un gest atotcuprinzător, arătând spre salonul de mic dejun.

– Aranjează casa așa cum vrei. Ești stăpână aici.

– Așa cum vreau? întrebă ea. Orice?

El încuviință din cap.

– Ești invitata mea să te ocupi de aranjamentele legate de mobilier, dacă te amuză. Tot ce îți cer e să nu mă bagi pe mine în asta. Își tăie biftecul. Dacă Osgood devine isteric din cauză că-i muți hârtiile dintr-o parte în alta a biroului sau Harrison face o criză de apoplexie pentru că transformi camera chinezească în salon sau dacă Hoare leșină pentru că schimbi draperiile de la garderoba mea, *nu* vreau să aud despre asta ceva.

Cuvântarea n-o surprinse absolut deloc.

– O să mă ocup eu de asta, spuse ea. Am avut de-a face cu eunuci.

– Chiar așa.

– Pot fi excesiv de temperamentali.

– Presupun. O privi lung. Zoe, asta e casa ta. Fă ce vrei cu ea. Locul ăsta a fost destul de bun pentru mine, dar bănuiesc că are nevoie de mâna unei femei. Așa declară mătușile mele – și aici mă refer

la cele sănătoase la cap. Spun că-i lipsește căldura sau ceva de genul acesta. Reîncepu să mănânce.

O făcea din nou: era amabil.

Dar pe de altă parte, avea motive să fie amabil.

Zoe știa că-l satisfăcuse seara trecută și în dimineața aceea. O făcuse să se bucure de toți anii de pregătire – și asta era ceva ce nu și-ar fi putut imagina cu doar șase luni în urmă. Deoarece talentele ei fuseseră irosite pe Karim, se așteptase să rămână pentru totdeauna nefolosite. Ca văduvă a lui, era puțin probabil să le fi putut folosi cu alți bărbați. Văduvele erau nefolositoare, nedorite. În afară de asta, era bătrână – peste douăzeci de ani –, practic o babătie.

Talentele ei nu fuseseră irosite pe Marchmont. Îl făcuse să râdă și îl atâtase, și el făcuse același lucru cu ea. Își spuse să nu dea prea multă importanță amabilității lui. Un bărbat era de obicei mai maleabil imediat după o noapte și o dimineață de pasiune.

În plus, știa că nu-i păsa într-adevăr ce făcea cu casa. Își lăsa mare parte din viață în seama altora. Era norocos că avea servitori eficienți și conștiincioși. Unii dintre ei și insuportabili, dar eficienți.

Bunăoară, Harrison. Poate că era un tiran, dar probabil că ăsta era rezultatul faptului că trebuia să-și asume un control complet. Devenise poate arogant, pentru că stăpânul nu luase nici o decizie și nu-și asumase nici o responsabilitate.

– Mai întâi, aș vrea să mă uit peste registrele gospodăriei, spuse Zoe.

– Să miști o masă? Tot ce e nevoie e să ai doi lachei.

– Vreau să înțeleg cum este administrată gospodăria asta, explică Zoe.

– Harrison o administrează, spuse Marchmont. Face o treabă bună. Ai observat ceva greșit sau vreo lipsă? Vreau să zic, în afară de masa de mic dejun care e prea departe de fereastră.

– Un gentleman care locuiește singur nu are aceleași necesități ca unul care locuiește cu soția și cu familia lui, spuse Zoe.

– Familie, repetă Marchmont. Îi întâlni privirea, apoi a lui alunecă în jos. Deși între ei era masa, ea știa că mintea lui era concentrată asupra pântecului ei și se întreba dacă sămânța lui rodise acolo.

– Trebuie făcute modificări. Trebuie să poată găzdui creșterea familiei ducelui, spuse ea.

Marchmont House era superbă, dar, cu excepția dormitorului lui, era ca un minunat muzeu. Era rece și fără personalitate. Oricât

de rigidă și severă se spunea că era regina, chiar și Buckingham House avea mai multă personalitate.

– Sunt sigur că Harrison va face toate modificările necesare, spuse el, întorcându-se la mâncarea lui. Nu trebuie să te oboseşti tu cu asta. Nu-mi pot imagina de ce ai vrea să-ți petreci timpul cercetând cifrele din registre, în loc să călărești sau să mergi cu trăsura, să faci cumpărături sau să-ți vizitezi prietenele.

– Mă aștept să fiu foarte ocupată cu toate aceste activități în săptămânile care urmează, spuse Zoe. Aceste prime zile ale căsătoriei noastre, când nu sunt așa de ocupată, ar fi cele mai potrivite pentru a afla cum funcționează gospodăria.

– Habar n-am de ce ai nevoie să afli ceva despre asta, spuse el. Nu pot înțelege de ce-ai vrea să-ți dai singură bătăi de cap, uitându-te în registre și altele asemenea.

– Registrele explică adesea mai limpede decât o pot face servitorii, explică ea. Arată șabloanele casei, oscilațiile ei.

El ridică din umeri.

– Cum vrei. Dar să nu-ți bați capul prea tare. Speram să mă fălesc cu noua ducesă de Marchmont în Hyde Park mai târziu.

– Și o să fiu onorată să te fălești cu mine. În orice zi vrei tu. Promit să nu bat câmpii și să nu fac prostii în public.

– După aceea, ce preferințe mai ai? Teatru? Sau să petrecem o seară liniștită acasă? Se uită la ea. În ochii lui somnoroși ardea focul pasiunii. Dar nu prea liniștită.

Zoe își scoase papucul și își întinse piciorul pe sub masă. Își atinse piciorul de al lui, apoi mai sus și tot mai sus.

El puse jos tacâmurile. Privirea lui verde, mijită, se îndreptă spre lacheii care se aflau de o parte și de alta a bufetului.

– Afară, spuse el.

Ieșiră.

– Ia vino aici, îi spuse ducele soției sale.

Luni, 4 mai, în biroul ducelui

Pauza de după micul dejun a dus la o alta și la încă una. Erau proaspăt căsătoriți, la urma urmei. Și apoi, ca niște proaspăt căsătoriți de vază, trebuiau să fie văzuți aici și mai trebuiau să fie văzuți și acolo. Ducele de York dădu o mare petrecere sâmbătă seara.

Regina se afla acolo, la fel și câteva prințese și duci regali și anumiți membri ai aristocrației, incluzând, firește, și familia Marchmont. Pe când luau ceaiul, regina se simți dintr-odată rău. Fu dusă înapoi la Buckingham House în trăsura lordului Castlereagh, pentru că a ei nu era pregătită.

Zoe și Marchmont plecară curând după Maiestatea Sa. Se duseră acasă și făcură ceea ce fac de obicei proaspăt căsătoriții.

Doar luni găsi Zoe timp de examinarea gospodăriei. Începu evaluarea curând după ce Marchmont se îmbrăcase și plecase la Tattersall's.

Ea află că Osgood era bucuros să-i satisfacă curiozitatea. Îi arătă cu mândrie domeniul său: teancurile îngrijite de corespondență, jurnalul cu intrările frumos notate, registrele îngrijite înșirând cheltuielile personale ale lui Marchmont.

După Osgood veni Harrison.

Harrison era cu totul altă mâncare de pește.

Se stârni pe loc o luptă pentru putere.

– Excelența Voastră, aș fi bucuros să vă explic regulile gospodăriei, spuse administratorul casei. Urmăm regulile scrise de către bunicul Excelenței Sale, al optulea duce de Marchmont. S-au făcut câteva rectificări minore pentru a putea cuprinde cerințele moderne.

– E o casă mare și înțeleg că trebuie să existe un ceremonial și reguli stricte, spuse Zoe. Regulile de aici nu vor fi aceleași ca în alte case. Nu mă aștept decât să fac niște schimbări minore și poate foarte puține. Cu toate astea, înainte de a mă gândi la ce voi face și ce nu voi face, trebuie să trec în revistă toate însemnările curente.

– Domnul Dove și doamna Dunstan vor fi bucuroși să răspundă la orice întrebări are Excelența Voastră despre problemele gospodăriei.

Zoe era prea deșteaptă pentru a-l lăsa s-o paseze majordomului și menajerei. Asta era despre control și ea trebuia să-l aibă.

– Voi vorbi cu ei, firește, la timpul potrivit, rosti ea veselă. Dar voi începe prin a examina evidențele. Vreau să le văd pe toate din ultimele șase luni. Registrele. Conturile pentru alimente. Inventarele.

– Excelența Voastră, voi considera o onoare să explic aprovizionarea gospodăriei, spuse Harrison. Nu veți găsi să lipsească ceva. Totuși, dacă o veți face, se va rezolva cu o vorbă, doar cu o vorbă. Fiecare membru al acestui personal nu se mulțumește doar să satisfacă necesitățile familiei, Excelența Voastră. Noi vedem asta ca fiind

datoria noastră de a prevedea. Dacă ceva nu e în ordine cu apartamentele Excelenței Voastre, doamna Dunstan va dori să știe pentru a putea îndrepta neglijența *pe loc*.

– Nu mă aștept la altceva, spuse Zoe.

– Vă mulțumesc, Excelența Voastră. Am dori să aveți cele mai mari așteptări față de personalul de la reședința Marchmont.

Evident că era timpul pentru vocea de comandă.

– Mă aștept să mi se asculte poruncile, spuse Zoe pe un ton care ar putea să-i surprindă pe unii, dar cu care Jarvis era familiarizată.

Evident că tonul îl surprinse pe Harrison, pentru că deveni și mai țeapăn.

– Mă aștept ca dumneata să prevezi dorința mea de a examina tot ce are de-a face cu conducerea gospodăriei a cărei stăpână sunt, adăugă ea, urmărind cum fața bărbatului se colorează ușor. Nu mă aștept să explic din nou. Mă aștept ca la ora trei în această după-amiază să găsesc în bibliotecă registrele casei – toate – pentru ultimele șase luni, precum și ultimele inventare. Alesese intenționat locul, amintindu-și insulta voalată a lui Harrison la prima ei vizită – aluzia că era prea neștiutoare să aprecieze cărțile. Voi începe să le examinez imediat.

– Da, Excelența Voastră, rosti Harrison, abia mișcându-și buzele. Prea bine, Excelența Voastră.

Ieși din încăpere în obișnuitul său fel țeapăn, dar era rigiditatea unei mânii înăbușite. Efectiv, ieșea din el în valuri. Ceilalți servitori aveau s-o observe la fel de ușor ca Zoe. Totuși, spre deosebire de ei, ea nu se va da înapoi din fața mâniei lui.

Avea multă experiență cu persoanele tiranice. Știa că unele dintre ele creau o atmosferă de violență cu greu reprimată. Putea fi destul de înspăimântător pentru cei care se găseau la mila tiranului. Dar ea nu era la mila nimănui și nu se va lăsa intimidată sau manipulată.

Având în vedere starea casei, se aștepta ca înregistrările lui Harrison să fie ireproșabile. Dar nu asta era problema.

Conta cine era șeful.

Evident că Marchmont nu era.

Va trebui să fie ea. Ca femeie și, mai rău, ca faimoasa Fată din Harem, n-ar putea spera niciodată să se bucure de respectul servitorilor și controlul casei dacă îi făcea pe plac administratorului, în loc să aibă grijă ca el să-i facă ei pe plac.

Nu era treaba ducesei de Marchmont să-i facă fericiți pe servitori. Era treaba lor s-o facă pe ea fericită. Dacă se dovedea că sunt prea puțin plătiți pentru ce făceau, va corecta asta. Dar ar fi fatal pentru autoritatea ei să se aștepte ca ei să-i dea mai puțin decât deplina ascultare pe care o primea Marchmont.

Câteva ore mai târziu

Probleme cu servitorii.

Marchmont n-avusese niciodată vreo problemă cu servitorii. Nu trebuia să aibă probleme cu servitorii. Problemele servitorilor erau problema lui Harrison.

Acum Marchmont avea o soție. Nu se afla în casă decât de patru zile și el avea o problemă catastrofală cu servitorii.

O găsi pe Zoe în salon, încruntându-se la o rochie de călătorie pe care Jarvis o ținea în fața ei pentru a o examina.

– Afară, spuse el, făcând spre cameristă gestul de a ieși.

Jarvis se năpusti afară din încăpere luând și rochia cu ea.

Zoe se uită înspre el.

– Harrison amenință că își dă demisia, spuse el.

Ea se încruntă.

– Asta-i ciudat.

– Crezi?

– E foarte ciudat. A venit el așa, pur și simplu la tine, și a spus că vrea să demisioneze?

– Îmi spune că tu ai cerut să vezi toate înregistrările gospodăriei și... și abia dacă mai știu ce altceva.

– Inventarele, spuse ea. E responsabilitatea mea să cercetez aceste înregistrări, pentru a înțelege pe deplin administrarea acestei gospodării.

– I-ai pus la îndoială integritatea.

– Nu cred, spuse ea. Cred că e vorba să-i iasă cum vrea el. Tu ești ducele de Marchmont. El e administratorul casei. Unde va obține el o poziție mai prestigioasă? Dacă pleacă din cauza unui lucru atât de neînsemnat ca ăsta, atunci ceva e foarte în neregulă în casa asta.

– Ceva e clar în neregulă, rosti Marchmont încordat. Aveam liniște aici și totul mergea ca pe roate și uite ce ai făcut!

– Am făcut ceea ce este în responsabilitatea mea, spuse ea.

– N-ai nevoie să fii responsabilă, ripostă el. Harrison lucrează pentru familia asta de douăzeci de ani. A început prin a fi paj. Dacă a existat vreodată vreun servitor de încredere, el e acela – și tu ai insinuat că nu e demn de încredere.

– Serios? se miră Zoe. Pentru că am dorit să fac ceea ce fac toate femeile din familia mea?

– Nici o femeie din familia ta nu e ducesa de Marchmont, spuse el.

– Foarte adevărat. Responsabilitățile mele sunt mai mari decât ale lor.

– Responsabilitatea ta e să-mi naști copii, zise el. Și să-mi cheltuiești banii. Și să te distrezi în lumea bună din care erai atât de hotărâtă să faci parte.

– Asta-i tot? Vocea ei devenise primejdios de liniștită și în ochii ei albaștri apăru o lumină pe care până și el o putea înțelege, fie că voia sau nu. Dar era prea mânios să ia în seama avertizarea.

– E burghez, rosti el, să te agiți atâta de înregistrări și inventare ca un negustor de rând.

– De rând? spuse ea. *De rând?*

Înșfăcă o perie de păr și o azvârli spre el.

El se feri instinctiv și proiectilul zbură pe lângă el și lovi tocul ușii.

Lui nu i se permitea să arunce înapoi ceva.

Nu i se permitea s-o strângă de gât.

Ieși ca o furtună din salon și curând și din casă. Se duse la club. Stătu acolo toată după-amiaza și mult după lăsarea serii și bău întruna.

În acea noapte

Ducele de Marchmont nu fu cărat acasă la primele ore ale dimineții. Nici măcar nu se clătina – nu într-atât încât cineva să bage de seamă. Băuse foarte mult, dar nu era de ajuns. Trezia veni și se duse și când venea, era prea luminoasă și prea rece, la fel ca o zi de iarnă înghețată.

Mireasa lui îl pusese într-o situație imposibilă.

Pe de-o parte, era Harrison, spunând că ducesa era nemulțumită de serviciile lui și oferindu-se să demisioneze, dacă așa dorea ducele.

Ce era să spună Marchmont? Ce putea spune în afară de „Excelența Sa nu poate fi nemulțumită de serviciile tale. E clar că există o neînțelegere. O să analizez eu asta".

Să analizez!

De ce trebuia să analizeze? De ce trebuia el să fie pus în poziția ridicolă de a negocia între administratorul casei și soția lui?

Zoe nu trebuia să-l pună în situația asta.

De ce nu putea să lase lucrurile așa cum erau?

Arta de a face pe plac unui bărbat, chiar așa. Să-l facă pe administratorul casei să demisioneze. Să-l facă pe soțul ei să iasă din propria casă. Ah, da, cât de pe plac îi era!

La fel de pe placul lui cum era casa la ora asta jalnică. Întunecată și tăcută ca moartea. Cu toții dormeau, în afară de portarul de noapte... și de Hoare care aștepta și, fără îndoială, suspina la etaj... și de soțul alungat din propria locuință.

Străbătu cu pași mari și mai mult sau mai puțin siguri foaierul, ieși prin ușa principală, apoi dădu să urce scările. Când apucă balustrada, zări cu coada ochiului un licăr de lumină la stânga. Se întoarse de la scări și traversă spre ușa anticamerei. În cămin mai pâlpâia focul și o lumânare singuratică ardea în sfeșnicul de pe una din mese. Mai multă lumină venea dinspre ușa bibliotecii.

Se duse într-acolo.

Ea stătea la masa mare, cu spatele la el. Lumina lumânării îi strălucea în părul ce cădea liber pe spate. Buclele de un blond-închis îi erau lipite de ceafă.

Masa era plină de registre și teancuri de hârtii. În timp ce își cufunda tocul în călimară, probabil că îi simți prezența, pentru că se întoarse și se uită peste umăr spre ușă.

– Lucrezi foarte târziu, spuse el.

– E extrem de interesant ce descopăr aici. Vocea îi era rece.

El avansă în încăpere. Ea reîncepu să scrie.

– Trebuie să fie într-adevăr fascinant, să te țină trează așa de târziu, spuse el.

– Este, confirmă ea.

Când se apropie, văzu o pată de cerneală pe obrazul ei și alta pe tâmplă. Încă era mânios pe ea, dar petele erau adorabile și ea arăta atât de obosită și supărată, ca o copilă forțată să facă adunări împotriva voinței sale.

El își aminti că ea disprețuia calculele. Cu toate acestea, insistase să studieze registrele, coloană după coloană de cifre pe care le ura.

– E prea târziu pentru astfel de lucrări, spuse el. Ești plină de cerneală. Vino sus și hai să te spălăm și să te culci. El se gândea s-o spele... peste tot... și membrul său începu să se umfle.

– Încă n-am terminat.

– Zoe!

– Marchmont, spuse ea scurt.

El bănui că ea dorea ca el să-și ceară scuze. Fu tentat. Chiar era adorabilă, mânjită toată de cerneală și supărată, dar era supărată pe el și n-avea nici un motiv să fie, după ce aproape că-l alungase din casă pe administratorul reședinței.

Atunci, ce se va alege de ei? Anglia se putea descurca foarte bine fără un monarh. Supraviețuise unui rege nebun și fiului său nu tocmai în toate mințile, chiar în vreme de război. Marchmont House nu se putea descurca fără Harrison.

– Cifrele vor fi acolo și dimineață, spuse el. Ai nevoie de somn.

Și nu voia să meargă la culcare de unul singur în patul lui mare și rece.

– O să vin și eu peste puțin timp, spuse ea. Imediat ce termin calculele astea.

Făcu un semn ușor cu mâna, să plece.

Se dispensa de el?

– Cum vrei, zise el și se năpusti afară.

Dormitorul ducelui de Marchmont dădea spre est. Când se trezi, unghiul soarelui îi spuse că era dimineața târziu. Nu trebui să-i spună cineva că era singur în pat.

Nu trebui să-i spună cineva nici că era idiot. Își dăduse seama de asta noaptea trecută când se trezise a doua oară după un coșmar. Visase că Zoe plecase călare pe un cal negru și dispăruse pentru totdeauna.

Clipi aducându-și aminte ce spusese. „Burghez. De rând." Ce-l apucase?

Nu era sigur. Panică, poate, pentru că i se solicitase să facă ce nu făcuse niciodată până atunci. I se solicitase să fie atent și să ia o decizie.

Luase o decizie proastă, deloc surprinzător.

Auzi un ușor ciocănit la ușa care lega camera lui de cea a lui Zoe. Inima lui grea se îmbărbătă ușor.

– Da, spuse el. Da, intră.

Inima i se mai îmbărbătă puțin când ea intră pe ușă într-o delicioasă ținută de dimineață. Făcută din muselină crem tivită cu roz, avea mâneci lungi și dantelă din belșug.

– Arăți ca o bomboană, spuse el.

Arăta și obosită. Sub frumoșii ei ochi, văzu cearcăne. Conștiința îi spunea: „E vina ta, e vina ta, animal ce ești!"

Se uită radiind spre el, ca și cum nu era un animal.

Inima lui deveni ceva mai ușoară.

– Zoe.

Dar înainte ca el să-și poată începe scuzele, un șir de lachei intră în spatele ei, unii purtând tăvi.

Cei fără tăvi se apucară să miște o masă și scaunele în fața șemineului. Apoi aranjară farfuriile. Apoi ieșiră pe ușa principală pe care ultimul din servitori o închise discret în urma lui.

– Când am venit azi-dimineață, dormeai, spuse ea. N-am vrut să te deranjez.

– Vino încoace, spuse el.

– Hai, mănâncă-ți micul dejun, îl îndemnă ea.

Așa cum făcea în fiecare noapte, Hoare îi pusese lui Marchmont halatul pe spatele unui fotoliu, la îndemână. Ea îl luă și făcu pe valetul.

El se dădu jos din pat, își luă papucii și își băgă ascultător mâinile pe mâneci. Legă cordonul și spuse:

– Trebuie să-mi cer iertare, Zoe. M-am purtat urât ieri.

– Ah, mulțumesc. Se aruncă în brațele lui și îl îmbrățișă în obișnuitul ei mod impulsiv.

El o luă în brațe și o strânse lângă el.

– N-ar fi trebuit niciodată, niciodată să-i țin partea lui Harrison împotriva ta, spuse el. Nu știu ce-a fost în mintea mea. Evident, nimic. Te rog să mă ierți. Își îngropă fața în părul ei și îi inhală mirosul curat, cald, văratic.

Stătu așa pentru o vreme, doar ținând-o în brațe.

Ea se pierduse pentru mult prea mult timp. Se reîntorsese. Era a lui. O făcuse să fie a lui. Nimeni nu-l silise să facă asta. Acum era treaba lui să aibă grijă de ea și s-o respecte, o treabă pe care nu-l silise

nimeni s-o accepte. Își dăduse cuvântul din proprie voință în clipa în care rostise „Da".

După o vreme, ea se retrase.

– Mulțumesc, spuse ea. Nu mi-a fost ușor să vin la tine în dimineața asta. Dar acum că sunt iertată...

– Ah, nu, spuse el. *Eu* te-am rugat să mă ierți. Nu m-am hotărât dacă să te iert. Ea făcu ochii mari și el râse. O glumă, Zoe. N-am putut rezista. Doamne, ce e de iertat? Ți-am spus să faci cum vrei tu, nu cum vrea Harrison.

– Hai să luăm micul dejun, spuse ea. Trebuie să vorbesc despre calcule și nu e ceva de suportat pe stomacul gol.

– Calcule, spuse el.

Neliniștea pe care o simțea era pur și simplu cauzată de perspectiva de a avea de-a face cu cifre. Ea se uitase la coloane lungi de cifre. Le scrisese pe hârtie. Deși se șterse de mâzgăleli pe față, ușoare pete de cerneală îi rămaseseră pe degete.

Îl luă de mână și el o lăsă să-l conducă spre masa de mic dejun.

– Asta e cea mai întunecată parte a camerei, spuse el. Credeam că preferi să iei micul dejun la lumina soarelui. Ferestrele mele dau spre grădină.

– Am presupus că te doare capul în dimineața asta, explică ea.

– N-am fost pe-atât de beat pe cât îmi plănuisem să fiu, spuse el. Să mă îmbăt s-a dovedit a nu fi pe-atât de distractiv pe cât ar fi trebuit să fie. Îi ținu un scaun, și ea se așeză. El luă loc în fața ei. Nu era departe. Aici era cu mult mai intim decât în salonul de mic dejun, una dintre cele mai neoficiale încăperi ale casei.

Pentru o vreme mâncară într-o liniște confortabilă. El era obișnuit cu tăcerea și obișnuit să trăiască singur. Dar știa că ea savura liniștea, după atâtea mese gălăgioase la Lexham House. Cât despre el, era mulțumit pur și simplu s-o aibă aproape și neavând chef să arunce cu lucruri după el.

Părea că e, într-un sens foarte rău, atașat prostește de soția lui.

Când în cele din urmă își lăsă jos tacâmurile, ea scoase dintr-un buzunar ascuns în cutele rochiei câteva foi de hârtie împăturite.

– Acestea ar fi calculele, înțeleg eu, spuse el uitându-se cu ură la hârtii.

– Numai câteva însemnări, spuse ea. Doar câteva exemple pentru a susține premisa principală. Premisa principală este că tu ești

în mod grosier supratаxat și supraaprovizionat și că, pe scurt, membrii acestei gospodării te-au înșelat.

Era, poate, cel din urmă lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă de la ea. Înțelesese cuvintele, dar nu le putea asimila. Se uită la hârtiile din mâna ei. Se uită la ea, care părea îngrijorată.

– Nu m-am așteptat la așa ceva într-o gospodărie atât de bine administrată, spuse Zoe. N-am bănuit nimic în neregulă până când Harrison nu s-a agitat atâta să nu mă lase să văd înregistrările. Chiar și atunci, înșelăciunea era doar una dintre cele câteva posibilități care mi-au trecut prin cap.

– Harrison, spuse el. Să mă înșele. Începu să priceapă, deși încă se simțea amorțit.

– Primul lucru pe care l-am observat a fost cantitatea de provizii, spuse ea. Ar fi avut noimă dacă dădeai petreceri din cele mai extravagante în fiecare seară. Dar știu că tu nu faci așa ceva. În mare parte din timp, iei cina în oraș, așa după cum spune Osgood, care ține socoteala tuturor invitațiilor și întâlnirilor. Încă n-am trimis după bucătarul tău – sau după vreunul dintre cei care ar putea fi implicați – să aud cum explică prețurile și cantitățile. N-am vrut să fac asta până când nu vorbesc cu tine.

– Nu pot... Și-o aminti stând în bibliotecă, aplecată peste registre până cu mult după miezul nopții. Încă mai era acolo când el plecase îmbufnat.

Cu o după-amiază în urmă și noaptea și devreme în acea dimineață, ea studiase și calculase.

– Ah, Zoe.

Întinse mâna, și ea îi dădu hârtiile. El se uită la ele, dar însemnările și cifrele erau toate o ceață.

– Știu că astfel de lucruri se întâmplă, spuse ea. Surorile mele m-au avertizat. Mi-au spus că trebuie să cercetez imediat registrele și să vorbesc cu servitorii de nivel superior să demonstrez că înțeleg cum se administrează o gospodărie. Mi-au spus că trebuie să mă impun la început sau o să las un gol și alții se vor mișca și îl vor umple. Atunci, nu voi avea niciodată controlul. Știam că e adevărat, pentru că la fel e și în harem.

El nu înțelesese deloc. El moștenise titlul. Moștenise poziția în lume. Nu trebuise să se impună niciodată sau să demonstreze cine era. Ducele de Marchmont pur și simplu era.

– Câteodată bucătarul sau altcineva comanda mai mult decât putea fi folosit și vindea surplusul, continuă ea. Câteodată făceau aranjamente cu, să zicem, măcelarul. Acesta încasa mai mult decât trebuia să fie prețul corect și el împreună cu servitorii împărțeau profitul. Dar nu e doar mâncarea și băutura. Facturile tale de spălătorie sunt ridicole, chiar și pentru un gentleman la modă. Unele dintre facturile croitorului sunt falsuri, cred. N-aș fi surprinsă să descoperim că unii dintre negustori ale căror nume apar pe facturi nici nu există.

El se uită prostește la însemnările din mână.

– Îmi pare rău, spuse ea. Te aștepți să descoperi niște furtișaguri minore. Se întâmplă peste tot și e aproape imposibil să le împiedici. Asta depășește mult orice așteptări. E foarte, foarte malefic. O trădare a încrederii de cea mai rea speță.

Primul șoc începea să dispară și în locul lui năvăli mânia. Harrison, în care avusese încredere, care stătuse ieri în fața lui, atât de devotat și corect.

O parte din el încă nu voia să accepte.

Totuși, în inima lui, știa că era adevărat.

Încrederea îi fusese trădată.

Chiar așa stând lucrurile, văzu cu o claritate dureroasă cât de ușor făcuse ca alții să-l trădeze.

Îi înapoie însemnările lui Zoe, se ridică de la masă, traversă încăperea și trase de cordon, să cheme un servitor.

Apăru un lacheu în câteva minute.

– Trimite-l pe Harrison la mine, spuse Marchmont. Acum.

– Îmi pare rău, Excelența Voastră. Domnul Harrison nu se află în casă.

Zoe nu fu surprinsă când descoperiră că administratorul casei fugise în timpul nopții, se pare.

Când camerele lui fură cercetate, lucrurile lui – și un număr de obiecte care nu-i aparțineau – dispăruseră.

Doamna Dustan plecase la piață de dimineață și nu se mai întorsese. Nici unul din ei nu-i atenționase pe Dove sau pe Hoare. Probabil că cei doi presupuseseră că noua ducesă n-ar fi dat nici într-un milion de ani de rostul registrelor, pentru că altfel acestea ar fi dispărut și ele.

La sfârșitul zilei, după ce interogase întregul personal, Marchmont nu mai avea nici un fel de dubiu că servitorii săi de rang

superior, conduși de Harrison, deturnaseră sistematic o parte a veniturilor lui – și că asta dura de cel puțin zece ani.

Hoare, de exemplu, își cultivase o rețea de croitori, mănușari, negustori de galanterie, spălătorese și așa mai departe, care cu toții îl supratăxau pe Excelența Sa și împărțeau diferența cu valetul, care le plătea un procent celorlalți complici. Ceilalți – bucătarul, majordomul, menajera – făceau la fel în domeniul lor.

Câțiva dintre servitorii de rang inferior știau ce se petrece, unii bănuiau și unii nu știau nimic. Aceia care știau se temuseră până acum să informeze. Credeau că nimeni nu va lua de bun cuvântul lor împotriva lui Harrison și erau înspăimântați de ce le-ar face dacă pârau.

Posturile la Marchmont House erau foarte bine plătite și de prestigiu. Nu puteai spera să te descurci la fel de bine în altă parte. În plus, era posibil să nu mai găsești de lucru altundeva, pentru că Harrison concedia servitorii care nu se supuneau, fără a le da recomandare. Un servitor care nu avea o scrisoare de recomandare era puțin probabil să găsească o altă poziție bună. Harrison putea fi și răzbunător, răspândind venin despre cei pe care îi concediase. Nimeni pe o rază de cincisprezece kilometri în Londra nu i-ar mai angaja, fie și pe cea mai umilă poziție.

– Era un tiran, așa cum știam, spuse Zoe după ce ultimul dintre servitori, o spălătoreasă, ieși din birou.

– Eu nu știam, spuse Marchmont. N-am observat niciodată ceva în neregulă. Habar n-aveam că mare parte din servitorii mei trăiau cu frică de el. Chiar dacă aș fi observat, probabil că aș fi crezut că așa trebuia să fie. Dar teama și respectul nu sunt același lucru. Doamne, Zoe, ce mizerie!

Se ridică și se duse spre șemineu, privind spre grătar cu mâinile încleștate la spate.

Era felul în care tatăl ei stătea adesea, gândindu-se, în vreme ce privea focul.

– Îmi pare rău, spuse ea. Ai avut încredere în oamenii ăștia, și ei ți-au înșelat încrederea.

El scutură din cap.

– Nu toată lumea rezistă tentației. Dacă mi-aș fi asumat responsabilitatea, n-ar fi fost tentați. Am dat un exemplu prost. Nu eram stăpânul casei. Cineva trebuia să fie. Și e prea tentant, când cineva

are multă putere, să abuzeze de ea. Se întoarse cu fața la ea. Ce s-ar întâmpla în harem, într-un astfel de caz? Li s-ar tăia capetele?

Ea încuviință din cap.

– Nimănui nu i-ar păsa dacă erau cu adevărat nevinovați sau vinovați.

– Știu că ar trebui să pun să-i aresteze pe toți – pe Harrison, pe bucătar, pe Dove, pe Dunstan, pe Hoare – și să fie condamnați. Dar o să atârne în streang – și, după aceea, o să mă întreb mereu dacă toate astea s-ar mai fi întâmplat, în cazul în care m-aș fi comportat altfel.

– Dacă Harrison și menajera au minte, ar fugi din țară, spuse Zoe. Nu pare corect ca ei să scape, iar ceilalți să atârne în streang.

– Ceilalți sunt la fel de vinovați. Putem adăuga la asta și infracțiunea de prostie, pentru că au rămas în casă un minut după ce tu ai deschis registrele. Încă studia cărbunii aprinși.

– N-ar fi prima dată când servitorii au subestimat încăpățânarea mea, spuse Zoe. Când ai venit în bibliotecă aseară și mi-ai spus să vin la culcare, eram dispusă. Voiam să ne sărutăm și să ne împăcăm. Nu voiam să continui să mă holbez la toate coloanele alea de cifre. Știi că nu mi-au plăcut niciodată calculele.

– Știu.

– Dar eu sunt precum un câine cu un os. De îndată ce am văzut că ceva nu-i în ordine, a devenit o provocare să găsesc exact ce anume nu era în ordine și cum și unde. La fel era și în harem. Dacă n-aș fi fost așa de încăpățânată, n-aș fi fugit niciodată. Dar eram hotărâtă să stăpânesc locul ăla. Și pentru că l-am stăpânit, când a sosit momentul, am găsit calea de scăpare.

– Ah, Zoe.

Se întoarse să se uite la ea, dar ea nu avea nevoie să-i citească expresia. Auzise totul în vocea lui îndurerată. Merse spre el. Era ceva instinctiv. Îl îmbrățișă, în felul în care o făcuse de dimineață, pentru că îl iubea – n-avea ce face – și voia să fie fericit.

Și el o luă în brațe, la fel cum o făcuse de dimineață, cald și puternic și liniștitor. O sărută pe creștet și tandrețea acelei mici atingeri o făcură să se întristeze.

– Mama și tatăl tău n-au renunțat niciodată să spere, însă eu, da, spuse el încordat. Am renunțat la tine, la tot. Tu n-ai renunțat niciodată.

– Sunt încăpățânată, murmură ea lângă pieptul lui.

– Să nu renunți la mine, Zoe Octavia. Niciodată să nu renunți la mine.

– N-o să renunț.

Și „Nu, n-o să renunț", se gândi ea. „Mă tem că niciodată n-o voi face."

Capitolul 15

Doar cu câteva săptămâni în urmă, ducele de Marchmont nu putea fi deranjat să decidă ce vestă să poarte.

Acum se pomenise că dreptul la viață sau moarte al servitorilor care îl înșelaseră se afla în mâinile sale.

Trebuise să ia o decizie și încă repede. Dove, Hoare și bucătarul erau închiși în salonul lui Harrison, păziți de o armată de lachei și cameriste.

Marchmont ar fi vrut să-i ceară sfatul lui Lexham, dar asta ar părea că îi pasează responsabilitatea.

Ar fi vrut să-i ceară sfatul lui Zoe, dar și asta ar însemna să trișeze.

Le ceru lui Zoe și lui Osgood să părăsească biroul.

Se plimbă de colo-colo. Fixă cu privirea șemineul în felul în care o făcea mereu Lexham, sperând să găsească răspunsurile acolo, așa cum adesea părea că Lexham reușește. Cărbunii produceau doar strălucirea și căldura obișnuită, fum și cenușă. Nu ofereau nici o soluție.

În cele din urmă, se întoarse la masa de scris unde pusese diferitele dovezi. Se uită la înregistrările lui Harrison. Se uită la cele ale lui Osgood. Frunzări jurnalele zilnice. Urmări cheltuielile. Notele de plată ale lui Osgood includeau foarte multe salarii. Sumele totale pe care ducele le pierduse trebuiau să se potrivească cu ușurință, dacă nu chiar să depășească furturile servitorilor, oricât de scandalos ar fi asta.

Lui Marchmont nu-i păsa de bani. Sau nu-i păsase până azi. Ieri, Zoe vorbise de „familia" lui și el știa că nu se referă la mătușa cea nebună și la rudele nevoiașe pe care le întreținea, complet sau parțial.

Ea se referea la copiii pe care el și ea sperau să-i aibă.

Să presupunem că aveau opt, ca Lexham. Sau mai mulți. Regele George și regina Charlotte făcuseră cincisprezece copii. Al patrulea duce de Richmond avusese paisprezece. Tatăl lui Worcester, al șaselea duce de Beaufort, avusese zece.

Cel mai mare fiu al lui Marchmont avea să moștenească totul. Dar ducele trebuia să plătească pentru îngrijirea și educația tuturor. Trebuia să găsească locuri pentru băieții mai mici și să plătească pentru debutul în societate al fetelor și nunți și garderobe. Trebuia să le ofere și zestre.

Lui nu-i păsa de bani. Unui gentleman nu-i păsa.

Dar onoarea obliga un gentleman să se îngrijească de familie, și o familie avea nevoie de bani. Familia unui duce avea nevoie de grămezi de bani. El avea grămezi de bani, atât de mulți, încât zece ani de furturi continue și asidue nu atrăseseră atenția nimănui.

Continuă să cerceteze intrările lui Osgood: câteva mii pentru finanțarea unei infirmerii pentru boli de ochi. O subscripție pentru un fond de binefacere. O contribuție la o societate a surdomuților, o alta pentru orbii nevoiași. Dădea bani pentru ușurarea soldaților și marinarilor răniți. Contribuia la fonduri pentru văduve și orfani. Dădea bisericilor, spitalelor și azilurilor.

Prezidase un mare număr de dineuri dedicate unei acțiuni filantropice sau alteia. Pentru el, astea erau obligații sociale, mai mult sau mai puțin la fel cum ar fi să-și facă apariția la curte. Mare parte din prietenii lui făceau act de prezență. Un astfel de eveniment era doar un alt dineu unde trebuia să suporți prea multe discursuri.

Cel puțin nu-și cheltuise toți banii prostește sau cu egoism. Ticăloșii închiși în camera lui Harrison de jos nu furaseră, la urma urmei, mai mult decât dăruise el sau risipise nechibzuit.

Marchmont se gândea la banii aruncați pe dineuri grandioase pentru prietenii lui, unde băuse cantități însemnate de alcool și recitase din Shakespeare, așa cum îi era obiceiul când se îmbăta criță.

„Văd că te apropii repede de punctul în care începi să dai citate din Shakespeare și să cazi în șemineu", îi atrăsese atenția Adderwood la dineul unde Marchmont devenise atât de prostește gelos pe interesul prietenilor lui față de Zoe.

Deși acum nu era beat, în minte îi veniră versurile lui Shakespeare:

Din inima cumplită iertarea nu se stoarce.
Ca ploaia cea din ceruri, picând pe-un loc uscat,
De sus ne e trimisă: de două ori fericită,

Ferice cel ce iartă, ferice cel iertat.
În cel mai tare, tare, căci ea împodobește
Mai mult regeasca frunte, decât coroana chiar.[1]

Sună clopoțelul și un lacheu își făcu apariția.

Care să fie ăsta? Erau așa de mulți! Poate că venise timpul să înceapă a-i cunoaște pe oamenii ăștia.

– Cum te cheamă? întrebă Marchmont.

– Thomas, Excelența Voastră.

– Thomas, vreau ca bucătarul, majordomul și valetul să fie aduși în această încăpere. Dar mai întâi, întreab-o pe ducesă dacă e amabilă să revină aici.

Thomas ieși.

Când trioul intră, Marchmont se așezase în spatele elegantului birou francez pe care un fost duce de Marchmont îl achiziționase în timpul lui Ludovic al XV-lea.

Zoe stătea lângă șemineu, cu mâinile încrucișate în poală.

– Trebuie să fii aici, îi spusese el. Toți trebuie să înțeleagă că tu și cu mine suntem solidari în treaba asta.

– Dacă o să le tai capul, o să mă uit, dacă trebuie, spuse ea. Dar după-aia, o să vomit.

– N-o să le tai capul. Aici e Anglia, nu Egipt. Și, cu siguranță, nu e Franța.

Făcuse o glumă, pentru că așa făcea mereu. Indiferent ce schimbase, refuza să devină prea plictisitor de serios.

Nu-i spusese ce avea de gând să facă și nici ea nu-l întrebase.

Nimeni n-avea nici o idee ce intenționa el să facă.

În timpul cât fuseseră închiși în camera lui Harrison, trioul de hoți își dăduse probabil seama că se îndreptau spre ștreang. Dove, care își petrecuse mare parte din timp declarând sus și tare că habar n-avea de acele fărădelegi, arăta palid. Bucătarul, care fusese excesiv de necomunicativ, arăta îngrijorat. Ochii lui Hoare erau roșii de la plâns și tremura.

– M-am decis să vă las pe voi să vă hotărâți soarta, spuse Marchmont.

[1] Replica personajului Portia din *Negustătorul din Veneția*, de Shakespeare, Actul IV, Scena 1, traducere în limba română de Scarlat Ion Ghica (n.tr.)

Se uitară unul la altul, apoi în sus, deși nu suficient încât să-l privească în ochi.

– Puteți să continuați a vă susține nevinovăția, zise el. Dacă e așa, o să vă predau autorităților cu dovezile pe care le-am adunat și o să las judecătorul și juriul să hotărască în acest caz. Dacă o să vă găsească nevinovați, o să fiți eliberați. Dacă o să vă găsească vinovați, o să fiți deportați sau spânzurați. Se opri pentru ca spusele lui să-și facă efectul.

Ticăloșii se uitară unul la altul și apoi la podele. Dar nu la el.

– Alternativa este să recunoașteți ce-ați făcut și să ne dați numele tuturor celor în cârdășie cu voi, atât din casă, cât și din afara ei, continuă Marchmont. În acest caz, veți fi scutiți de urmărirea penală. Cu toate astea, nu veți scăpa de pedeapsă. Încă o pauză.

Era conștient că Zoe îl urmărea în acel fel intens caracteristic ei, ca și cum îi pătrundea în suflet. „Noroc bun", se gândi el. Poate că avea un suflet, dar se îndoia că ea va găsi în el ceva ce să merite deranjul unei analize.

– O să primiți zece ani de penitență, continuă el. O să faceți asta în Londra, unde vom putea fi cu ochii pe voi. Fiecare din voi va trudi zece ani într-una dintre întreprinderile caritabile pe care le sprijin. Nu veți fi plătiți, veți avea doar casă și masă și hainele necesare pentru a vă îndeplini îndatoririle. Dacă întreprinderile respective își vor încheia activitatea sau în cazul în care clădirea va arde, așa cum adesea se întâmplă, vi se va da o altă însărcinare. Veți face penitență timp de zece ani încheiați. Nici o zi mai mult sau mai puțin.

Se uită pe rând la fiecare din ei.

– Ăsta e intervalul de timp de când ați lucrat pentru mine și ați abuzat de încrederea mea. Pentru timpul acordat, veți executa munca cerută de la voi, cu toată conștiinciozitatea. La sfârșitul acestei perioade, dacă munca voastră merită, veți primi o scrisoare de recomandare cu semnătura mea. O ultimă pauză. Dacă încălcați condițiile înțelegerii, o să vă predau sistemului oficial de justiție.

Cei trei servitori hotărâră să nu se lase la mila sistemului judiciar englez, acceptând în schimb justiția ducelui.

Asta îl făcu pe Marchmont să aibă două sarcini extrem de plictisitoare: în primul rând trebuia să facă aranjamente pentru repartizarea celor trei la stabilimente caritabile potrivite. În al doilea rând, trebuia să facă cinci angajări pe posturi cruciale în gospodărie.

– Iată o responsabilitate cu vârf și îndesat, îi spuse el lui Zoe după ce servitorii fură conduși afară din încăpere. N-avem pe nimeni să supravegheze pe servitorii de nivel inferior, pe nimeni să prepare masa și, cel mai important, pe nimeni care să mă îmbrace.

– O să te îmbrac eu, spuse Zoe.

– Deosebești o haină de zi de una de seară?

– Nu, spuse ea.

– Știi dacă o vestă de zi ar trebui să fie brodată sau simplă?

– Nu.

– Ai vreo idee unde să-mi găsești ciorapii?

– Nu.

– Vino-ncoace. Zoe se apropie, iar el o îmbrățișă și își sprijini bărbia de creștetul ei. Ești cea mai prostuță ducesă care a exista vreodată.

– Știu unde-ți ții *membrum virile*, vorbi ea în haina lui.

– Nu trebuie să știi tu asta, atâta vreme cât știu eu, spuse el.

– Atunci, găsește-l, spuse ea, și hai să mergem în pat și să facem dragoste și să rezolvăm chestiile astea după, când suntem mai fericiți și mai calmi.

– Să facem dragoste? Vrei să facem dragoste acum, când întreaga casă ni se prăbușește în cap?

– Casa nu se prăbușește, spuse ea. Avem doar nevoie de servitori. Dar tu ai fost așa de curajos, isteț și înțelept și înspăimântător de ducal azi, încât sunt toată aprinsă de dorință. Dacă nu vrei să mergem în pat, atunci aruncă pe podea hârtiile și registrele alea și sedu-mă pe birou.

„Nu mai există o femeie ca ea în întreaga lume", se gândi el.

– Foarte bine, dacă așa vă face plăcere, Excelența Voastră, spuse el.

– Cred că o să-mi facă.

El dădu totul jos de pe birou.

– Poate că ar trebui să încui ușa.

– Dacă întrerupe cineva, o să-i tai capul.

– Mă excită când ești autoritar, spuse ea.

El o ridică și o aruncă pe birou. Își desfăcu pantalonii.

Mai târziu

Zoe puse ajutorul de bucătar în locul bucătarului, iar pe Jarvis, în calitate de cea mai importantă servitoare, să supravegheze

personalul feminin. După ce discută cu servitorii bărbați, Marchmont hotărî să nu-l promoveze pe ajutorul de majordom – a cărui principală calitate părea servilismul –, ci să-l facă pe Thomas, cel mai experimentat dintre lachei, majordom și valet personal.

Toate astea erau doar temporare.

Alte reședințe poate că se descurcau cu o combinație majordom – valet sau menajeră – cameristă. Ducele și ducesa de Marchmont nu se descurcau. Aveau totul. Era datoria lor patriotică să fie serviți de zeci de servitori, indiferent dacă aveau nevoie de ei sau nu, și servitorii lor știau asta la fel de bine ca și ei.

Cu toate astea, personalul se descurca admirabil în aceste împrejurări, iar Zoe și Marchmont putură să se ducă la teatru așa cum își planificaseră și apoi la un bal la Hargate House, unde Zoe dansă cu contele de Hargate, cu trei dintre cei cinci fii ai săi și cu majoritatea prietenilor lui Marchmont.

Ducele și ducesa știau că în curând aveau să înceapă să circule zvonurile legate de dispariția bruscă a personalului lor cu vechime, dar asta era pentru a doua zi și zilele care vor urma. În noaptea aceea toată lumea vorbea despre cât de arătos cuplu făceau cei doi Marchmont și cât de prietenos și de spiritual era ducele – mai spiritual și mai bine dispus decât își putea aminti cineva că-l văzuse vreodată.

Fericita pereche se întoarse acasă la două și jumătate de dimineață.

Nu văzură silueta care se furișa prin piață.

Miercuri, 6 mai

Se spunea că ploile din aprilie veneau în mai ca rezultat a ceea ce unii încă pretindeau a fi schimbarea nechibzuită făcută cu câteva generații în urmă de la calendarul iulian la cel gregorian.

O privire aruncată pe fereastră îi spuse lui Marchmont că o ploaie de aprilie era iminentă în dimineața aceea. Nori negri se îngrămădeau pe cer și un vânt neobișnuit pentru luna mai sufla prin St. James's Square.

Nu era cea mai îmbietoare zi pentru a ieși din casă, dar ducesa de Marchmont nu trebuia să-și facă griji de vremea rea. Poruncise pentru ea o trăsură închisă. Servitorii aveau să-i țină umbrela deasupra

capului până făcea cei câțiva pași între vehicul și ușă. În plus, așa cum îi subliniase ea, nu era destul de dulce pentru a se topi.

Trebuia să-și viziteze părinții și treaba asta nu putea fi amânată. Știau deja că era fericită și bine pentru că văzuseră cu ochii lor – la Lexham House și la diferite reuniuni sociale. Dar voia să le ceară sfatul în ce privește problema servitorilor, în special în chestiunea găsirii unei menajere.

Marchmont nu se putea descurca fără ea. Trimisese după avocatul său pentru a stabili detaliile obligației filantropice a bucătarului, a lui Dove și a lui Hoare. Era o întreprindere plicticoasă trecând în revistă toate situațiile posibile și decizând unde ticăloșii ar fi cel mai bine plasați. Această chestiune nu putea fi nici ea amânată. Nu putea să-i țină închiși la nesfârșit în camera lui Harrison.

Își părăsi totuși pentru o vreme avocatul pentru a o conduce pe soția lui.

– Ce incitant, spuse ea pe când traversau foaierul. E prima dată când ies singură ca femeie măritată.

– Nu chiar singură, spuse el.

Jarvis mergea în spatele stăpânei cu umbrela în mână, ca de obicei.

– I-am spus că nu este nevoie să vină și ea, zise Zoe. I-am spus că o să fie doi lachei mari și puternici care o să stea la spatele trăsurii și un vizitiu solid și că e doar o distanță scurtă.

– Trebuie să sperăm că pe slujnice n-o să le apuce nebuneala cât lipsește ea.

– Ce fac slujnicele când le apucă nebuneala? întrebă Zoe.

– Nu știu. Șterg praful exagerat de mult?

Ea îi zâmbi și el simți efectiv cum i se topește inima. Căsătoria avea un efect dăunător asupra demnității unui bărbat. Dacă n-avea grijă, avea să-i ofere zâmbete prostești.

Pretinse că penele de la bonetă aveau nevoie să fie îndreptate. Apoi trebui să-i potrivească pernițele de satin de pe umăr. Apoi trebui să se dea înapoi și s-o măsoare cu un ochi critic.

Apoi ea râse spre el și se apropie, prinzându-l de revere.

– Zoe, mă *șifonezi*, spuse el cu reproș.

Ea îl trase.

El se aplecă și o sărută acolo, în fața servitorilor. Când se îndreptă, observă amuzat că Jarvis privea în altă parte, iar lacheii și portarul se uitau cu grijă în gol.

Marchmont o conduse la ușă și afară, în jos pe scări, spre trăsura care aștepta. O ajută să urce și închise portiera în spatele ei.

Urmări cum trăsura o ia spre stânga, ocolește gardul ce împrejmuia iazul rotund din centrul pieței. După ce văzu vehiculul cotind pe King Street începu să se îndrepte spre casă. Abia dacă trecu pragul casei și ușa încă nu se închisese în spatele lui, când auzi cai nechezând, oameni strigând și țipând și o izbitură răsunătoare.

Zbură pe scări în jos și traversă în goană piața până ajunse pe King Street.

Toată lumea din jur striga și țipa, dar era un zgomot de fond. Vedea oameni ieșind în fugă din clădiri, dar erau umbre. Văzu trupuri pe caldarâm și pe stradă. Sânge peste tot. Lumea se îngrămădea în jurul trăsurii răsturnate. Îi dădu la o parte din calea lui. Văzu blazonul. Blazonul său.

Zoe era acolo.

O văzu cu ochii minții galopând în fața lui pe o potecă îngustă de călărie, cerul cenușiu, frunzele copacilor lucind, pământul alunecos de umezeală. Era ultima dată când fugise. Ultima dată când o urmărise, disperat, ca de obicei, și temându-se, ca de obicei. Plouase de două zile și ar fi trebuit să fie în casă, în siguranță, studiind greaca și latina. Promisese că studiază foarte serios pentru că urma să plece în străinătate să viziteze Grecia și Egiptul și Tara Sfântă cu părinții ei.

Era ultima dată când fugise, ultima dată când o urmărise. Nici un an mai târziu, dispăruse. Pentru totdeauna.

Dispărută pentru totdeauna.

Cineva țipă la el, dar sunetul n-avea nici o noimă.

Se cățără pe trăsura avariată. Se opinti să deschidă portiera.

Primul lucru pe care îl văzu fură penele de struț. Nu se mișcau.

Nimic nu se mișca.

Și inima lui se opri în loc.

– Zoe. Apoi, mai tare. *Zoe!*

O mică mișcare. O pană tremurând.

Dar vântul șuiera pe stradă în ziua aceea groaznică – același vânt ce suflase prin piață cu doar o clipă în urmă, vălurind apa din iaz.

Își întinse mâna tremurând.

Penele fluturară.

O mână subțire, înmănușată, se ridică și se întinse după a lui.

Inima lui tresăltă atât de tare, încât aproape îl răsturnă de pe trăsură. Apoi o apucă de mână strâns, foarte strâns.

– Zoe.

– Lucien.

Ea scutură din cap și își ridică privirea. Boneta îi căzuse peste unul din ochii albaștri.

– Ce faci aici?

El își amintea puțin din ce se întâmplase imediat după aceea. Intrase într-un soi de frenezie și toată lumea părea că înnebunise și ea. Oamenii se îngrămădiseră pe King Street, venind de pretutindeni.

Își amintea vag cum lacheii îl ajutaseră s-o scoată pe Zoe și pe cameristă afară din trăsură. Lacheii erau cele două corpuri pe care le văzuse. Fuseseră aruncați sau săriseră din locul lor din spatele trăsurii. Erau răniți și livrelele lor erau rupte și murdare, dar scăpaseră doar cu atât.

Marchmont o duse în brațe pe Zoe în casă. Unul din lachei încercă s-o care pe Jarvis, dar ea nici nu voi să audă, șchiopătând în schimb după stăpânul și stăpâna ei, cu umbrela strânsă bine în mână.

Trecătorii ajutară să-l care pe vizitiu pe o targă în clădirea care adăpostea trăsurile.

Se pare că o parte din sângele văzut de Marchmont era al vizitiului.

Dar mare parte din sânge trebuie că fusese al cailor, având în vedere ce-i spuseseră servitorii mai târziu.

Trecu un timp până să lămurească lucrurile.

Existau martori, așa cum există de obicei, dar fiecare spunea o altă poveste și toți o spuneau în același timp. În orice caz, Marchmont refuză să zăbovească acolo să asculte.

Vizitiul John văzuse cel mai bine evenimentele. Cu toate astea, nu putea fi întrebat, chiar dacă Marchmont ar fi vrut să-l interogheze. Nu voia. Îl lăsă pe servitor în grija doctorului așteptând doar să fie sigur că omul nu fusese rănit mortal.

Apoi se întoarse la Zoe pe care o dusese în dormitorul lui.

N-ar fi părăsit-o nici chiar pentru a se interesa de vizitiu, dar ea îl asigurase că nu era rănită – și voia să facă baie.

Când se întorsese, ea era curată și îmbrăcată într-una din frumoasele ei cămăși de noapte, stând în capul oaselor în patul lui, sprijinită de un maldăr de perne. Dacă n-ar fi stat acolo așa de liniștită – prea liniștită pentru Zoe –, afișând o ușoară încruntare a sprâncenelor, ar fi putut crede că accidentul n-o afectase câtuși de puțin.

Merse spre pat, se așeză pe margine și o luă de mână.

– E inutil, spuse ea. Sincer, nu știu ce s-a întâmplat. În capul meu e o mare învălmășeală. Știu că Jarvis vorbea despre Almack, dar mă uitam în altă direcție. Înainte să mă întorc, am auzit zgomot – strigăte și țipete – și apoi... Se încruntă. Dar nu știu ce a urmat. Într-o clipă, totul era bine. Jarvis vorbea. Apoi a venit zgomotul ăla înfiorător. Se gândi. Credeam că e o revoltă? Nu, erau caii. Era ca pe Grafton Street. Răcnetul pe care îl scoteau pentru că erau înspăimântați și răniți. Apoi a fost o bufnitură mare... cred. Următorul lucru de care-mi amintesc a fost că mă uitam spre ușa trăsurii și tu erai acolo, uitându-te spre mine. Și mă gândeam ce ciudat e că ușa e acolo sus și tu te uiți în jos la mine. Scutură capul. Nu sunt de nici un folos. Mai bine o întrebi pe Jarvis. Ea a văzut ceva.

El se uită spre camerista care se agita cu tava cu ceai pe care o adusese ea însăși sus.

– Jarvis, poți să ne lămurești tu?

Ea se încruntă și puse tava în poala lui Zoe.

Se uită de la Zoe la Marchmont și înapoi.

– Spune-i, zise Zoe. Orice ai văzut.

– Dacă vizitiul a fost de vină, vreau să știu, spuse Marchmont încordat.

– Excelența Voastră, nu cred că a fost el. Eu mă uitam afară pe fereastră și treceam pe lângă Almack și am spus: Excelența Voastră, uitați-vă, aici e Almack, pentru că nu eram sigură că stăpâna știa unde era. Apoi am văzut un bărbat ieșind în fugă din Cleveland Yard direct în calea noastră. Am țipat, pentru că am crezut că o să dăm peste el. Când caii au început să se cabreze și să facă așa un zgomot, am crezut că asta se întâmplase: călcaseră peste el sau el nimerise sub roți sau așa ceva. Dar doar atât m-am gândit pentru că, imediat după aia, ne răsturnam – și nu-mi mai amintesc multe. Știu că am apucat-o pe stăpână. Tot ce am putut să mă gândesc a fost că ea o să se lovească la cap. N-n-am vrut să se lovească la cap.

Și apoi, spre uimirea tuturor, impasibila Jarvis izbucni în lacrimi.

Mai târziu, în acea după-amiază

După ce Marchmont trimise un mesaj la Lexham House, mama lui Zoe veni să o vadă.

Ducele se întoarse în birou. În timpul crizei, avocatul lui continuase fără el. Evident, indicațiile lui Marchmont fuseseră destul de clare, pentru că Cleake restrânsese selecția la o jumătate de duzină de organizații filantropice.

Ultimul lucru pe care Marchmont dorea să-l facă acum era să le găsească locuri de muncă slugilor sale nedemne de încredere. Cu toate astea, jucase rolul lui Solomon și trebuia să-și pună în aplicare hotărârile.

– Bucătarul la orfelinat, spuse el. Dove la azilul pentru bătrâni și soldați infirmi. Și Hoare la școala pentru orbi.

Lăsându-i pe Osgood și pe Cleake să facă aranjamentele necesare, se îndreptă spre odăile vizitiului din clădirea care adăpostea trăsurile.

Vizitiul John avea o claviculă ruptă, o încheietură întoarsă și multe vânătăi. Nu era fericit să se vadă imobilizat, ci furios în legătură cu accidentul, primul de când intrase în serviciul ducelui.

– Excelența Voastră, n-am văzut niciodată în viața mea așa ceva, spuse el. Era ca un nebun... ieșind în fugă din curte în stradă și atacând sărmana ființă.

– Atacând? întrebă Marchmont. A atacat calul?

– Avea ceva în mână, Excelența Voastră. Atunci nu știam ce, dar e clar că trebuie să fi fost un cuțit. Ce știam era că se îndrepta către cal și era chitit să facă rău. L-am lovit cu biciul pe ticălos și l-am jupuit de piele, garantez. A urlat. L-am auzit urlând. Dar n-am fost destul de iute, domnule. Cu mâna sănătoasă, vizitiul își șterse o lacrimă. Socotesc că au trebuit să-l omoare pe surul din laterală, nu-i așa, Excelența Voastră? Ăla pe care era chitit să-l omoare? M-au dus de acolo după aia, înainte să mă pot uita la sărmanul animal – la nici unul din ei.

– Ajutorul de vizitiu și ceilalți vor face ce e necesar, spuse Marchmont. Dacă animalul – sau amândoi caii – vor trebui să fie omorâți, se va face fără întârziere. Așteaptă doar să plec înainte de a vorbi cu tine.

– Animalele alea frumoase, domnule, spuse vizitiul. Înghiți și continuă ceva mai posomorât: Animalele cele mai blânde. Pentru Excelența Sa. Am spus că dumneaei trebuie să aibă cea mai blândă și frumușică pereche din grajduri.

– Așa trebuie, spuse Marchmont. Să sperăm că vor supraviețui. Dar indiferent dacă vor trăi sau nu, trebuie să dăm de capăt acestei

poveşti. Spui că un bărbat a ieşit în fugă din Cleveland Yard, s-a îndreptat direct spre cal şi l-a atacat – a atacat *calul*?

– Ah, da, Excelenţa Voastră. L-am lovit, dar el îl înjunghiase. Sărmana şi nevinovata fiinţă care nu i-a făcut lui sau cuiva vreun rău. Mergeam aşa de încet că n-a avut nici o şansă. Ticălosul – cer iertare Excelenţei Voastre. Dacă o să pun vreodată mâna pe el...

– I-ai văzut faţa?

Expresia vizitiului deveni sumbră, cu adevărat.

– Am văzut. N-am s-o uit prea repede. A încercat să şi-o ascundă – cu plută arsă sau aşa ceva. Şi mai avea şi un soi de cârpă înfăşurată pe cap, ca un turban, da' nu era mai turc decât îs eu. Întrebaţi-i pe Joseph şi pe Herbert, Excelenţa Voastră. Trebuie că l-au văzut şi ei şi îl cunosc mai bine decât mine, pentru că-l vedeau în fiecare zi.

– Pe cine să vadă? spuse Marchmont. Ştia deja răspunsul, dar nu voia să-l ştie, nu voia să creadă.

– Pe Harrison, domnule. Mi-aş pune capul că ăla era. Şi aş băga şi io cuţitul în el, dacă aş avea ocazia.

Capitolul 16

În acea seară

În ciuda experienței dureroase din cursul zilei, ducesa de Marchmont, superbă într-o rochie de bal albastru cu alb, apăru împreună cu soțul ei la recepția de miercuri seară de la Almack.

Scena delictului era ultimul loc pe care l-ar fi ales Marchmont. Dar Zoe dorise să meargă acolo.

– Dacă mă feresc, locul va deveni prea important în mintea mea și o să-mi fie întotdeauna frică de el, îi spusese ea. Mai bine să merg chiar acum, în aceeași zi, înainte să pună stăpânire pe mintea mea. Și care ar fi probabilitatea ca o persoană să încerce să facă exact aceeași nelegiuire de două ori în același loc? În afară de asta, am o rochie frumoasă, special pentru prima mea apariție la clubul Almack. Și vreau să dansez.

– Ah, o rochie specială, spuse el. În cazul ăsta, așa rămâne.

Era un mare idiot, îndrăgostit lulea, și cedă, deși nu era deloc liniștit.

Cu toate astea, făcu tot ce putu. Merse în Bow Street și vorbi cu șeful magistraților, Sir Nathaniel Conant. Ziarele și fițuicile de a doua zi vor publica descrierea doamnei Dunstan și a lui Harrison. Chiar în acel moment, polițiștii din Bow Street și patrulele orășenești îi căutau. Dacă cei doi servitori se aflau încă în Londra – ceea ce polițiștii păreau a crede că era puțin probabil –, îi vor prinde curând. Dacă cei doi avuseseră ceva minte și fugiseră, vor fi găsiți în cele din urmă. Marchmont oferise mari recompense pentru capturarea lor, împreună sau separat.

Nu-i păsa de doamna Dunstan – doar dacă nu cumva îl ajutase pe Harrison în acest atac –, dar îl voia pe Harrison în strengă.

Deși de la Marchmont House până la Almack nu era mult de mers, se deplasară în cea mai solidă trăsură a ducelui, cu gărzi care îi însoțeau discret.

Marchmont și Zoe ajunseră la club fără vreun incident și când el văzu toate capetele întorcându-se după soția lui, precum și admirația și invidia din acele priviri, inima i se umplu de mândrie.

„A mea", se gândi el. Cea mai frumoasă femeie de acolo și era a lui.

Ea chiar arăta splendid în rochie, deși corsajul albastru din satin etala ca de obicei mult mai mult din sâni decât ar fi fost necesar, după părerea lui – suficient, bănuia el, să constituie o amenințare la adresa ordinii publice. Însă asta era moda, iar el era cel mai elegant soț din Londra, așa că nu era nevoie să spargă nasul nimănui pentru că se uita unde ea invita așa de evident să se uite.

După ce salutară amfitrioanele și făcură cele câteva prezentări încă necesare – pentru că atât contesa Lieven, cât și doamna Drummond-Burrell nu făcuseră cunoștință oficial cu Zoe –, Marchmont spuse:

– Trebuie să-mi cer scuze pentru micul incident de azi-dimineață, doamnelor. I s-a spus în mod repetat soției mele că era aproape imposibil să fie admisă la Almack. N-am visat niciodată că va încerca să *dea buzna* aici.

Vorba de duh făcu repede înconjurul sălii.

Trăsura răsturnată suferise stricăciuni cu mult mai mari decât produsese. Zgâriase o bornă, dărâmase un gard și o parte dintr-un zid. Dacă accidentul s-ar fi petrecut mai târziu, când strada ar fi fost mai aglomerată, pagubele și rănile ar fi fost considerabile. În prezent, cel mai rău lucru cu care trebuiau să se confrunte era vorbăria. Părea ca și cum bârfele și jurnalele abia terminaseră cu o chestiune legată de Zoe, când apărea alta să-i ispitească.

Până a doua zi, chipul ei va apărea în toate ferestrele tipografiilor, n-avea nici o îndoială. Dar notorietatea care ar fi adus după sine ostracizarea socială pentru Fata din Harem o făcea doar interesantă pe ducesa de Marchmont.

– Cât de curajoasă ai fost să ieși în seara asta, îi spuse Lady Jersey. Pe mine agitația m-ar fi pus la pat. Aș fi rămas acolo două săptămâni.

– Dacă n-aș fi putut părăsi patul timp de două săptămâni, aș fi încercat o varietate de poziții, spuse Zoe. Zăcutul în pat e foarte bun, dar Marchmont l-ar fi găsit plictisitor, noapte de noapte – sau zi după zi.

O trase pe Zoe de acolo, lăsând-o pe Lady Jersey și asociatele sale să discute dacă ducesa de Marchmont chiar spusese ce credeau ele că spusese.

– A fost caraghios ce ai spus despre năvălirea mea, îi spuse Zoe.

– O să atragi destulă lume chiar și așa, spuse el. Până mâine, toată lumea va ști detaliile picante și o să am cea mai celebră soție din toată Londra. M-am gândit că puțin umor în seara asta ne va oferi un respiro. Mâine o să înceapă melodrama.

Atunci, toată lumea va ști că accidentul nu fusese un accident și că se atentase la viața ducesei de Marchmont. Ținuse escrocheria sub tăcere, dar avea să iasă în cele din urmă la iveală și, astfel, circul va continua.

În seara aceea totuși, majoritatea oamenilor știa doar că avusese loc un accident. Circulau câteva povești despre un oarecare nebun care atacase caii ducesei. Un nebun îl omorâse pe Spencer Perceval[1] aproape exact acum șase ani și un altul încercase să-l omoare pe Lord Palmerston[2], ministrul de război, cu o lună în urmă. Se citea fără încetare despre asasinate sau tentative de asasinat comise de nebuni.

Totuși, vorbind la modul general – și cu excepția notabilă a lui Lady Sophronia de Grey – amfitrioanele excludeau nebunii de pe lista lor.

În seara aceea totul era în regulă și Zoe putu să-și etaleze diamantul mare cât raza unui far și să danseze după pofta inimii. Era vie, minunat de vie, tachinându-i pe prietenii lui, uimindu-le pe doamne și trăind viața pe care o dorise.

Miercuri, târziu în noapte

Harrison era un servitor londonez, născut și crescut acolo. Cunoștea fiecare centimetru al metropolei: nivelul de sus, de mijloc și de jos. Își făcuse mulți prieteni printre anumiți negustori

[1] Politician britanic, prim-ministru al Marii Britanii în perioada 1809–1812. A fost asasinat în Camera Comunelor de către John Bellingham, în 11 mai 1812. (n.tr.)

[2] Henry John Temple, al treilea viconte Palmerston. Pe 14 aprilie 1818, un ofițer în retragere a tras asupra lui; s-a dovedit că acest ofițer era nebun. Palmerston a scăpat nevătămat. (n.tr.)

și cârciumari. Nu-i fusese deloc greu să găsească adăpost la mică distanță de Marchmont House.

Stăteau acolo doar temporar, o asigurase el pe Mary Dunstan. Imediat ce o să adune banii pe care îi ascunsese în diferite locuri, vor pleca în Irlanda și vor începe o viață nouă. Plănuiseră să devină hangii în Londra. Pur și simplu vor schimba locul, o asigurase Harrison.

Totuși, miercuri seara, când el se întoarse acasă, și Mary Dunstan îl întrebă dacă avea toți banii, el spuse:

– Vrem ceva mai bun decât banii, draga mea.

Apoi îi spuse ce făcuse în dimineața aceea: cum trăsese cu urechea la grajduri și aflase că trăsura ducelui trebuia să plece la Lexham House.

– Știam pe ce drum vor merge, spuse el. Nu știu eu toate drumurile pe care pleacă, oriunde vor să se ducă? Nu știu eu mereu totul? Nu e treaba mea să știu totul, chiar înainte de a se întâmpla? Azi-dimineață, știam ce se va întâmpla înainte de a se întâmpla. Știam și eram pregătit, așteptând-o când au luat-o pe King Street.

Așteptase cu cuțitul în mână – unul din cele câteva pe care le luase din bucătărie înainte de a fugi. Era un cuțit minunat, și Mary nu-l învinovățise pentru că-l luase. Și ea luase lucruri.

Dar urma să fie pentru hanul lor, pentru gătit.

Nu era pentru ce-l folosise el.

Ei nu-i veni să creadă când el îi spusese. Era beat. Încercă să se convingă că el era doar beat și se lăuda. Dar ce bărbat se laudă cu lucruri din astea?

– N-am putut să mai zăbovesc să văd accidentul, zise el. Ăsta-i necazul când angajezi pe cei mai buni. John vizitiul a văzut ce aveam de gând și am avut parte de biciul lui. Caii s-au panicat și trăsura a luat-o razna și s-a răsturnat, cu toată grija lui, dar n-a fost așa cum mi-am închipuit eu. N-am avut timp să stau să evaluez paguba. Credeam că ea o s-o pățească cel mai tare, dar nu. Au fost caii și vizitiul, dracu' s-o ia.

Găsi o sticlă și o deschise. Umplu un pahar și bău în timp ce se holba la ea. Trânti paharul pe masă, iar femeia tresări.

– Nu te uita așa la mine!

– Mă întrebam doar dacă ai avut timp să aranjezi cu poștalionul, spuse ea liniștită.

Mary Dunstan avea în spate mulți ani de practică în care acționase cu calm calm, indiferent ce simțise. O menajeră trebuia să pară

întotdeauna că avea situația complet sub control. Ceilalți servitori nu trebuiau să creadă că o pot tulbura. Trebuia să fie întotdeauna neclintită ca o stâncă. Trebuia să fie întotdeauna sigură pe sine. Cei inferiori ei trebuiau s-o considere atotștiutoare și atotputernică, o versiune a administratorului casei, inferioară ca statut, dar la fel de redutabilă. Cei superiori ei trebuiau să considere competența ei ca fiind ceva de la sine înțeles.

– Ce poștalion? spuse el.

– Cel ce ne va duce la barca cu care vom pleca în Irlanda, spuse ea.

– Irlanda! Își încreți buzele. Sălbatici. Țărănoi.

– Nu putem rămâne în Londra, spuse ea.

– Nu, nu putem. Totul s-a dus de râpă din cauza ei. N-o să avem un han în Londra, din cauza ei. Nici un viitor aici. Nici un viitor niciunde. Nici un *viitor*.

– Dacă nu-ți place în Irlanda, putem merge în Franța, spuse Mary cu calm. Englezii apreciază un han englezesc decent. Mâncare și băutură bună, așternuturi curate și uscate și podele lună.

El nu asculta. Mai bău ceva.

– Distruși, spuse el. Douăzeci de ani urcând spre vârf. Și apoi, dintr-odată, iată-mă la fund. Pocni din degete. Uite-așa m-a doborât. Și eu o s-o dobor. O s-o termin, așa o să fac, chiar așa – mai pocni o dată din degete... O s-o termin, pentru că ea m-a terminat pe mine.

Continuă să peroreze și să bea, în timp ce Mary Dunstan se prefăcea că-l asculta calmă. Dar era un model de perfecțiune printre menajere, și o bună menajeră anticipa. Nu-i trebui mult pentru a se hotărî ce avea de făcut.

Sâmbătă

Lui Marchmont nu-i trebui mult pentru a înlocui aproape toți servitorii de nivel superior. Află că o mulțime de persoane voiau să lucreze la Marchmont House.

Și de data asta, hotărât să-și asume responsabilitatea, îi luă la întrebări pe absolut toți. Sau așa se părea. Zeci de candidați veniră de la o agenție. Alte zeci aflaseră de posturile libere prin intermediul rețelei de bârfe a servitorilor și veniseră din proprie inițiativă. Osgood propusese câțiva candidați, la fel făcuse și Cleake și surorile și cumnatele lui Zoe.

Alegerea fu dificilă. Ar fi fost și insuportabilă, dacă Marchmont ar fi făcut-o de unul singur. Dar Zoe era acolo, notând și câteodată punând câte o întrebare. În principal îl lăsă pe el până când rămaseră singuri. Atunci avu multe de zis, unele lucruri caraghioase, și altele uimitor de perspicace. Singura lor mare controversă fu legată de majordom. În final, căzură de acord să-l păstreze pe Thomas în acea poziție.

Pentru că nici unul dintre candidații pentru postul de administrator al casei nu-i satisfăcuse, poziția rămase neocupată pentru moment. Gospodăria mergea relativ fără probleme, în ciuda locului vacant. Nu atât de bine cum mergea sub regimul despotic al lui Harrison, dar nici pe departe atât de haotic cum se temuse Marchmont. Își imagina servitorii bătându-l întruna la cap, punând întrebări la care nu știa ce să răspundă.

Evident, în schimb îi băteau la cap pe Thomas și pe Osgood.

Restabilindu-se cumva ordinea în universul lor, ducele și ducesa se pregăteau să iasă la o petrecere, când Marchmont primi un mesaj din Bow Street: doamna Dunstan fusese prinsă și era în arest.

Zece minute mai târziu

Știind prea bine că Marchmont era extrem de protector, Zoe nu fu deloc surprinsă când îi spuse că nu o va lua cu el.

Nu avea nimic împotrivă să fie protejată de un bărbat mare și puternic, atunci când era cazul. Totuși, o femeie aflată în arest nu-i putea face nici un rău. Nu exista nici un motiv rațional să n-o ia și pe ea – și Zoe n-avea de gând să-l încurajeze să fie irațional.

– Nu trebuie să te superi, spuse el când ea îl urmă în vestiar.

– N-o să mă bag, promise ea. Asta e treaba ta. Vreau doar să aud ce are de spus.

– O să-ți spun eu ce are de spus.

– Vreau să-i văd fața.

– O să ți-o descriu.

Ea îl dădu afară din încăpere pe Ebdon, noul valet.

– Nu vreau să fiu ținută într-un cocon, spuse ea când rămase singură cu Marchmont.

– Cu puțin noroc, o să mă întorc la timp să mă schimb pentru petrecere. Să mergi la o petrecere nu înseamnă nicidecum că ești

ținută într-un cocon. Vei fi înconjurată de lume. Nu vei fi protejată de coatele, picioarele, mirosurile sau de lipsa unui îmbăiat.

– Dacă sunt de față, s-ar putea ca menajera să fie mai comunicativă, zise ea. Înaintă să-l ajute să-și dea jos redingota. Poate să spună mai mult decât ar spune dacă de față sunt doar bărbații.

– Nu neg că poate ai fi de folos, spuse el. Mi-ai fost de mare ajutor la angajarea noilor servitori. În special, ca să găsesc un valet care să nu plângă și să nu leșine. E șocant de calm. Nu sunt sigur că respiră.

– Doar în cel mai discret mod cu putință, spuse Zoe.

– Cu siguranță că nu clipește. Dar un valet e una, și o mulțime de polițiști și de criminali e cu totul altceva. Sediul magistraților de pe Bow Street nu e un loc pentru o doamnă.

– Știu. Locul va fi plin cu bețivi, prostituate și codoși, hoți și ucigași. Exact ca palatul lui Yusri Pașa. Câteodată ne obligau să ne uităm când alții erau pedepsiți. I-am văzut cum strângeau de gât o sclavă și i-am văzut biciuind sclavi de multe ori. Știu cum se face un eunuc. Ce crezi că o să văd în Bow Street să mă șocheze?

– Nu asta e problema, spuse el. Doar pentru că ai trăit cândva printre oameni de nedescris, care făceau lucruri de nedescris nu justifică să-ți petreci timpul printre scursurile Londrei. Problema e că ești ducesa de Marchmont și ea nu frecventează locurile rău famate.

Dându-i jos redingota strâmtă, începu să-i deschidă nasturii vestei.

– Tu ești ducele de Marchmont și intenționezi să te duci în locul acela, spuse ea.

– Eu sunt bărbat.

„Ah, știu asta", se gândi ea. Odată vesta deschisă, își lăsă mâna să rătăcească pe pieptii cămășii.

– Un bărbat mare și puternic, spuse ea. Cu mușchi puternici și un instrument divin al plăcerii.

– Lingușirea n-o să te ducă nicăieri.

– O să fiu în siguranță cu tine, spuse ea. Cine să îndrăznească să mă deranjeze, când ești lângă mine? Chiar și la Almack toată lumea era amabilă cu mine de dragul tău. Își lăsă mâna să alunece peste pieptul lui musculos. Simți din nou căldura jos, în pântecul ei, agitând șarpele dorinței.

– Nu-i timp de asta, spuse el morocănos. Când mâna ei alunecă în jos, el o îndepărtă cu blândețe. Toată lumea a fost amabilă de dragul tău, Zoe, nu de al meu. Pentru că ești frumoasă și amuzantă,

și pentru că se temeau că, dacă nu erau amabili, aveai să-i pocnești cu diamantul ăla mare al tău și să le spargi capul.

Ea îi zâmbi. Dacă glumea, se calmase și avea s-o ia cu el.

– Înțeleg ce se va întâmpla, spuse el. O să mă mângâi și o să-mi zâmbești până o să mă convingi. Mai bine m-aș recunoaște înfrânt, în loc să pierd timpul luptându-mă cu tine. Dar mai bine te-ai grăbi – și te-ai îmbrăca repede, pentru că n-o să te aștept nici măcar un minut în plus.

Ea se întinse și îl luă de lavalieră, trăgându-i fața spre a ei și sărutându-l apăsat. Se transforma într-un soț cu mult mai bun decât îndrăznise să spere. Nu era bărbatul superficial și capricios, așa cum îl credea a fi. Era cu adevărat blând și cu adevărat afectuos... și ea se temea că se îndrăgostea iremediabil de el.

Două ore mai târziu

Biroul din Bow Street era aproape de Covent Garden Opera House și pe aceeași parte a străzii.

Zoe și Marchmont reușiră să treacă de aglomerata sală de judecată numărul 3 – unde presupunea Zoe, erau adunați acum hoții, prostituatele, codoșii și bețivii. Asta deoarece doamna Dunstan era închisă într-o încăpere la numărul 4, clădirea învecinată. Aici, printre altele, Bow Street își ținea deținuții.

Menajera fusese dusă într-o cameră separată de cea a infractorilor, din respect pentru Marchmont care ceruse să vorbească în particular cu ea. Altfel, ar fi fost încătușată în aceeași cameră cu toți ceilalți deținuți, află Zoe.

Un polițai o prinsese pe doamna Dunstan înainte de a pleca la Dover și a se îmbarca pe un pachebot spre Calais.

Nu fusese cooperantă, explică polițaiul înainte ca Zoe și Marchmont să intre în cameră. Menajera insistase că nu știa unde se află Harrison. Nu fusese în nici un fel implicată în ce făcuse el. Părăsise casa ducelui într-un acces de furie, pretinsese ea, pentru că noua stăpână îi pusese la îndoială metodele. Refuzase să rămână, spusese ea, pentru a fi acuzată de incompetență și a-și vedea autoritatea subminată în fața restului personalului.

– Asta e povestea ei, Excelența Voastră, spuse polițaiul. Nu contează cum întrebăm sau ce întrebăm. Răspunde mereu la fel.

Când Zoe și Marchmont intrară, o găsiră pe doamna Dunstan așezată cu spatele țeapăn pe o bancă lângă perete. Deși camera era slab luminată, Zoe îi văzu ochii scăpărând la intrarea lor. N-avea nevoie să vadă. Femeia radia ostilitate. Dar era lipsită de putere, cu gleznele înlănțuite.

– Ah, Excelența Voastră a venit, nu-i așa? spuse ea. Dumneavoastră și ea să mă vedeți astfel, în lanțuri, ca pe un hoț de rând.

– Aș spune, doamnă, că, din contră, ești cel mai *neobișnuit* soi de hoț, rosti tărăgănat Marchmont. Aș zice că ești un geniu printre infractori. Talentul dumitale la cifre e o adevărată minune a prestidigitației.

Această mică manifestare de aroganță plictisită o făcu să-și iasă pe loc din pepeni.

– Ce motive ați avut să vă plângeți vreodată de noi? izbucni ea. Ne-am făcut treaba. Nu există o casă mai bine întreținută în toată Londra. Toată lumea zice asta.

Polițaiul încercă să intervină, dar Marchmont ridică mâna.

– Las-o să spună ce are de spus.

– Ah, o să spun, n-aveți grijă, rosti ea cu dispreț. Nici unul dintre servitorii din acea casă mare nu v-a făcut necazuri vreodată, nu-i așa, Excelența Voastră? Dar nu știți ce muncă era pentru noi s-o ținem așa. Se făcea totul pentru dumneavoastră. Ca prin farmec, nu-i așa? Era cea mai bine administrată casă din Londra, din toată Anglia – și a trebuit s-o aduceți pe ea să strice totul. Îi aruncă lui Zoe o privire ucigătoare, înainte de a reveni la Marchmont. Ce rău v-am făcut vreodată? Aveam cu vârf și îndesat dreptul la un câștig suplimentar pentru tot ce făceam și cât de bine făceam. Când a trebuit să fiți atent la administrarea casei, Excelența Voastră? Când nu străluceau ferestrele și când nu luceau podelele? Când au fost vreodată așternuturile murdare sau umede sau când nu au fost aprinse focurile după dorință? Când n-a fost masa pusă exact la minut, chiar dacă dumneavoastră și musafirii vă așezați la masă la timp sau după o jumătate de oră? Când a fost vreodată rece sau prea arsă? Când a trebuit vreodată să întrebați „De ce nu s-a făcut asta?" Când a trebuit vreodată să cereți ceva? N-a fost întotdeauna așa cum ați vrut, înainte chiar de a ști că vreți? Ce-a fost așa de greșit, încât să vină *ea* și să înceapă a căuta greșeli? De ce s-a apucat ea să verifice registrele, doar pentru că n-a putut găsi nici o altă greșeală nicăieri?

– Cu toate astea, o mare greșeală s-a dovedit a fi în acele registre, spuse Marchmont. Și vezi dumneata, aici e miezul chestiunii: furt și escrocherie, escrocherie și furt. Atât de inutil. Ați fi putut cere un salariu astronomic și vi l-aș fi plătit, fără îndoială – pentru că ce-mi păsa mie? În schimb, ați făcut în folosul vostru foarte multe eforturi inutile cu conspirația voastră isteață. V-aș fi plătit atât cât ați furat de la mine și cât m-ați înșelat și n-aș fi observat niciodată sau nu mi-ar fi păsat cât mă costă. Dar nu, voi a trebuit să comiteți falsuri și escrocherii și furturi și să faceți astfel încât să fie o chestiune de spânzurătoare, femeie proastă ce ești.

– N-o să atârn în ștreang! N-am făcut nimic rău!

– Ai dispărut în același timp cu Harrison, spuse Marchmont. De ce n-ați plecat pur și simplu amândoi în străinătate? E foarte simplu. Dacă Brummel s-a putut furișa neobservat, cu fața și alura lui faimoasă, cu siguranță că puteați și voi. Dar nu, a trebuit să rămâi aici și să complotezi cu Harrison să-mi atace caii. De ce? Din dușmănie?

– N-am făcut niciodată asta!

– Vizitiul John și doi dintre lacheii noștri l-au văzut pe Harrison îndreptându-se cu cuțitul spre unul din caii mei, spuse Marchmont.

– N-am avut de a face nici cu asta!

– Tu și Harrison ați fugit din casa mea în același timp, zise Marchmont. Nu i-ai avertizat pe ceilalți servitori. Ei au rămas cu toții. Nu se poate decât trage concluzia că dumneata și Harrison erați în legătură și încă sunteți. Nu se poate decât trage concluzia că dumneata ai ajutat și ai fost complice la un atac violent.

– N-am fost niciodată! Dacă aș fi știut ce avea de gând să facă, n-aș fi rămas cu el. Aș fi fugit la Dover și polițaii dumneavoastră mizerabili nu m-ar fi prins.

– Dar ai rămas în Londra pentru o vreme. Cu Harrison.

Ea își dădu seama, prea târziu, ce dezvăluise. Își lăsă capul jos și își duse pumnul la gură.

– Nu-mi pasă de dumneata, spuse Marchmont. Mi-ar părea foarte rău să te văd în ștreang doar pentru că ai fost netoată. Dar dacă ai ceva de-a face cu ceea ce înclin să cred că a fost un atentat la viața soției mele...

– N-am fost eu! strigă ea. N-am știut până când nu s-a întors și nu mi-a spus.

– S-a întors și ți-a spus, repetă încet Marchmont.

– N-am vrut să rămân în Londra, dar el a spus că trebuia. Trebuia să ia banii pe care-i puseserăm deoparte.

– Banii mei, spuse Marchmont zâmbind subțire.

– Aveam de gând să devenim hangii, spuse ea. Când a ieșit, am crezut că se ocupă de bani și că aranja treaba. Dar nu era asta, nu-i așa?

– Ne pândea, spuse Marchmont. Pândea unde ne duceam și ce făceam. Aștepta o ocazie.

Ea dădu din cap.

– Mi-a spus după aceea, și atunci mi-am dat seama că o luase razna. Întotdeauna a fost un tip nervos, dar nu am știut niciodată că putea fi violent. N-a avut nevoie. Nimeni nu îndrăznea să fie neobrăzat cu el sau să-l supere. Se scrântise, asta e clar. Dar trebuia să aștept, pentru că mă temeam că o să încerce să mă omoare dacă-l părăsesc, știind ce știam.

Le spuse cum Harrison regretase că nu putuse să rămână să se uite.

Zoe îl văzu pe Marchmont cum își încleștează mâna, dar și-o desfăcu imediat. Fața lui nu trăda nimic, ca de obicei, doar ea îl putea citi. Afișa obișnuita sa expresie somnoroasă și plictisită. Se controla, așa cum o făcea de obicei. Își ascundea sentimentele, așa cum o făcea de obicei.

– Felul în care vorbea... nu era deloc felul lui, continuă menajera. N-am văzut decât acum cât de gravă era starea lui.

Menajera continuă, descriind un nivel de răzbunare pe care alții l-ar putea găsi șocant. Zoe nu era șocată. Văzuse cazuri mai rele decât acesta, furii ucigătoare și vendete legate de chestiuni minore: un pieptene, o brățară.

Harrison își consacrase douăzeci de ani din viață pentru a urca pe scara puterii. Apoi, când se considerase în siguranță în vârf, venise ea. În câteva zile, se prăbușise – și de data asta nu mai putea urca din nou.

Doamna Dunstan pocni din degete, atrăgându-i din noua atenția lui Zoe asupra ei.

– Asta făcea iar și iar și iar, spuse menajera. Își pocnea degetele. „Uite-așa m-a doborât ea", spunea el. „Și eu o s-o dobor pe ea. O s-o termin, o s-o fac, uite-așa." Pocnea din degete și „O s-o termin", spunea el, „pentru că ea m-a terminat pe mine". Bea și vorbea

ca un nebun și, în cele din urmă, s-a îmbătat criță. A căzut pe pat, beat mort. Atunci mi-am strâns lucrurile și am fugit.

– Dar el e încă aici? întrebă Marchmont. În Londra?

– Știe unde să se ascundă, spuse doamna Dunstan. Nimeni nu cunoaște Londra ca el și nimeni n-are genul de prieteni pe care-i are el. Se poate ascunde chiar sub nasul dumneavoastră și să nu știți niciodată. Știe tot, nu-i așa? Știe ce aveți de gând să faceți înainte să faceți ceva. E un servitor bun. Și ca orice servitor bun, o să găsească o cale să facă asta, indiferent ce o fi.

Deoarece doamna Dunstan le putuse spune doar unde locuise Harrison ultima dată, Marchmont nu mai avea nimic de întrebat. Zoe nu mai avea nimic de adăugat. Făcuse o treabă bună provocând-o pe femeie să dezvăluie ce știa.

Îi spuse asta în trăsură, în drum spre casă.

– Avea dreptate, știi, spuse el. Se uită afară pe fereastra trăsurii la străzile luminate de felinare unde trecătorii erau doar niște siluete anonime întunecate, mergând grăbite pe trotuar. Era o gospodărie administrată minunat. Și-au făcut treaba extraordinar. Nu m-am îndoit nici o clipă de ei.

– Dar așa ar trebui să fie cu servitorii buni, spuse Zoe.

– Înțeleg asta. Dar știu, de asemenea, că, dacă aș fi dat cea mai mică atenție – să manifest un interes chiar și superficial –, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Nu ai de unde să știi asta, zise ea. Unii oameni sunt pur și simplu necinstiți. Mulți sunt corupți de putere. Harrison nu era lord, dar în lumea lui, exercita o mare putere.

– Dacă era corupt, eu ar fi trebuit să fiu cel care să descopere asta, spuse el încordat. Pentru că n-am făcut-o, ți-am pus viața în primejdie.

– E lipsit de logică, spuse ea. Stăteau unul lângă altul pe bancheta trăsurii. Se dădu mai lângă el și îl luă de mână. Ești un om inteligent – mult mai inteligent decât lași să se înțeleagă –, dar n-ai o logică bună. Dacă a înnebunit, atunci mintea lui s-a îmbolnăvit. Nu e mai mult vina ta decât starea oricărui nenorocit din Bedlam. Dacă n-a înnebunit, atunci e ticălos. Nu l-ai făcut tu ticălos. Nu l-ai corupt tu. Asta e calea pe care a apucat-o el. A angajat ca servitori de nivel superior persoane pe care le putea corupe. Pentru cele inferioare, a angajat genul de oameni pe care-i putea teroriza. Își împleti

degetele cu ale lui. Ți-am spus că aș putea administra o gospodărie. Odată ce a dispărut capul răutăților, totul va fi bine.

– Nimic nu va fi bine până când nu-l văd pe omul ăla în ștreang.

– Polițaii de pe Bow Street o să-l găsească, spuse ea. Tu ești ducele de Marchmont și ai oferit o mare recompensă. O să lase de-o parte orice altă sarcină ca să-i dea de urmă. Ăștia sunt oameni care cunosc Londra, tu ai spus-o. Cu siguranță o cunosc la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât Harrison. E treaba lor s-o cunoască. Găsirea oamenilor e modul în care își câștigă pâinea. N-o să scape.

– Nu, n-o să scape. O strânse mai tare de mână. Nu contează cât costă. Am dublat recompensa. O s-o triplez dacă va fi nevoie.

– O să-l găsească, spuse Zoe. Lasă asta în seama lor. O să mergem la petrecerea lui Lady Stafford și o să numărăm câți oameni ne vor călca pe picioare și câte coate ni se vor înfige în coaste. Să mă îmbrac cu rochia lila sau cu cea albastră?

– Nu mergem la petrecere. Mergem acasă și n-o să ieși nicăieri până când omul ăsta nu e arestat.

Capitolul 17

Pentru o clipă, Zoe nu putu să gândească, darămite să vorbească. Era ca și cum se aruncase într-o fântână rece și adâncă.

Să fie închisă într-o casă pentru cine știe câtă vreme, după ce de-abia începuse să simtă gustul libertății și în vreme ce toată lumea din jurul ei era liberă – ea n-ar avea nici măcar compania, atât cât era, și distracțiile, așa cum erau, ale haremului...

Inima îi palpita, iar mintea îi gonea și ea, fără sens.

Tot trecutul se năpusti spre ea într-un val înghețat de panică – momentul când o răpiseră în bazar... vocile într-o limbă pe care n-o înțelegea... întunericul... bărbați atingând-o... ea, strigându-și tatăl până când îi puseseră căluș în gură... băutura pe care i-o turnaseră pe gât care îi adusese vise stranii, dar niciodată uitarea totală... sclavele dezbrăcând-o...

Se descotorosi de amintiri și se sili să se uite pe fereastră și să respire încet. Aici era Anglia. Se afla în Londra cu soțul ei. Era în siguranță și tot ce voia el era s-o țină la adăpost.

Era supărat, își aminti ea. Când bărbații sunt supărați, instinctele lor preluau conducerea și instinctele nu erau întotdeauna raționale. Chiar și ea era tulburată de cele întâmplate, deși pericolul nu era nimic față de ce trăise zi de zi și noapte de noapte în harem.

Se sili să răspundă calm:

– Știu că vrei să mă protejezi, dar nu e rațional.

– Harrison nu e rațional, spuse Marchmont. Avem de a face cu un om care e ori nebun, ori diabolic. Tu însăți ai spus-o. Nu s-a sinchisit să atace o creatură necuvântătoare. Nu i-a păsat ce-ar putea face o ființă înnebunită de durere. Nu i-a păsat cine altcineva ar putea fi rănit când caii au intrat în panică. Nu se poate prevedea ce va face omul ăsta.

– Nu se poate prevedea cât va dura până să-l găsească, spuse ea. Ar putea dura zile sau chiar săptămâni. Dacă își vine în fire și fuge din Londra, așa cum ar fi trebuit să facă? Dacă o să cadă în Tamisa

și se înecă? S-ar putea ca leșul lui să nu fie găsit niciodată. M-ai face prizonieră în Marchmont House la infinit?

– Nu te fac prizonieră, spuse el. Mă asigur că nu poate ajunge la tine.

– Pentru mine e închisoare. Ar trebui să înțelegi asta. Credeam că ai înțeles. Am fost închisă în colivie timp de doisprezece ani. Am trăit într-o casă uriașă, mai mare decât a ta – un uriaș palat, cu o grădină imensă, înconjurată de ziduri. O închisoare e o închisoare, indiferent cât de mare și de frumoasă e.

– Nu e același lucru.

– Pentru mine e același lucru, spuse ea. Nu pot suporta să fiu ținută în casă.

– Iar eu nu pot suporta să-ți risc viața. Până când nu vom ști că e închis sau mort sau plecat în străinătate, o să stai în casă. Ai spus că polițaii îl vor găsi. Ai spus că au toate motivele s-o facă. Tu erai cea care mă asigura de asta. Asigură-te pe tine însăți.

– Nu mă poți ține în casă.

– Pot și o voi face. Nu fi puerilă, Zoe. E pentru binele tău.

– Puerilă? *Puerilă?* Mi-am riscat viața să fiu liberă. Nu știi ce mi-ar fi făcut dacă m-ar fi prins. Mi-am riscat viața pentru asta. Flutură mâna spre fereastră unde siluetele obscure mergeau grăbite pe trotuar, iar călăreți și trăsuri treceau pe strada aglomerată. Am riscat totul să fiu într-o lume unde femeile pot să iasă din casele lor la cumpărături, pot să meargă în vizite la prietene, unde pot chiar vorbi și dansa cu alți bărbați. Timp de doisprezece ani am visat la lumea asta și ajunsese să fie ideea mea de paradis: un loc unde aș putea să mă mișc liber printre alți oameni, unde să pot merge la teatru și la balet și la operă. Timp de doisprezece ani am fost un animal de companie amuzant, într-o colivie. Timp de doisprezece ani m-au lăsat liberă doar pentru distracția de a vedea cum încerc să fug. Acum am calul meu și pot călări în Hyde Park...

– Ascultă numai ce spui, zise el. Tot ce vrei tu să faci te va expune. Hyde Park iese complet din discuție.

– Nu poți face asta. N-o să fiu închisă. N-o să mă ascund de omul ăla îngrozitor. E un tiran și asta e intimidare, și tu îl lași să facă asta. Îl lași să facă el regulile, pentru că ți-e frică de ce-ar putea face.

– Nu face el nici o regulă, Zoe. *Eu* fac regulile. Tu ești soția mea și în ziua în care ne-am căsătorit, am promis să am grijă de tine – și tu ai promis să *te supui*.

Ea începu să riposteze, dar se opri.

Știa că respectarea cuvântului dat era o chestiune strictă de onoare pentru el.

„Toată lumea știe că pentru el cuvântul dat este sfânt", spusese *papa*.

Când ea promisese să se supună, își dăduse și ea cuvântul. Să nu-și țină cuvântul dat ar fi dezonorant, o trădare a încrederii.

– Am promis, spuse ea. Și o să mă supun.

Călătoriră în tăcere restul drumului până acasă. În tot acest timp, Marchmontse fu neliniștit.

Auzea iar și iar: pocnetul degetelor menajerei și cuvintele pe care le repeta:

„O s-o termin, așa o să fac, uite-așa."

Cuvintele răsunau în mintea lui pe când intrau în Marchmont House și traversau foaierul de marmură de la intrare.

Le auzi când el și Zoe urcau scările.

Era conștient – ah, foarte conștient – de soția lui care mergea lângă el cu toată lumina și viața stinse în ea și știu că îi omorâse fericirea și umorul și acea delicioasă nonșalanță.

Își spuse că ea face prea mare caz din asta. Necazul era că știa de ce făcea ea mare caz.

Libertatea era prețioasă pentru ea, cu mult mai prețioasă decât era pentru alte englezoaice care pur și simplu o luau ca pe ceva de la sine înțeles, la fel cum și el luase servitorii și modul ireproșabil în care funcționase gospodăria lui ca pe ceva de la sine înțeles.

Își aminti ce spusese ea în acea primă zi după ce ea îl ceruse de soț, și el refuzase.

„Am fost măritată de când aveam doisprezece ani și mi s-a părut foarte mult timp și aș prefera să nu mă mărit din nou chiar imediat."

Totuși, se măritase din nou, imediat, pentru că lui îi lipsise voința să reziste ispitei.

N-avusese ocazia să fie curtată de alți bărbați.

N-avusese ocazia să decidă pentru ea pe care din ei îl voia cu adevărat.

El o dorea și trebuise s-o aibă și asta fusese tot.

Cu toate astea, nu se putea spune că o condamnase la o viață mizerabilă. Să fie soția lui îi oferea mai multă libertate decât aveau

majoritatea femeilor, inclusiv alte aristocrate. Nici o ușă nu se închidea pentru ducesa de Marchmont. Nu-i lipseau niciodată banii să cumpere orice ar fi dorit. Încă putea flirta cu alți bărbați și dansa cu ei.

Și putea să se ducă oriunde voia, până la un punct.

Până în seara asta.

„Vreau distracție", îi spusese în acea zi în Hyde Park, după ce se întrecuse cu Lady Tarling. „Vreau o viață. În Egipt am fost o jucărie, un joc. Am fost un animăluț într-o colivie. Am jurat să nu mai îndur niciodată o astfel de viață."

O privi intrând în apartamentul ei, apoi se duse spre al lui.

Îi spuse lui Ebdon că nu va ieși în seara aceea și comandă o baie. Mirosul din Bow Street părea că i se lipise de piele și de haine.

Baia ar fi trebuit să-l liniștească. Nu o făcu.

Noul valet îi pregătise o cămașă curată, pantaloni și ciorapi. Ducele se uită la haine multă vreme. Dintr-odată se simți atât de epuizat, nu la trup, ci la minte și inimă, ca și cum cărase la nesfârșit o mare povară înlăuntrul său.

– Dă-mi halatul, spuse el.

Nu se obosi să-și pună hainele care îi fuseseră pregătite pe sub halatul de damasc: întregul costum al „ținutei de casă". Își vârî trupul gol în halat și își băgă picioarele goale în papuci. Făcuți din piele maro, aveau vârfuri ascuțite, întoarse, imitând moda turcească.

Ca ai unui pașă. Ca bărbații din altă lume, care își țineau femeile în cuști.

– Dar-ar ciuma-n mine, spuse el.

– Excelența Voastră? Ebdon era evident uluit. Cu toate astea, îndura nedumerirea bărbătește. Fără smiorcăieli, leșinuri sau tremurături. Doar o ușoară încruntare.

– Mă întorc într-un minut, spuse Marchmont.

Ieși din garderobă, traversă dormitorul spre ușa de legătură și intră.

O găsi pe soția lui în baie cu fața pe braț, odihnindu-se pe prosoapele așezate pe marginea căzii. Plângea.

– Ah, Zoe!

Ea era atât de pierdută în nefericire, încât nu-l auzi apropiindu-se – încă un semn rău. Își pierdea vechile deprinderi. Nu-i păsa. Era prea nefericită să-i mai pese. Îl iubea și voia să fie o bună soție.

Știa că el dorea doar s-o protejeze – dar nu putea suporta asta, să fie din nou închisă între patru pereți, atât de curând.

Își șterse ochii și se uită la el.

– Îmi pare rău, spuse ea. Știu că e o nebunie să simt așa, dar nu mă pot stăpâni.

El întinse doar mâna și o ridică, scoțând-o din cadă. Luă un prosop și îl înfășură în jurul ei, apoi o luă în brațe și o trase lângă el. Își îngropă fața în părul ei ud.

– Tu ești tot ce mi-a mai rămas, spuse el. Tu ești tot ce mi-a mai rămas.

Vocea îi era răgușită, sugrumată.

– Lucien, spuse ea cu fața la pieptul lui.

– Tu ești tot ce mi-a mai rămas, Zoe. Toți au dispărut – toți cei pe care i-am iubit vreodată. Au dispărut pentru totdeauna. Am crezut că și tu. Dar tu nu ai dispărut. Ai revenit din morți – și dacă te pierd, nu știu ce-o să mă fac.

Ea îl ținu strâns, atât cât de mult putea.

Părinții lui. Fratele lui. Dispăruți.

Avea familia ei, dar nu era același lucru.

„Toți cei pe care i-am iubit vreodată."

„Am crezut că și tu."

Ea era una dintre ei, una dintre persoanele iubite.

Iubită. O iubea.

Era așa de simplu.

Inima îi renăscu, așa cum făcea întotdeauna când îl vedea, când Lucien revenea de la școală să petreacă vara cu ei. Când venea, lumea ei se însenina.

– Lucien, spuse ea încet. Învățase latină și greacă și știa că *lux* înseamnă lumină în latină. Inima îi renăscu pentru că el era lumina vieții ei și așa fusese încă din prima zi când îl cunoscuse. Ah, Lucien, amândoi suntem puțin nebuni.

– Nu, mormăi el în părul ei. Tu ești cea nebună. Eu sunt perfect sănătos. Își ridică încet capul și se dădu puțin înapoi, uitându-se la ea. Hai să te scoatem din prosopul ăsta ud.

O scoase din prosopul ud și o uscă cu altul, în fața focului.

Jucă rolul unei cameriste, îngenunchind în fața ei cu prosopul în mână. Îi ridică unul din picioarele zvelte pe coapsa lui și îl șterse cu blândețe, și ea se înfioră.

El își ridică privirea spre ea și iat-o acolo, toată doar piele albă ca laptele, cu nuanțe de roz în anumite locuri și pudrată cu auriu între picioare. Era doar rotunjime feminină și se uita la el cu ochii albaștri, plini de ceva ce nu putea deslușì. Cum ar fi putut el, care nu se sinchisise niciodată să citească privirea unei femei?

În cazul ei, poate că nici n-avea nevoie. Poate că, la urma urmei, pur și simplu se înțelegeau unul pe celălalt. Poate că o făcuseră dintotdeauna.

Își lăsă mâna să alunece în sus de pe picior, de-a lungul gambei spre genunchi și de-a lungul coapsei și în sus spre locul pufos pentru care avea atâtea nume.

– Floarea ta Aurie, murmură el atingând-o ușor pe buclele ca puful încă umede după baie. Palatul Desfătării.

– Sălașul meu Secret, spuse ea. Își băgă degetele în părul lui. Comoara mea Ascunsă și Tronul Dragostei și Capul Leului.

– Capul Leului? O mângâia așa de ușor.

Ea născocise nume și pentru mângâieri: Pana Seducătoare și Mănușa Ușoară și Atingerea de Foc.

– Ah, da, spuse ea. Partea asta a mea e foarte periculoasă când e flămândă de dragoste.

Îi pieptănă părul cu degetele.

– Părul iubitului meu e ca o lumină mătăsoasă, spuse ea încet. Iubitul meu e lumină în noapte și prima și ultima rază de soare la orizont. Iubitul meu e lumina mea.

El se uită la ea, prinzându-i privirea.

– Aș face bine să fiu iubitul ăsta despre care vorbești, zise el.

Ea râse și îi dădu drumul. Își întinse brațele deasupra capului, se întinse ca o pisică și el se uită cum i se ridică frumoșii ei sâni. Se simțea complet relaxată în trupul ei, în goliciunea ei.

Cum putea el să se gândească să înăbușe un suflet atât de liber?

– Iubitul meu sare pe mine ca un tigru, spuse ea.

El o apucă de fese, își apăsă gura de Comoara ei Ascunsă și o simți tremurând.

O mângâie cu gura și limba și simți cum degetele ei îl strâng mai tare de păr, în vreme ce trupul îi vibra de plăcere.

Apoi, după ce o dusese pe culmi și o făcuse să strige, își strecură brațul în spatele genunchilor ei și o puse jos.

Ochii ei erau întunecați și dezorientați, fața îmbujorată.

Cedase pasiunii în acel fel al ei, senin și lipsit de ezitare. Îi înțelegea foarte bine starea sufletească – sau el pe a ei – și doar ceda sentimentelor.

În seara asta sentimentele fuseseră furtunoase.

Ea se așeză pe covor și își desfăcu picioarele, iar el se târî între ele. Ea îi deschise halatul și își plimbă palmele pe pielea lui și fu rândul lui să tremure pe când ea îl cerceta, trecându-și degetele peste mușchii care i se înfiorau sub atingerea ei. Ea îl cerceta ca și cum era nou pentru ea, un iubit pe care nu-l mai văzuse înainte... și totuși ca și cum îl știa la fel de bine ca pe ea însăși și știa că era al ei.

De la început fusese așa, sigură pe sine, la fel de dezinvoltă cu trupul lui, cum era și cu al ei.

Dar în seara aceea, între ei era mai mult decât simpla posesie.

„Tu ești tot ce mi-a mai rămas."

Ăsta era lucrul acela îngropat în cel mai adânc cotlon al locașului ascuns în inima lui, în dulapul întunecat pe care nu fusese capabil a-l ține închis din ziua în care ea se înapoiase. Rostise cuvintele și încă îi răsunau în inimă.

Ea era tot ce-i mai rămăsese și era neprețuită pentru el.

Și el își trecu degetele pe pielea ei în același fel în care îl atinsese și ea. Își mișcă mâinile pe pielea ei, peste sânii fermi și de-a lungul unghiurilor delicate ale claviculei. Trasă conturul rotund al taliei și rotunjimea șoldurilor, al oaselor fine ale încheieturilor și gleznelor, și ea se întinse și se foi sub atingerea lui, în seara asta, tigroaică neliniștită.

O apucă de păr cu o mână și îi luă bărbia cu cealaltă și o sărută. Ea se desprinse și se prefăcu a se retrage. El o trase înapoi, și ea își lăsă să-i cadă capul pe spate și râse în felul ei caracteristic, jos și atrăgător. El îi desfăcu coapsele și se împinse în ea, și ea râse din nou și își încolăci picioarele de mijlocul lui.

„Amândoi suntem puțin nebuni", spusese ea și poate că erau.

În acea noapte își uniră trupurile într-un fel nebunesc, într-o lungă și crâncenă împerechere ca și cum nu mai aveau timp, ca și cum era prima și ultima oară.

Cel puțin asta crezu el mai târziu.

Totuși, cât timp era în ea, nu mai avea nimic în minte, nimic din lume, decât ea și acel moment și ardoarea și plăcerea zbuciumului pe care îl produceau.

Se dezlănțuia și se liniștea și se dezlănțuia din nou. Apoi ea strigă, iar și iar, cuvinte pe care el nu le înțelegea și unul singur pe care îl înțelese: numele lui. Apoi termină în ea și se prăbuși peste trupul ei. Rămase acolo o clipă, simțindu-i inima cum bate. După aceea, se rostogoli de pe ea și se întinse pe-o parte. O trase lângă el și își îngropă fața în gâtul ei.

Zoe stătea acolo, ascultând răsuflarea lui liniștită.

Ea îi era dragă și el îi era drag și asta era cel mai important lucru.

Karim o adorase și o copleșise cu bijuterii, dar pentru el nu fusese decât o jucărie drăguță. Dacă i-ar fi căzut în dizgrație, ar fi renunțat la ea – sau chiar ar fi pus s-o omoare – fără să stea pe gânduri.

– Nu există o legătură, murmură ea.

– Asta a fost în engleză, spuse el, dar nu am prea înțeles.

Vocea îi era joasă, somnoroasă.

– Nu contează, spuse ea. Dormi.

– Cum pot să dorm într-un moment ca ăsta?

Ea își întoarse puțin capul, dar nu putu să-l vadă. Îl simți totuși cum își săltă capul. Își atinse obrazul de al ei.

– Credeam că am înțeles ce ți s-a întâmplat, spuse el. Dar am înțeles doar o parte. Când ți-ai spus povestea lui John Beardsley, am crezut că am auzit tot ce era de auzit. Dar cred că era tot ce *voiam* să aud. Nu voiam să știu mai mult. Când ai dispărut... Vocea i se frânse și se opri. Dacă aș fost acolo, Zoe, te-aș fi găsit. N-am fost acolo. Nu puteam suporta să mă gândesc la asta. Și așa m-am forțat să mă opresc. Nu – nu știu exact ce-a fost. Dar am încetat. Să gândesc. Să-mi pese. Mi-a fost mai greu decât am lăsat să se înțeleagă să merg mai departe după ce a murit Gerard. Când ai dispărut, poate că pur și simplu mi-am pierdut curajul.

Zoe nu-și dăduse seama. Tot ce știuse ea când îl văzuse prima dată după ce se întorsese era că nu mai era la fel. Nu fusese singura afectată de captivitatea ei. Părinții ei suferiseră. La fel, frații și surorile ei, deși poate nu atât de profund, pentru că începuseră să-și întemeieze propriile familii.

– Am pricinuit mai multă durere decât mi-am dat seama, spuse ea. Am spus familiei mele că-mi pare rău, dar n-am înțeles care era, de fapt, problema. N-am înțeles de ce mama devenise așa de nervoasă și schimbătoare sau de ce surorile și frații mei erau atât

de mânioși pe mine. Au spus că am pricinuit o perturbare și eu am crezut că perturbarea era întoarcerea mea. Dar, de fapt, perturbarea era dispariția mea și anii pe care tata îi petrecuse încercând să mă găsească și ce se petrece cu o familie când nu știe exact ce s-a întâmplat cu un membru iubit al ei.

– Dar n-a fost vina ta, spuse el. Toată lumea știe asta acum. Toată lumea știe că n-ai fugit.

Știa el însuși povestea: plimbarea prin bazarul din Cairo și camerista care o vânduse – camerista care pretinsese că Zoe fugise și pe care toată lumea o crezuse, pentru că Zoe era vestită pentru că fugea.

– Ca și cum eram chiar atât de nebună, spuse ea, să fug într-un loc aglomerat unde nimeni nu vorbea pe limba mea. Dar toată lumea, în afară de tata, a crezut că eu aș face un lucru atât de nesăbuit, pentru că eram fiica nebunatică, rebela. Sunt îndrăzneață, Lucien, dar chiar și la doisprezece ani aveam ceva minte.

O sărută pe ceafă.

– Nu multă, dar aveai.

Ea zâmbi.

– Ar fi trebuit să scot adevărul de la servitoare, spuse el, doar dacă aș fi fost acolo.

– Chiar dacă l-ai fi aflat înainte s-o ucidă, ar fi schimbat situația? spuse Zoe. Odată ce au pus mâna pe mine, crezi tu că ar fi renunțat la mine? Ai vreo idee cât de valoroasă eram?

– Da. Știu cât de valoroasă ești.

– Pentru ei, eram o ființă foarte, foarte rară, spuse ea. Am aflat asta mai târziu – eram precum una dintre ființele fermecate din *O mie și una de nopți*. Negustorii de sclavi ne urmăriseră din Grecia. Știau că vor obține foarte mulți bani pentru mine: sclavii albi sunt valoroși – și eu nu eram doar o albă, ci și o englezoaică. Culoarea mea era diferită. Totul la mine era diferit. Câte fete europene, blonde, de doisprezece ani, cu ochi albaștri apar în acea parte de lume? În special, în acea vreme când Europa era în război. Știau că pașa va plăti o avere pentru mine, pentru fiul lui cel bolnav. Pentru magie. Negustorii de sclavi știau că Yusri Pașa avea să creadă că eu am puterea să trezesc în sfârșit dorințele fiului său favorit, Karim, și că va concepe fii.

– Și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost o servitoare ușor de corupt, spuse Marchmont.

– Aveau toate motivele din lume să ducă la îndeplinire asta, într-un fel sau altul, spuse Zoe. I-au oferit mai mulți bani decât putea ea spera să câștige în douăzeci de ani. Dacă nu reușeau cu ea, ar fi încercat cu altcineva din grupul nostru. Ar fi găsit o cale. Erau foarte hotărâți.

– Ar fi trebuit să fiu acolo, spuse el.

Atunci, ea se întoarse spre el.

– Aveai șaptesprezece ani. Ce-ai fi făcut tu ce *papa* nu făcuse?

– Te-aș fi găsit. Întotdeauna te găseam.

Ea se întoarse cu totul și își odihni capul în adâncitura umărului lui. Degetele lui o mângâiau pe păr.

– Nu, spuse ea. Au omorât-o pe cameristă ca să se asigure că nu o să spună nimic. Dacă m-ai fi găsit, te-ar fi ucis fără ezitare. Ani la rând, mă chinuia gândul că tu sau *papa* o să dați buzna în palat și o să fiți omorâți. Chiar și când devenise evident că eram inutilă – că nu-l puteam lecui pe Karim și că nu va avea niciodată fii –, chiar și atunci nu m-ar fi dat înapoi. El era favoritul tatălui său, și eu eram jucăria favorită a lui Karim, și ei ar fi omorât pe oricine ar fi încercat să mă ia de lângă el. Dacă m-ai fi găsit – și te-ar fi omorât, ce-aș fi făcut eu, Lucien?

Pentru un timp, el nu spuse nimic, doar continuă să-și treacă degetele prin părul ei, mângâind-o, alinând-o.

Ea își puse mâna peste inima lui și îi simți bătaia liniștitoare, în vreme ce rămase acolo, cuibărită în siguranță, lângă trupul lui masiv.

– Mă tem că o să fii omorâtă într-un accident de trăsură, spuse el după o lungă tăcere. Îmi fac griji că o să te îmbolnăvești brusc, așa cum au făcut-o părinții mei, și o să mori. Mă tem că o să cazi de pe cal și o să-ți frângi gâtul, așa cum i s-a întâmplat lui Gerard. Îmi fac griji că o să mori în timpul lăuziei. Încerc să scap de aceste gânduri din minte – mă pricepeam atât de bine să nu gândesc. Dar de când a început necazul cu servitorii, am devenit... Se opri. Nu mătușa Sophronia – nu încă, sper. Dar se pare că nu sunt întru totul rațional.

– Toate lucrurile astea de care ești îngrijorat se pot întâmpla, spuse ea. Mi se pot întâmpla mie și ți se pot întâmpla ție – exceptând partea cu lăuzia. Zâmbi larg spre el. Doar dacă n-o să mori de frică atunci când o să mă fac uriașă ca surorile mele.

Ducele își dădu capul pe spate să o privească.

– Dacă te faci uriașă ca ele, cu siguranță că o să mor de spaimă.

Ea se îndepărtă de el folosindu-și mâinile pentru a mima o burtă mare.

– Femeile din familia mea au tendința să devină mari cât ditamai casa. O casă foarte rotundă.

Deși camera era slab luminată, ea îi văzu veselia care dansă în ochii lui.

– Deja vezi asta, spuse Zoe.

Marchmont dădu din cap. Buzele îi tremurară. Apoi izbucni: un uriaș hohot de râs.

Se rostogoli pe spate și râse și râse.

Râse și ea.

Acesta era băiatul pe care îl cunoscuse cu atâta vreme în urmă, băiatul care se prăvălise pe jos de râs când ea încercase să-l atingă cu crosa de crichet.

Își aminti cum, după ce-și revenise din râs, se ridicase și se îndreptase spre ea, o ridicase de la pământ ca și cum ar fi fost o păpușă din cârpă. O cărase înapoi în casă, în timp ce ea îi dădea șuturi cu piciorul și îl lovea și îl ocăra, o dusese în camera pentru lecții și o aruncase într-un scaun.

– Învață ceva, fată proastă ce ești, spusese el și ieșise.

Și ea învățase ceva: greaca și latina, pentru că asta învățau băieții și era hotărâtă să știe ce știau băieții. Învățase nu numai să facă adunări, dar și matematică mai complicată, cum ar fi geometrie și trigonometrie. Făcuse asta nu pentru că-i plăceau orele, ci pentru că băieții învățau genul ăsta de lucruri – și era hotărâtă să-i arate ea *lui*. Nu fusese niciodată cea mai bună elevă sau cea mai conștiincioasă. Cu toate astea, învățase o serie de lucruri pe care cele mai multe dintre fete nu le știau: cum să-și ascundă frica și cum să gândească logic și cum să obțină ceva prin șiretlicuri și cum să fie încăpățânată și cum să se bată când era nevoie. Astfel de cunoștințe o ajutaseră să supraviețuiască în harem. O ajutaseră să evadeze din harem. Și o ajutaseră să înlăture nenorocirea din această casă măreață.

Poate că ceea ce învățase în clasă și în ultimii doisprezece ani o ajutase și să înlăture o umbră din inima acestui bărbat.

Când în cele din urmă deveniră serioși, ea se ridică în capul oaselor, se întinse și îl sărută.

– Dacă se întâmplă ceva rău, spuse ea, trebuie să ne promitem unul altuia să ne amintim de momente ca acesta, când am râs. Și până când se întâmplă ceva rău, trebuie să ne distrăm. Suntem cei mai norocoși oameni. Lucien. Eu sunt o femeie extrem de norocoasă și am de gând să mă bucur de norocul meu cât de mult pot.

– M-aș bucura și mai mult, spuse el, dacă am avea doar grijile normale ale vieții. Un servitor nebun care e liber și vrea să-mi omoare soția nu e o grijă normală.

Ea se lăsă pe spate.

– În harem exista întotdeauna cineva care voia să omoare pe cineva. Am auzit că era chiar mai periculos în Constantinopol, în palatul sultanului.

– De asta, eu am luat-o razna, și tu nu, spuse el. Pentru mine, e scandalos. Pentru tine, e normal.

– Dacă el ar fi fost acolo, spuse ea, încercând să-mi otrăvească mâncarea sau s-ar fi strecurat în camera mea cu un cuțit, aș fi știut ce să fac.

– Serios?

Zoe încuviință din cap.

El reflectă o vreme. Apoi se dădu jos din pat și își puse halatul.

– Unde te duci? întrebă ea.

– Să sun un servitor. Toată discuția asta despre otravă îmi aduce aminte că n-am luat cina. Sunt mort de foame. Traversă camera și trase de cordon. Și mi-ai dat o idee.

Capitolul 18

Luni, 11 mai

Totul apare în ziare. În alte ţări, chestiunile de natură publică pot fi văzute în ele; aici, în plus, poţi vedea la nesfârşit chiar şi chestiuni care privesc persoane particulare. A sosit în oraş un anume domn? Afli din ziare; îşi construieşte o casă sau cumpără o proprietate? Ţi se oferă această informaţie; dă petreceri pentru prieteni? A doua zi ai tipărite numele acestora; draperia din salonul unei doamne e schimbată din damasc roşu cu auriu în satin alb şi argintiu? Informaţia e anunţată în mod public.

Observaţiile despre uimitoarea presă engleză pe care ambasadorul american, domnul Rush, le notase în jurnalul său erau cam aceleaşi pe care le făcuse la dineul din seara în care el, soţia lui şi câţiva privilegiaţi, o cunoscuseră pe mezina lordului Lexham.

Şi astfel nu fu de mirare când uimitoarea presă engleză dădu publicităţii activităţile ducelui şi ducesei de Marchmont. Oricine ştia să citească putea citi în jurnale că noua ducesă făcuse schimbări însemnate în personalul gospodăriei şi în curând se va apuca de o renovare masivă a reşedinţei din St. James's Square.

Oricine ştia să citească putea citi în ziare că ducele de Marchmont intenţiona să plece a doua zi în Lancashire pentru o afacere legală urgentă privind una dintre proprietăţile sale de acolo.

Fostul administrator al Excelenţei Sale, Harrison, ştia să citească şi aşa şi făcu, în vreme ce-şi bea cafeaua în camera pe care o închiriase la Black Horse Inn în Haymarket, imediat după plecarea subită a lui Mary Dunstan.

– „În mod normal, administratorul Excelenţei Sale ar acţiona în locul său", citi el cu glas tare, aşa cum obişnuia să facă atunci când el şi doamna Dunstan luau micul dejun împreună. „Dar chestiunea acestor drepturi de pescuit a atins, se pare, un nivel critic, astfel încât prezenţa personală e necesară pentru a se evita un proces."

Da, cu siguranță. Asta îl obligă pe duce să plece din Londra în toiul sezonului și să călătorească undeva la aproape cinci sute de kilometri până în sălbăticia din Lancashire. Drepturi de pescuit, pe dracu'. E *ea*. Ea îl scoate afară din casă.

Dacă Harrison și-ar fi luat răgaz să-și potolească furia, ar fi putut să-l scutească pe stăpânul lui de rușinea de a fugi de soția lui. Dar Harrison acționase în pripă și făcuse treabă de mântuială. Nu numai că Fata din Harem nu murise în accidentul de trăsură, dar mai și scăpase aproape fără o zgârietură.

În aceeași noapte, ieșise să danseze – la Almack! Ea – Fata din Harem – la Almack!

O doamnă cuviincioasă ar fi rămas la pat vreo două săptămâni. Ea nu era o doamnă. De ce doar o mână de servitori fusese în stare s-o vadă așa cum era cu adevărat?

– I-am fi putut spune că era de rând, zise el, ca și cum Mary Dunstan ar fi încă acolo, ascultând, așa cum făcea mereu. A făcut o harababură în casa lui. Excelența Sa nu poate tolera asta. Lui îi place să fie liniștit.

Oftă adânc.

– Îl cunoșteam mai bine decât se cunoștea el însuși, nu-i așa? Era responsabilitatea mea să fac asta. Ce se face el fără mine? Unde să meargă să-și capete liniștea. La White? Asta ar fi de ajuns pentru unii care n-au altceva mai bun de făcut. Să-și petreacă toate zilele și nopțile acolo? Exclus. S-ar fi plictisit de moarte. Atunci, unde altundeva?

Harrison cugetă.

„N-ar fi înțelept să se întoarcă la fermecătoarea văduvă. Fata din Harem l-ar urmări. Posibil să se iște o scenă vulgară. Le știu eu pe-astea de teapa ei. Am știut încă din clipa în care am văzut-o, nu era în veci fata lordului Lexham. Era prințesa Caraboo din nou și i-a înșelat pe toți. Chiar și pe regină. Nu că ar fi prea greu să tragi pe sfoară o femeie bătrână și bolnavă."

Se întoarse la ziar. Articolul continua să împărtășească cititorilor una dintre remarcile spirituale ale ducelui. Potrivit unei surse anonime de la clubul White, când a fost întrebat despre iminenta sa călătorie, Excelența Sa a declarat: „Dacă soția ta ți-ar renova casa, ai mai zăbovi pe-acolo?"

Harrison repetă răspunsul cu glas tare și râse.

– N-am spus eu întotdeauna că stăpânul are cea mai isteață minte din Londra? „Ai mai zăbovi pe-acolo?" Ha, ha. Asta-i una bună.

Veselia îi dispăru când își aminti că nu va mai fi prezent în veci să audă vorbele de duh ale ducelui. Nu va mai putea intra în hanul unde se aduna elita servitorilor din Londra, să le spună prietenilor săi invidioși ce a mai făcut și a mai zis stăpânul în ultimul timp.

– Unde să mai găsesc eu unul ca el? Unde să găsesc un alt loc ca ăla? În Irlanda? În Franța? Scutură din cap. Ah, Mary, Mary. Cum am putea ține capul sus, dacă ne coborâm la așa ceva: să conducem o cocioabă căreia i se spune han în țările alea sălbatice.

Dar Mary nu era de față ca să-i răspundă. Fugise, și polițaii o prinseseră, după cum o avertizase că avea să se întâmple.

Evident, polițaii îl căutau și pe el. Știa că cercetau cel mai atent drumurile care ieșeau din Londra. Îi explicase: avea prieteni în Londra, mulți prieteni care îi erau datori și care se vor asigura că n-o să fie prins. N-ar vrea să riște ca el să spună tot ce știa despre ei. Pentru el, nu exista un loc mai sigur decât Londra.

– Ah, Mary, Mary. Se uită cu tristețe prin cameră. Eram afumat în ziua aia. Te-ai speriat, știu.

Nu era genul care să bea peste măsură. O făcuse din cauza cailor.

Acționase prea pripit și plătise pentru asta. Auzise nechezatul cailor în cap cu mult după ce fugise din King Street. Vedea sângele chiar și când închidea ochii. Începuse să bea și o ținuse cu băutul până când căzuse în nesimțire și nu mai putea auzi sau vedea nimic din toate acelea.

Fusese întotdeauna atât de mândru de caii Excelenței Sale: cele mai frumoase animale din Londra. Când ieșise în goană din Cleveland Yard, atacase ca ieșit din minți. Când furia i se risipise, jelise după ei.

Pe *ea* ar fi lovit-o fără a sta pe gânduri și fără a avea nici cel mai mic regret după aceea. Ea îl distrusese complet. Îi ucisese viitorul și îl făcuse de râs pe stăpânul lui și pângărise casa.

Acum, când era prea târziu, ducele își descoperise greșeala. Din ce altă pricină și-ar fi părăsit proaspăta mireasă și ar fi pornit-o într-o lungă călătorie în toiul sezonului?

Harrison lăsă jos ziarul și își umplu din nou ceașca de cafea. Amestecă câteva cuburi de zahăr și adăugă o măsură mare de frișcă. Deși peste el dăduseră vremurile grele și era temporar în dificultate, era departe de a fi sărac. Camera poate că părea mai mică decât cea

cu care era el obișnuit, totuși era confortabil mobilată și prietenii lui aveau grijă să-l aprovizioneze cum trebuie.

Nu era o consolare prea mare pentru un om complet și irevocabil ruinat, care n-avea nici un viitor. Cu toate astea, atâta vreme cât rămânea în Londra, era mai bine să stea confortabil.

Îi părea extrem de rău pentru Mary. Cu siguranță că o s-o spânzure. Ar fi trebuit să-l cunoască mai bine, după toți acești ani, decât să se sperie din cauza câtorva accese de furie la băutură. În orice caz, nu-i putea face nici un rău și nici dușmanilor vreun bine. Ea nu-i cunoștea prietenii. El ajutase la umplutul buzunarelor celor mari, mijlocii și neînsemnați. Avea prieteni printre bijutieri, lenjerese și tâmplari. Cunoștea hangii, negustori de pește și brutari, vânzători de legume, ceai și cafea și de băuturi, lumânărari și negustori de cărbune și încă și mai mulți. Nu exista un meșteșug în Londra unde să n-aibă măcar un prieten.

Mary nu știa cine erau. Preferase întotdeauna să nu știe. Prin urmare, nu știa unde se afla, mai mult decât polițaii și patrulele, sergenții și judecătorii.

Și-o scoase din minte și se concentră asupra motivului tuturor necazurilor lor.

Își îndreptă gândurile spre prima zi în care o cunoscuse pe Fata din Harem și felul în care îl umilise în fața unui lacheu. Păstrând acel incident proaspăt în minte va înlătura regretele. Data viitoare, nu va mai avea nevoie să se îmbete criță. Data viitoare, nu va mai implica pe nimeni. Va face ceea ce orice servitor bun trebuia să facă. Va scoate din Marchmont House ceea ce n-ar fi trebuit să fie permis a intra încă de la bun început.

Nu se aștepta la mulțumiri pentru asta, dar era obișnuit să i se aprecieze munca. De fapt, un servitor bun se mândrea că era apreciat. Și, ca întotdeauna, un servitor bun trebuia să aibă satisfacție după o sarcină bine făcută.

Marți, 12 mai

Ducele de Marchmont se despărți de soția lui cu o ezitare evidentă în ochii celor care priveau de pe cealaltă parte a pieței. Nu-i păsa cât de evidentă era.

Când îl urmă până la trăsură, el oferi vecinilor șocul vieții făcând caii să aștepte. În loc să sară în trăsură, el o ținu de mână și repetă instrucțiunile pe care deja i le dăduse de două ori – înăuntru.

– Să nu ieși din casă, spuse el. Să nu ieși în grădină până când lacheii n-au verificat-o mai întâi de intruși. Și apoi trebuie s-o ai în permanență pe Jarvis cu tine. Cu umbrela ei. Promite-mi.

– Promit, promit.

– Câtă vreme ești aici, servitorii te pot ține la adăpost. În afara casei, ești vulnerabilă.

– Știu.

– O să mă întorc cât de repede pot.

– Știu că așa vei face.

– Poate, la urma urmei, ar fi mai înțelept să te iau cu mine.

– Mi-ar trebui ore să împachetez și, dacă merg cu tine, călătoria o să dureze de două ori mai mult, spuse ea. Bărbații nu fac niciodată nici pe departe atât de multe opriri ca o femeie. Astfel, o să te întorci în câteva săptămâni – poate în două. Atunci o să ne putem bucura de ce a mai rămas din sezon.

– Nu pot să cred că trebuie să te las singură ca să plec să mă cert pentru drepturi de pescuit, dintre toate lucrurile, într-un moment ca acesta.

– N-ar fi trimis după tine dacă n-ar fi fost necesar. Îl mângâie pe pieptul hainei. Te rog, nu te neliniști. N-o să fiu singură. Aici o să fiu mai în siguranță ca oriunde. Și în nici un caz nu m-aș bucura să merg la vreo petrecere fără tine.

– Mă tem că o să te plictisești, Zoe. Când te plictisești, se întâmplă lucruri groaznice.

– N-o să mă plictisesc deloc. Sunt agitată cu renovarea casei. O să am destule de făcut, să mă uit la eșantioane de țesături și cartele de vopsele și să decid cum să aranjez camerele. Dacă încep să mă simt plictisită, o să trimit după surorile mele, să mă cert cu ele.

Ducele se uită lung la ea, în ochii ei albaștri și la chipul ei luminos.

– Poate că, la urma urmei, nici nu-mi vei duce lipsa chiar așa de mult.

– O să-mi lipsească foarte mult trupul tău, spuse ea. Dar câtă vreme ești plecat, pot să mă gândesc la niște feluri noi și diferite în care să-l folosesc.

El se întrebă ce noi și diferite feluri ar putea ea născoci pe care nu le mai folosise încă. Cu toate astea, părea să aibă o imaginație debordantă.

El râse și o luă de mijloc, ridicând-o de la pământ.

– O să reții asta să mă încălzească nopțile în patul meu rece și pustiu.

O sărută și ea îl luă de după gât și îi dărui un sărut lipsit de constrângeri. Nici ei nu-i păsa cine se uita. Nu se reținea niciodată. Cu Zoe era întotdeauna ori totul, ori nimic.

O puse jos încet, savurând felul în care simțea trupul ei moale alunecând pe al lui. Scandalizau vecinii, fără îndoială. Ah, ei bine, era îndrăgostit nebunește de soția lui. Ce-i păsa cine vedea? Lasă-i să se uite și lasă-i să vorbească despre asta cât vor.

Vineri, imediat după miezul nopții

Prada lui trebuia să iasă în cele din urmă, dar Harrison nu putea aștepta până când se va întâmpla asta. Aștepta doar să se asigure că ducele nu se răzgândise și să se întoarcă brusc. Asculta zvonurile și înregistra în liniște informațiile pe care simplii servitori și le împărtășeau acolo unde se întâlneau de obicei.

Jumătate din lume văzuse vulgaritatea cu care cei doi își luaseră rămas-bun în public, în St. James's Square. Cealaltă jumătate auzi de la cei care văzuseră. Bineînțeles că aici era mâna ei, atârnându-se de gâtul Excelenței Sale ca o târfă.

Dar nurii ei nu-l aduseseră înapoi. Ducele nu se răzgândise și nu se întorsese nici marți, nici miercuri. Trecând și ziua de joi, ducele era de-acum la sute de kilometri distanță.

Luna, aproape plină, urma să apună cam peste două ore, însă acum lumina ei arunca umbre în St. James's Square. În umbre, destul de departe de cercurile înguste ale felinarelor stradale, Harrison aștepta răbdător.

Stătea și se uita cum portarul închidea obloanele reședinței Marchmont. De unde se afla el, nu putea auzi cum omul zăvora ușile, dar știa că așa va face. Imediat după asta, portarul va micșora lumina lămpilor din foaier și de pe culoare.

Harrison aștepta, cunoscând obiceiurile casei. În noaptea aceea, servitorii vor dormi cu toții. Dacă stăpânul și stăpâna ieșeau, câțiva

trebuiau să-i aștepte. Dar stăpânul era plecat, și stăpâna nu ieșise. Portarul va moțăi curând în scaunul său. Ceilalți vor fi plecat deja la culcare pentru încântătorul huzur al câtorva ore de odihnă în plus. Cu toții vor dormi buștean. Doar un foc sau o explozie să-i mai trezească, nimic altceva.

Dacă ar fi fost încă administratorul casei, ar fi colindat culoarele să se asigure că bărbații și femeile din personal erau cu toții în paturile lor. Nu tolerase niciodată vreo indecență de felul ăsta. Cameristele însărcinate erau concediate fără recomandare, iar bărbații responsabili plăteau amenzi.

Dar nu mai era șeful lor, și ducele încă nu-l înlocuise. Era doar Thomas, avansat de curând ca majordom și potrivit doar pentru acest post.

Cu toate astea, s-ar putea ca Thomas să cutreiere pe culoare, grijuliu cu noul său post și dornic să-i demonstreze noii sale stăpâne cât de conștiincios era.

Harrison aștepta puțin mai mult, pândind orice semn al vreunui licăr de lumină.

Dar nu văzu nici unul. Doar întuneric.

Și când se strecură înăuntru pe la intrarea servitorilor, auzi doar liniștea familiară a unei case adormite.

Ca băiat și bărbat, Harrison trăise în Marchmont House timp de douăzeci de ani. Cunoștea fiecare cotlon. Ca administrator, umblase pe coridoarele astea târziu în noapte. Putea găsi cu ochii închiși drumul spre orice colț al casei.

Cu toate acestea, Fata din Harem ar fi putut să pună să se mute mobila. Doar mutase masa de mic dejun, nu-i așa? Era puțin probabil să lase lucrurile la locul lor. Nevrând să riște să se împiedice de un scaun sau de o masă puse aiurea, avea cu el o mică lumânare, așa cum obișnuia mereu în inspecțiile sale nocturne.

Un servitor bun își vede de treburi neobservat – de preferat invizibil. Ca să se asigure de asta, Harrison păstra întotdeauna casa bine întreținută. Nu existau balamale sau podele care să scârțâie și care să semnaleze trecerea cuiva dintr-o cameră în alta.

Își croi drum fără zgomot spre camerele ducesei de Marchmont. Slujnicele dormeau la mansardă. Însă camerista Excelenței Sale avea o cămăruță lângă cea a stăpânei sale.

Puse lumânarea jos pe o masă de pe culoar și întredeschise cu grijă ușa, să asculte. Nu auzi nici un sforăit. N-o auzi nici pe Jarvis mișcându-se. Lăsă lumânarea pe masa de pe coridorul principal, se strecură pe ușă și așteptă până când ochii i se obișnuiră cu întunericul coridorului. Apoi continuă să meargă și găsi ușa spre camera lui Jarvis. Când o deschise, zări cu ușurință silueta ei sub așternut.

Rapid și fără zgomot, trecu prin camera ei, apoi prin buduar unde luă o pernuță de pe o canapea. Continuă să înainteze, trecând prin garderobă. Aceste încăperi, având ferestre, nu erau la fel de întunecate precum cea a cameristei și ochii i se obișnuiseră. N-avu nici o problemă să-și găsească drumul spre dormitorul ducesei.

Camera ei va fi încă și mai luminoasă. Lumina lunii intra prin perdele și cărbunii din vatră o să lucească slab. O să fie exact atâta lumină câtă avea el nevoie pentru această sarcină simplă.

Își apăsă urechea de ușă și ascultă.

Liniște.

Avea un cuțit subțire și bine ascuțit, însă doar pentru urgențe. Cuțitele erau murdare. Era al dracului de greu să scoți sângele de pe damasc.

Perna era mai bună. Sufocarea nu lăsa urme. Dacă îi rupea gâtul, ar fi lăsat vânătăi. Cu toate astea, o să facă ce trebuia să facă, cât mai discret cu putință, așa cum făcea întotdeauna un servitor bun.

Deschise ușa.

Păși în liniște pe covor, spre pat și dădu perdelele la o parte.

Luă perna cu amândouă mâinile și se aplecă peste silueta de sub așternuturi.

Aceasta se ridică brusc și ceva îl pocni în cap.

Scăpă perna și căzu într-o parte pe dușumea.

Harrison zăcea prea liniștit. Marchmont înjură încet, dându-se jos din patul lui Zoe.

Se silise să fie atent. Îl voia pe om în viață. Voia să-l vadă cum atârna în streang. Asta era o moarte prea ușoară pentru ticălosul care încercase s-o omoare pe Zoe.

În jurul lui, servitorii ieșeau din ascunzătorile lor. Unul se grăbi spre foc și aprinse o lumânare subțire, apoi începu să le aprindă pe celelalte.

În timp ce întunericul se risipea, Harrison făcu o mică mișcare și gemu. Lumina lumânării nu arăta vreo baltă de sânge în jurul capului său.

Marchmont răsuflă ușurat și slăbi strânsoarea mâinii care ținea sfeșnicul. Inima îi bubuia ca și cum alergase kilometri.

Dacă Zoe ar fi fost în pat... dacă ar fi fost doar puțin prea lent...

Dar ea nu fusese în pat.

Fusese de acord s-o folosească pe post de momeală, dând un mare spectacol în piață înainte să plece, chipurile, într-o lungă călătorie, dar refuzase s-o lase să doarmă în patul ei, în așteptarea unui presupus asasin.

Zoe ieși de după ușă, cu un alt sfeșnic în mână.

– Pentru orice eventualitate, spuse ea.

În seara asta, așa cum fusese cazul încă de marți seara, avuseseră servitori sub pat și în orice loc ascuns posibil, toți gata să sară în ajutor.

Zoe insistase să fie și ea prezentă.

Tot ce putuse el să facă fusese s-o convingă să stea în spatele ușii, sperând să nu fie vreo încăierare și să nu-l lovească din greșeală.

– Să-i lege cineva mâinile și scoateți-l din încăpere. Nu pot să-l văd. Hubert, găsește birja și du-te repede în Bow Street. Spune-le că l-am prins.

Neștiind unde era Harrison sau când stătea la pândă, nu pregătiseră nici o trăsură a ducelui. Harrison ar fi băgat de seamă și ar fi intrat la bănuieli. În schimb, Marchmont plătise o birjă să facă rondul în mod repetat pe câteva străzi din apropiere, așteptând să fie chemată din casă.

Harrison nu spuse nimic, în vreme ce-i legau mâinile și îl ridicară în picioare. Dar când încercară să-l ducă spre ușă, refuză să se miște.

– Ah, ce capcană reușită, Excelența Voastră, una bună, într-adevăr, spuse el. M-ați păcălit complet. V-am văzut cu ochii mei cum ați plecat și am primit vorbă de la un prieten de la Barnet care v-a văzut că v-ați oprit să schimbați caii. Dar nu erați dumneavoastră în trăsură, înțeleg.

Marchmont îl trimisese în locul lui pe Roderick, cel mai înalt dintre frații lui Zoe. Pe drum, oamenii observau doar blazonul ducal. Câți oameni din afara Londrei știau exact cum arăta ducele de Marchmont? Vedeau un gentleman înalt, blond și blazonul de pe trăsură, și asta era suficient.

Nu-i explică nimic din toate astea. Harrison nu merita nici o explicație.

– Ar fi trebuit să mă aștept la o capcană, spuse Harrison. M-am înșelat și în privința spectacolului pe care l-ați dat în piață înainte de plecarea dumneavoastră. Ca tocmai eu să subestimez istețimea stăpânului meu este o situație de-a dreptul lamentabilă.

– Haide, domnule Harrison, spuse Joseph. Te rog, nu te da și mai mult în spectacol decât ai făcut-o până acum.

– Da, un spectacol, într-adevăr, spuse Harrison. Ca să vezi, cum o să râdem mâine despre asta, când o să citim în ziare. Încă una din glumele Excelenței Sale, așa-i? V-am spus tuturor, nu-i așa, că nu există un stăpân mai amuzant decât Excelența Sa.

Privirea administratorului se îndreptă spre noul majordom.

– Așadar, Thomas, ai fost numit responsabil, înțeleg. Îți place munca, îndrăznesc să spun. Îți închipui că o să fii următorul administrator al gospodăriei Excelenței Sale, fără îndoială. Douăzeci de ani dai tot ce-i mai bun în tine. O faci fără odihnă și fără vreo mulțumire și se ajunge la asta.

Umerii lui Harrison se cocoșară și începu să plângă.

– Douăzeci de ani. Toată munca mea. Distrusă, distrusă, distrusă. „Vreau să văd registrele alea", spune ea. Ah, da, trebuia să vadă registrele. Ce înseamnă niște registre față de douăzeci de ani de devotament în serviciu?

– Ți-aș fi recunoscut meritele pentru cei douăzeci de ani de devotament în serviciu, spuse Marchmont, dacă n-ai fi încercat s-o omori pe soția mea. De două ori. Nu-ți datorez nimic. Socotelile noastre sunt încheiate. Făcu semn cu mâna. Luați-l de aici. Dacă vă creează necazuri, faceți ce trebuie, dar țineți-l în viață. Vreau să-l văd spânzurat.

După ce oamenii plecară, Zoe văzu schimbarea în soțul ei. Epuizarea pe care o ascunsese față de ceilalți era limpede în ochii ei. Toate aceste zile de așteptare, neștiind exact ce va face Harrison. Și în tot acest timp, Marchmont nu putea fi sigur că acționa corect și că era cea mai bună soluție.

Zoe îi spusese:

– Harrison cunoaște casa mai bine decât oricare din noi. O cunoaște mai bine decât propriul corp. Dacă nu ies, o să vină aici după

mine și o să creadă că e în siguranță pentru că știe totul despre noi și despre casă.

Avusese dreptate și planul lui Marchmont funcționase.

Harrison fusese prins în flagrant.

Și stăpânul lui era atât de nefericit.

Zoe îl luă în brațe pe soțul ei, dar el se desprinse cu blândețe.

– Te rog, iartă-mă, spuse el. Am nevoie de un moment. Tu ești obișnuită să fii aproape omorâtă. Pentru mine e o experiență nouă.

Se îndepărtă, își trase un fotoliu mai aproape de șemineu și se așeză. Își luă capul în mâini.

Ea se așeză turcește pe covor, la picioarele lui. Aștepta până când auzi cum respirația i se potolește și știu că se calma.

– Douăzeci de ani, spuse ea. Este mult timp. Părinții tăi trăiau când el a început să lucreze aici.

– Da. Nu-și ridică privirea. A început ca paj. Tatăl lui era lacheu aici, dar a murit de tânăr.

– Păi, atunci, era ca un membru al familiei. Nu-i de mirare că ești trist.

– Nu sunt trist, spuse el. Vreau să-l văd spânzurat.

– Era aici când părinții tăi trăiau și când Gerard trăia. A fost aici tot timpul cât eu am lipsit. A fost o parte din viața ta...

– Și am avut încredere în el. Fără rezerve. Și el mi-a trădat încrederea. Da, da, știu. Își ridică privirea. În atâtea feluri, era servitorul perfect. Nu mă pot abține să nu mă gândesc că ar fi fost întru totul servitorul perfect dacă aș fi fost atent.

– Poate, spuse ea. Orice s-ar întâmpla, musulmanii spun că e voia Domnului. Ar spune că a fost voia Domnului că servitorul tău a devenit corupt și a furat de la tine. Ar spune că a fost voia Domnului că atunci când a fost prins, în loc să se căiască, a recurs la violență. Și așa, stau să mă întreb dacă poate *tu* te crezi Dumnezeu. Crezi că, pentru că te-ai uitat în altă parte, e vina ta că omul ăsta a devenit un ticălos. Ei bine, poate că asta se întâmplă când ești duce și toată lumea ți se supune. Crezi că ești Dumnezeu.

– Nu cred... Vocea i se stinse.

Ea nu spuse nimic.

El o privi mult timp.

– Tu mi-ai spus că știi să dansezi, să cânți și să compui poezii. Toate artele de a face plăcere unui bărbat. Mi-ai spus că poți conduce

o gospodărie – chiar și pe eunuci. Niciodată n-ai menționat că poți discuta și filosofie.

– Fiind în harem, unei femei i se oferă mult timp să gândească, spuse ea. Eu mă gândesc la lucrurile astea. În special mă gândesc la felul în care gândesc bărbații. Și cel mai important pentru mine este felul în care gândește bărbatul *meu*.

– Sau nu gândește.

Ea zâmbi și se lăsă pe spate, sprijinindu-și capul pe piciorul lui.

– Mă bucur că m-am măritat cu tine, pentru că ai o inimă bună și generoasă. Ești atât de mânios pe acest servitor și îl urăști, cu toate astea îl plângi și te gândești la felurile în care ai fi putut împiedica ceea ce s-a întâmplat. În vreme ce tu te gândești la asta, eu mă gândesc la cât de crudă a fost soarta pentru tine, luându-ți mama, și tatăl, și fratele. Știu că ai încercat să-ți fereci inima. Dar nu și pentru mine și nici măcar nu ți-o închizi în fața unui om care te-a trădat atât de mârșav. Nu mă mai supără că te iubesc.

Ea simți cum trupul lui rămase nemișcat. Fu conștientă de schimbarea atmosferei.

Simți degetele lui mângâindu-i părul.

Își drese glasul:

– Zoe, cred că ai spus că mă iubești.

– Da, am spus asta. Te iubesc. Din toată inima.

– Înțeleg. Urmă un lung moment de tăcere, după care spuse: De când se întâmplă asta?

– Nu știu, răspunse ea. Câteodată cred că a început cu multă, foarte multă vreme în urmă.

– Ai fi putut spune ceva.

– N-am vrut s-o încurajez, spuse ea. Am crezut că este o idee proastă.

El râse.

Ea se uită în sus la el.

– Și eu simt la fel, spuse el. *Exact așa.*

Ea îi luă mâna de pe capul ei și o duse la gură și-i sărută încheietura fiecărui deget. Ar fi făcut mai mult, dar își făcu apariția un servitor care spuse, scuzându-se, că venise un polițist de pe Bow Street care ceruse să vorbească cu Excelența Sa.

Urmă o noapte lungă și apoi două săptămâni lungi pentru ducele de Marchmont.

Harrison era o responsabilitate care nu putea fi lăsată în seama altcuiva. Marchmont merse în Bow Street și depuse mărturie la audierile preliminare. Harrison fu arestat pentru proces și trimis la închisoarea Newgate. Procesul avu loc repede, cum se obișnuia, și juriul îl găsi repede vinovat pe Harrison. Se ridică problema sănătății sale mintale, dar atitudinea lui era cea dintotdeauna. Judecătorul și juriul observară discursul și comportarea unui servitor perfect. Judecătorul îl condamnă să fie spânzurat împreună cu doamna Dunstan.

Era ceea ce Marchmont afirmase că dorește. Era ceea ce omul merita.

Și totuși...

Și totuși...

Și totuși, iată că din nou apăru Shakespeare.

Ducele îi explică ducesei sale după ce luară cina împreună în camera lui în acea seară. După zile petrecute la proces și zile ocupându-se de consecințele procesului, nu era dispus să socializeze.

Servitorii luaseră măsuța și resturile cinei lor. Stăpânul și stăpâna stăteau împreună lângă șemineu, cu fotoliile trase unul lângă altul.

– Și uite așa mi-a apărut din nou Shakespeare în minte, spuse el, și acea cuvântare blestemată din *Negustătorul din Veneția*. „Din inima cumplită, iertarea nu se stoarce" și așa mai departe.

– Nu-mi aduc aminte, spuse ea. Recită-mi tu.

El îi recită replica spusă de Portia.

Ochii lui Zoe se umplură de lacrimi.

– Ah, Lucien. Întinse mâna și el i-o luă recunoscător că se însurase cu o femeie care îl înțelegea.

– Ce puteam să fac? spuse el. Am spus că-l vreau spânzurat, dar când s-a ajuns la asta, când l-am văzut pe judecător că-și pune pălăria neagră[1], m-a durut inima. Știu că tu crezi că Harrison a ales să facă ce a făcut – dar n-o să știu niciodată dacă s-ar fi comportat altfel, dacă eu aș fi ales să fiu cu adevărat ducele de Marchmont, în loc să mă comport ca și cum n-ar fi fost adevărat.

– Dacă, dacă, dacă, rosti ea încet. Cine știe răspunsul la „Și dacă?"

[1] În legislația engleză, pălăria neagră era purtată de judecător atunci când pronunța o sentință de condamnare la moarte. (n.tr.)

– Nu știu, spuse el. De vreme ce nu știu, trebuia să-i acord lui Harrison prezumția de nevinovăție. M-am dus la prințul regent și am cerut clemență pentru servitorii mei. Sentința va fi comutată la deportare.

Ea își scoase mâna dintr-a lui și pentru o clipă el crezu că poate, la urma urmei, ea nu înțelesese.

Însă ea doar își eliberase mâna pentru a se ridica din fotoliu și a i se așeza în poală. Își cuibări capul în scobitura gâtului său. El o îmbrățișă, își vârî nasul în părul ei și îi sorbi mirosul cu tăcute mulțumiri. Era vie și caldă în brațele lui. Era a lui și înțelegea.

– E bine să fii duce, spuse ea încet. E bine să ai trecere la prințul regent. Cu un cuvânt poți salva viața unui bărbat și a unei femei și le poți acorda o nouă șansă.

El ridică privirea și se uită la ea.

Ea își înclină capul pe spate și se uită la el.

– Ce? întrebă ea.

– Ce-ai spus, zise el. E bine să fii duce. Să știi tu, Zoe, chiar *este*.

Era. Pentru prima dată – și în sfârșit și mulțumită ei – într-adevăr era.

Mulțumiri

Mulțumiri pentru:

Myretta Robens pentru că mi-a arătat calea spre fabulosul inel de diamant.

Sue Stewart pentru ajutorul în accidentul de trăsură.

Sherrie Holmes pentru diferite cercetări și misiuni de salvare.

Și, ca de obicei, familiei și prietenilor: cu mulțumiri deosebite lui Walter, Nancy, Susan și, da, surorilor mele.